

H. Rossier

TOT DIENST GEROEPEN

2^e Brief aan de Korintiërs

Oude Sporen 2009

INHOUD

Voorwaarden voor het uitoefenen van een dienst	4
Hoofdstuk 1.....	4
De dienst van de apostel	13
Hoofdstuk 2.....	13
Bediening van de wet en de geest	19
Hoofdstuk 3.....	19
Gods heerlijkheid in het aangezicht van Jezus Christus	24
Hoofdstuk 3:1 – 4:6.....	24
De schat in aarden vaten	31
Hoofdstuk 4: 7-18.....	31
Gelijkvormig aan de heer	38
Hoofdstuk 5:1-9.....	38
De rechterstoel van Christus	41
Hoofdstuk 5: 3, 10 en 11.....	41
Niet meer zichzelf leven	47
Hoofdstuk 5:13-15.....	47
De verkondiging van het evangelie	52
Hoofdstuk 5:14-21.....	52
Eigenschappen voor een trouwe dienst	58
Hoofdstuk 6: 1-10.....	58
De genade van God tevergeefs ontvangen?	64
Hoofdstuk 6:11 - 7:1.....	64
Onberouwelijke bekering tot behoudenis	69
Hoofdstuk 7: 2-16.....	69
De dienst voor de heiligen	73
Hoofdstukken 8 en 9.....	73
Valse apostelen, bedrieglijke arbeiders	79
Hoofdstuk 10.....	79

Verdediging van de apostel	84
Hoofdstuk 11.....	84
Gods kracht openbaart zich in zwakheden	89
Hoofdstuk 12.....	89
Apostolisch gezag	95
Hoofdstuk 13.....	95

VOORWAARDEN VOOR HET UITOEFENEN VAN EEN DIENST

Hoofdstuk 1

Terugblik

Van Efeze uit had de apostel zijn eerste brief aan de Korintiërs gezonden. Hij had gehoord van de wanorde, die er in deze gemeente heerste. Juist omdat zij allen zijn kinderen in 'het geloof waren, greep hem dit zeer aan. De Geest van God heeft van deze wanorde gebruik gemaakt, om alle gelovigen te onderwijzen over *de orde, die aan het huis Gods betaamt*. De eerste brief aan de Korintiërs laat ons inderdaad duidelijk zien de orde, die er moet zijn in de gemeente Gods. Een orde waaraan wij ons hebben te onderwerpen.

Nadat de Korintiërs deze brief ontvangen hadden, had de apostel Titus tot hen gezonden om met hun toestand op de hoogte te komen. In Troje was hem een deur geopend voor zijn arbeid. Zijn ongerustheid over de Korintiërs bracht hem er toe dit gezegend werk te verlaten en naar Macedonië te gaan, om dáár Titus te ontmoeten. Van 'hem ontving de apostel goede berichten over de gemeente te Korinte en als gevolg daarvan schreef de apostel nu deze tweede brief.

Eerst was hij persoonlijk tot hen gekomen, daarna 'Voor de tweede maal door zijn eerste brief. Hij was van plan persoonlijk nogmaals tot hen te gaan. Maar intussen kwam hij nu voor de *'derde* keer tot hen door deze tweede brief (12:14 en 13:1). In Handelingen 20:2 en 3 wordt gesproken over zijn verblijf in Griekenland op zijn derde zendingsreis en hieruit kunnen wij ongetwijfeld afleiden, dat hij toen zijn tweede persoonlijk bezoek aan Korinte heeft gebracht. Maar' dit is dan ook te' dien opzichte de enige schriftplaats.

Door deze bijzonderheden krijgen we enig inzicht in de uiterlijke omstandigheden, waaronder Paulus zijn tweede brief aan de Korintiërs schreef. Voor ons is het echter veel belangrijker deze brief te onderzoeken

met het oog op wat de Heer er ons uit leren wil. Deze brief zou als titel kunnen hebben: *De dienst van de gelovige*. Hoewel die titel juist is, omvat hij toch lang niet het geheel van de waarheden, die de Heilige Geest ons in deze brief voorstelt.

In het eerste hoofdstuk vinden we allereerst *de voorwaarden* waaraan een gelovige moet voldoen, om een dienst te kunnen uitoefenen die tot een zegen voor anderen kan zijn. Voorwaarden, die op ons allen van toepassing zijn, want er is een bepaalde geestelijke toestand nodig voor elke dienst, die de Heer ons toevertrouwt.

Een belangrijke dankzegging

Vóór alles wil ik echter de aandacht vestigen op een bijzondere uitdrukking aan het begin van dit hoofdstuk, die op slechts twee plaatsen elders in de Schrift voorkomt n.l.: “Gezegend zij de God en Vader van onze Heer Jezus Christus”.

1. *In 1 Petrus 1:3*. Daar spreekt de apostel Petrus door deze woorden een dankzegging uit voor het heerlijke feit, dat wij wedergeboren zijn. Ieder van ons heeft bij het begin van zijn christelijke loopbaan een nieuwe geboorte ontvangen. In deze brief van Petrus bezit de gelovige in deze wereld niets anders dan dit. Weliswaar heeft hij een *hoop* vóór zich, die straks verwezenlijkt zal worden, maar de inhoud van deze hoop bezit hij nog niet. Zijn *behoudenis* wordt hem enkel en alleen voorgesteld, als “bereid om in de laatste tijd geopenbaard te worden”, Er is hier, zoals in andere brieven, geen sprake van de behoudenis der ziel alleen, maar van een toekomstige, uiteindelijke verlossing van ziel, geest en lichaam. De apostel looft God dus, dat hij een nieuw leven ontvangen ‘heeft, waarmee hij door deze wereld kan gaan, zonder hier beneden iets anders te bezitten en zonder ook maar iets van de toekomstige dingen te hebben ontvangen. Hij heeft ze alle nog vóór zich. Maar door het geloof in Christus *bezit* hij goddelijk leven. Hij is volmaakt gelukkig met dit bezit en “verheugt zich met een onuitsprekelijke en verheerlijkte vreugde”, omdat hij “de behoudenis der ziel” ontvangen heeft, die evenwel eerst aan het “eind” van de weg van het geloof zal geopenbaard worden. Als we zulke belangrijke dingen horen, mogen wij wel vragen: zijn wij er helemaal tevreden mee, kinderen Gods te zijn en geen deel te hebben in deze wereld? Zijn wij er tevreden met al onze schatten nog *vóór ons* te hebben, zonder ze in de tegenwoordige tijd te bezitten? *Niets* in het heden, *alles* in de toekomst? Dat was voor de eerste gelovigen

genoeg. Het gaf hun een vreugde, die in geen enkel ander gedeelte van het Woord zó verheven, zó treffend wordt uitgedrukt: “Een onuitsprekelijke en verheerlijkte vreugde!”

2. *In Efeze 1:3.* Hier vinden we precies het tegenovergestelde van wat ons in de brief van Petrus gezegd wordt. In deze brief wordt voorgesteld, dat de gelovige *niets* bezit dan het eeuwige leven.

In de brief aan Efeze echter heeft hij *alles*. Hij is gezet in de hemel, en is “gezegend met alle geestelijke zegening in de hemelse gewesten”. Hij heeft het doel al bereikt. De verlangens van zijn ziel zijn vervuld. Zijn positie is “in Christus” in de hemel. Voor hém heeft de wereld opgehouden te bestaan, behalve om daarin getuigenis af te leggen en te strijden (Ef. 6:12). Van uit de hemel ziet de gelovige als ‘t ware de wereld onder zijn voeten liggen. Als wij dit alles voor ogen hebben, begrijpen wij volkomen de uitroep: “Gezegend zij de God en Vader van onze Heer Jezus Christus!” Toch is de plaats van de gelovige in de ene brief even werkelijk als in de andere. In de ene brief wordt zijn positie beschouwd als *in de wereld*, in de andere als *in de hemel*. Op hetzelfde ogenblik dat hij, zoals Israël, het manna eet in de woestijn, voedt hij zich met het overjarige koren van het land.

3. *In 2 Kor. 1:3 en 4.* Maar de meest opmerkelijke van deze drie schriftplaatsen vinden we misschien wel in deze brief. Daar lezen we: “Gezegend zij de God en Vader van onze Heer Jezus Christus, de Vader der barmhartigheden en de God aller vertroosting, die ons vertroost in al onze verdrukking, opdat wij vertroosten kunnen hen, die in allerlei verdrukking zijn, door de vertroosting, waarmede wijzelf door God vertroost worden”.

We leren hier een mens kennen die zo omringd is door verdrukking, beproeving, smart en lijden, dat hij aan het leven wanhoopt als iemand die reeds in het stof des doods geworpen is. Waardoor is hij in staat zulk een dankzegging uit te spreken? De overtuiging, dat God Zich van de smartelijke omstandigheden van zijn leven bedient, om Zich in hem te verheerlijken en *hem te maken tot een kanaal van nieuwe zegeningen voor anderen*. Paulus is er geheel mee tevreden dat hij mag lijden, omdat de God *aller* vertroosting hem vertroost of bemoedigt (dit woord heeft beide betekenissen) in *al* zijn verdrukking. En niet alleen voor zijn eigen ziel en met het oog op zijn eigen noden, maar opdat hij in staat zou zijn te bemoedigen’ hen, die in *allerlei* verdrukking zijn, Paulus had al die beproevingen ondergaan, doch de vertroosting die God hem had medegedeeld, waren

onuitputtelijk *voor hemzelf*, opdat ze dat ook voor anderen zouden zijn, Dezelfde gedachte vinden we in het vervolg van deze brief, als de apostel zich vergelijkt met een aarden vat, waarin God zijn schat gelegd heeft. Het vat was gebarsten of gebroken, zodat door de dood, die in de apostel werkte, het licht zich zou kunnen verspreiden *naar buiten* en het leven zou brengen in de harten van de Korintiërs.

Een vrijgemaakt christen

Als we Paulus bezien, vragen we ons af wat toch het geheim was van zijn arbeid en zijn dienst in 't midden der mensen. Bij het overdenken van deze brief zullen wij daarop in meer dan één betekenis antwoord kunnen geven. Maar het belangrijkste van hetgeen aan zijn dienst zulk een bijzondere kracht gaf, was het feit, dat hij afgedaan had met wat tot de mens in het vlees behoort. Paulus was *een vrijgemaakt christen*.

Men kan de vrijmaking prediken, er duidelijk tot anderen over spreken, zonder zelf vrijgemaakt te zijn. Want, laten we er wel aan denken, om werkelijk vrijgemaakt te zijn, moet men niet alleen de vrijmaking *kennen*, maar ze van dag tot dag in het leven *in toepassing brengen*.

Het zijn inderdaad twee heel verschillende dingen: *verklaren* wat het wil zeggen met Christus gestorven te zijn of *het te verwezenlijken*. De apostel deed het laatste in ieder opzicht. In zijn brieven spreekt hij over verschillende zijden van de vrijmaking, die hij alle in praktijk had gebracht; n.l. die van de zonde van de wet van de werking van het vlees van de wereld van zichzelf. Het is van veel belang de schriftplaatsen, die hierop betrekking hebben, te overdenken.

Vrijgemaakt van de zonde

In Romeinen 6: 18 lezen we, dat we "van de *zonde* vrijgemaakt" zijn. We zijn met Christus één plant geworden in de gelijkheid van Zijn dood. Wanneer wij dat door het geloof aannemen, is "onze oude mens met hem gekruisigd, opdat het lichaam der zonde (de zonde als wortel van *alle zonden* in ons) te niet gedaan zij, opdat 'wij niet meer de zonde dienen. Want die gestorven is, is gerechtvaardigd (vrijgesproken) van de zonde. Indien wij nu met Christus gestorven zijn, zo geloven wij, dat wij ook met hem zullen leven". Dat is de eerste zijde van de vrijmaking. Onze oude mens is met Christus gekruisigden daardoor is de *heerschappij* van de zonde over ons geëindigd. Niet dat we de zonde, het vlees, niet meer *in ons* zouden hebben; maar we zijn niet

meer “in het vlees”. Wij zijn bevrijd van haar heerschappij. Christus heeft niet alleen onze zonden gedragen, Hij heeft ook onze plaats ingenomen en is voor ons tot zonde gemaakt. Hij is der zonde gestorven en leeft nu Gade. En allen, die één geworden zijn met Christus, zijn ook der zonde gestorven en leven Gade. De apostel vermaant de gelovigen dan ook, zich voor de zonde dood te houden, opdat zij, wanneer de zonde tot hen komt, daarmee op geen enkele wijze verbinding zouden hebben.

Vrijgemaakt van de wet

In Galaten 2:19 lezen we: “Want ik ben door de wet aan de wet gestorven”. Dit is in overeenstemming met wat in Romeinen 7 gezegd wordt. De wet heeft, als gevolg van de zonde, het oordeel des doods over mij uitgesproken. Maar dit oordeel is aan Christus voltrokken, die tot zonde gemaakt is, want Hij is “een vloek voor ons geworden”, om ons “vrij te kopen van de vloek der wet” (Gal. 3:13 en 14). De wet, die mij veroordeelde, heeft Christus ter dood veroordeeld, toen Hij voor mij tot zonde gemaakt is. Op dát ogenblik, toen Christus stierf, had de wet over Hem geen zeggenschap meer en door mijn sterven met Hem evenmin over mij. Evenals Hij, ben ook ik nu *der zonde* gestorven, opdat ik *Gode ~ev,e*. Evenals Hij, ben ik *der wet* gestorven, opdat ik *Gode leven* zou.

Vrijgemaakt van het vlees en zijn begeerten

In Galaten 5: 24 lezen we: “Maar die van Christus zijn, hebben het vlees gekruisigd met de hartstochten en begeerten”. Hier is het kruisigen van het vlees een handeling van hen, die van Christus zijn. Het is bijna hetzelfde als: “doodt dan uw leden” in Kol. 3: 5. Het verschil is, dat wij hier in Gal. 5: 24 te doen hebben met een afgedane, een ééns voor altijd volbrachte handeling. Hij, die met Christus gestorven is, heeft de Heilige Geest als kracht van zijn nieuwe leven ontvangen. Gods Woord beschouwt hem hier als iemand, die deze kracht heeft aangewend om het vlees te kruisigen en zich aan zijn heerschappij te onttrekken. Want het vlees wil heersen door de *hartstochten*, en door de *begeerten*, die door de hartstochten worden opgewekt.

Wij vinden hier dus in de kracht van de Geest Gods de praktische verwezenlijking van de heerschappij over het vlees, dat reeds in de dood van Christus ten volle geoordeeld is geworden.

Vrijgemaakt van de wereld

In Galaten 6: 14 lezen wij: “Doch van mij zij het verre te roemen, anders dan in het kruis van onze Heer Jezus Christus, door wie *de wereld mij gekruisigd is, en ik der «oereld»*”, Hier hebben we weer een andere kant van de vrijmaking. De apostel was door het kruis vrijgemaakt van het gehele systeem, dat de zondige mens als het middelpunt heeft en waarvan Satan de vorst is. De wereld, met alles wat daartoe behoort, had de Heiland verworpen en gedood. Deze afschuwelijke daad was voor Paulus oorzaak de wereld voor geoordeeld, veroordeeld en gekruisigd te houden. Ook wanneer de wereld op de apostel haar ogen vestigde, zag zij hem als een gekruisigd mens, dood voor alles wat de wereld liefheeft, wil en najaagt. Een mens, die door niets verleid kon worden op het terrein der zonde, dat hij doorwandelde en te midden van een wereld, die vervreemd was van God en vijandig tegenover Christus. Deze wereld was voor hem het toneel, waarvan geschreven staat: “De hele wereld ligt in de boze” (1 Joh. 5:19). Ach, hoe weinig kennen wij deze zijde van de vrijmaking! Daarom herhaal ik, dat de vrijmaking slechts een werkelijkheid is *voor de ziel, voor zover ze in praktijk wordt gebracht*.

Een gelovige, die vastgehouden wordt in de banden van de politieke, kunstzinnige, wetenschappelijke en godsdienstige wereld, of van de wereld, waarin men genieten wil van het leven, zal *nooit* een vrijgemaakt christen zijn.

Met Christus gekruisigd

In Paulus zien wij dus een mens die volkomen vrij was van alle dingen, waaraan hij vroeger onderworpen was. Hij had op het kruis hun einde gezien, en daarom hadden zij elke aantrekkingskracht voor hem verloren. Al deze dingen hadden de doodsteek gekregen in het oordeel, dat zijn Heiland getroffen had. Hij kon dan ook zeggen: “*Ik ben met Christus gekruisigd en ik leef niet meer, maar Christus leeft in mij*” (Gal. 2:20). Hij was als ‘t ware een nieuwe persoonlijkheid geworden, een nieuw mens in wie Christus leefde en werkte. Het inwonende vlees had hij verwezen naar de enige plaats, die het toekwam: de dood op het kruis. Het feit, dat *de mens* zelf gekruisigd is, is voor Paulus zulk een werkelijkheid geworden, dat hij in zijn dienst aan *de mens* in geen enkel opzicht een of andere plaats wil geven. In de brief aan de Galaten komt dit reeds vanaf het eerste hoofdstuk tot uitdrukking. Zijn apostelschap is niet *van mensen*, noch *door een mens*. Hij wil niet *mensen*

behagen, noch *mensen* tevreden stenen. Zijn evangelie is niet naar *de mens*, hij heeft het niet van *een mens* ontvangen. Zelfs als het gaat over de aanzienlijksten onder de apostelen, zegt hij: "God neemt de persoon *des mensen* niet aan".

Vrijgemaakt van het "ik"

In 2 Korintiërs 1:9 vinden we ten slotte de laatste zijde van de vrijmaking. Deze overtreft nog wat we zojuist gezegd hebben van het vrij zijn van de dingen der wereld. God liet de apostel gevoelen, dat hij "in zichzelf het vonnis des doods had", opdat hij geen "vertrouwen op zichzelf" zou hebben, maar "op God, die de doden opwekt". Het zou mogelijk zijn geweest, dat hij noch op het vlees, noch op de mens, noch op de wereld vertrouwde, maar toch een zeker vertrouwen in zichzelf had. Maar wanneer "het vonnis des doods" niet alleen *van buiten* over hem uitgesproken werd, maar *in hemzelf tot werkelijkheid* was geworden, dan bleef alleen maar over het vertrouwen op Hem die de doden opwekt.

Aan het slot van deze brief vernemen we, dat de apostel veertien jaar te voren, aan het begin van zijn loopbaan, een ervaring opgedaan had, die tot hetzelfde resultaat had geleid. God had hem tot in de derde hemel opgevoerd. Daar had hij zulke wonderbare dingen gehoord, dat geen menselijke tong ze zou kunnen weergeven. Maar toen hij van deze hoogte weer was neergedaald, dreigde er voor hem een groot gevaar. Hij had hoogmoedig kunnen worden en vertrouwen kunnen stellen op zichzelf. Daarom zond God een engel des satans, om hem met vuisten te slaan. Nadat hij de Heer driemaal gebeden had ontving Paulus het goddelijk antwoord: "Mijn genade is u genoeg".

Vele jaren na deze gedenkwaardige ondervinding moet de apostel opnieuw ervaren, dat het "ik" nog aanwezig is en zich graag wil laten gelden. Niets is zo listig als het "ik" en het is nodig het onafgebroken in bedwang te houden. Nu is 't niet meer de engel des satans die hem slaat. Het is het vonnis des doods, waaraan de apostel zich onderwerpt. Het praktisch gevolg daarvan is, dat hij aan het eind van deze brief uitroept: "*Ik ben niets*" (12:11). Waar blijft het vertrouwen in zichzelf, wanneer men door Satan geslagen wordt, of wanneer het vonnis des doods aan iemand wordt voltrokken? Dan is men immers niets meer! Zou een praktisch verwezenlijken van de vrijmaking zulk een ervaring kunnen te boven gaan? Ik geloof van niet. Het gevolg is, dat wanneer de apostel *niets* meer is, *Christus alles voor hem is*. Hij kan zeggen:

“Te leven is voor mij Christus”. En als het gaat om zijn dienst, is Christus daarvan het enige voorwerp. Hij alleen heeft de plaats ingenomen van al het andere, in het hart, in de gedachten en in de arbeid van Paulus. Als het over zijn omstandigheden gaat, kan hij zeggen: “Gelijk *het lijden van Christus* aan ons overvloedig is” (vs. 5). Zijn lijden *is* niet meer het lijden van Paulus. Op zijn weg, die wij wel een weg der liefde kunnen noemen, vervult hij *het lijden van Christus*, opdat hij anderen de vertroosting zou kunnen brengen, die de vrucht van zijn lijden zijn. Door Gods genade kan hij van zichzelf spreken, als van “een mens in Christus” (12:2). Dat was het verheven praktische resultaat van de vrijmaking van de apostel.

De beloften Gods

Wat nu de dienst betreft was het gevolg van deze vrijmaking, dat zijn prediking *Christus* en niets anders tot onderwerp had. Er was misschien voor de Korintiërs aanleiding geweest, op te merken dat hij blijk gegeven had van onzekerheid in zijn voornemens. Maar in Hem is er geen onzekerheid, “want zovele beloften Gods er zijn, *in hem* is het ja, en *in hem* het amen, Gade tot heerlijkheid door ons”. Alle beloften vinden hun vervulling in Hem. In Galaten 3:14 is de *Heilige Geest* één van die beloften. Op grond van de aanneming van Christus en zijn verhoging aan de rechterhand Gods, is de belofte van de Heilige Geest nu ons deel geworden. In Titus 1:2 wordt ons hetzelfde gezegd met betrekking tot *het eeuwige leven*, Maar er zijn nog andere beloften: *de heerlijkheid, de gerechtigheid, de vergeving, de erfenis*. En ze zijn alle ja en amen in Hem. De apostel voegt er aan toe: “Gade’ tot heerlijkheid *door ons*”. Waarom dit *door ons*? Omdat God ons op zó’n onlosmakelijke wijze met Christus verbonden heeft, dat alles wat Hem toebehoort, ook ons deel is. De heerlijkheid Gods is door Christus, maar aangezien Christus’ heerlijkheid ook onze heerlijkheid is, is Gods heerlijkheid ook door ons, De erfenis behoort Christus toe. Maar ‘t is ook onze erfenis. Het leven is in Christus, maar dit leven is ons deel. Indien God dus door Christus wordt verheerlijkt, wordt Hij het ook door ons.

Verder zegt de apostel nog: “Maar die ons met u bevestigt in Christus, en die ons gezalfd heeft, is God, die ons ook verzegeld en het onderpand des Geestes in onze harten gegeven heeft”. Dat is dus wat de gelovige kenmerkt: hij is vast met Christus verbonden. Hij is gezalfd met de Geest, zoals de Heer Jezus dat geweest is. Echter met dit grote onderscheid, dat Hij, de Heer, werd gezalfd krachtens zijn volmaaktheid als mens, en wij op grond van het werk dat Hij voor ons volbracht heeft. De gelovige is *verzegeld* met

de Heilige Geest, en daardoor heeft hij het bewustzijn en de volledige kennis van zijn innige betrekking tot God ontvangen. Een betrekking, die de Heer Jezus Zelf, als mens hierbeneden, op een volmaakte wijze genoten heeft. Ten slotte is de Heilige Geest ook “het onderpand van onze erfenis”. Wij staan op ‘t punt onze hemelse erfenis te aanvaarden, waarvan wij reeds nu de voorsmaak en de zekerheid hebben ontvangen. Hij, de Heer, is reeds voor ons daar binnengetreden, terwijl wij tot nu toe nog maar het onderpand daarvan bezitten. Maar ook Hij wacht nog op het ogenblik, dat Hij zijn *aardse* erfenis kan aanvaarden, een erfenis die wij *met Hem* zullen delen.

Dit waren de dingen die Paulus verkondigde. Hij “predikte de Zoon van God, Jezus Christus”. Hij stelde de Korintiërs de waarde van zijn Persoon en van zijn werk voor, zowel voor God als voor ons. Hij verklaarde dat de gelovigen buiten Christus niets hebben, en *hij* begeerde niets anders dan: in Hem bevonden te worden, en alleen de gerechtigheid die uit God is te bezitten. Hij koesterde maar *één wens*: Hem te kennen op zijn reis door deze wereld en daarbij zijn beeld te weerkaatsen. Hij kende slechts *één eerzucht*: bij Hem te komen in de heerlijkheid. God geve ons, dat wij hetzelfde kunnen zeggen als de apostel en dat wij onze vrijmaking in de praktijk van het leven tot werkelijkheid mogen maken, opdat wij in deze wereld ware getuigen van Christus bevonden worden!

DE DIENST VAN DE APOSTEL

Hoofdstuk 2

Geen vertrouwen in de mens

Er bestaat een zeker verband tussen de beide brieven aan de Korintiërs. In de eerste brief hebben wij opgemerkt, dat de Korintiërs, uiterlijk zo rijk gezegend en met alle geestelijke gaven overladen, op zichzelf vertrouwden. Ze waren hoogmoedig geworden en het resultaat daarvan was verdeeldheid en wanorde van allerlei aard. Er waren bij hen vele dingen, die afgekeurd moesten worden. Nu willen we alleen spreken over hun verdeeldheid. Ten opzichte van het goede waren ze verdeeld, maar wat het kwade betreft, eensgezind. De een zei: "ik ben van Paulus", de ander "ik van Apollos". Daardoor werden ze verdeeld in verschillende sekten. Toen daarna een schandelijk kwaad in de gemeente openbaar werd, waren zij onverschillig geweest voor de oneer, die de naam van Christus daarmee werd aangedaan. Stilzwijgend gingen ze daaraan voorbij. Daarin waren zij één met elkaar en daarom had de apostel in zijn eerste brief aanleiding gevonden om aan te tonen, dat er in het huis Gods een orde bestaat, die niet aangetast mag worden. Indien alle kinderen Gods dit begrepen met betrekking tot de gemeente, hoeveel krachtiger zou dan haar getuigenis voor de wereld zijn.

Nadat de Korintiërs daarin onderwezen waren, verloren zij het vertrouwen, dat zij in zichzelf hadden. Uit de tweede brief blijkt, dat een droefheid naar God hun harten vervuld en hen tot berouw gebracht had. Daarom laat de apostel hen zien, dat *hij* geen vertrouwen in zichzelf had. Hij kon door zijn eigen ervaringen hen onderwijzen. Hij wist wat het wil zeggen bedroefd te zijn; hij wist ook hoe groot de macht van Satan is in deze wereld. En nu de Korintiërs niet meer opgeblazen waren door hun gaven, kon hij, de man zonder enig vertrouwen in zichzelf, hen de vertroosting brengen, die hijzelf ervaren had.

Herstel van hem, die uit hun midden was weggedaan

Laten we echter niet vergeten, dat wanneer men zekere gevaren te boven gekomen is, zoals de Korintiërs, andere gevaren daarvoor in de plaats treden. *Satan acht zich nooit oerslagen*. Als het hem niet gelukt is ons van de

ene kant te overwinnen, zal hij ons van de andere zijde aanvallen en zullen we hem opnieuw moeten bestrijden. Waarin bestond dan nu het gevaar voor de Korintiërs? Zij waren tot een juiste waardering van de gedachten Gods over de tucht gekomen. Zij waren ook, zoals we in het zevende hoofdstuk van onze brief zien, zeer ijverig geworden om het kwaad in hun midden te oordelen. In dit opzicht hadden zij het onderricht van de apostel in acht genomen. Naar het scheen was alles in orde, want nu waren zij één van zin om het goede te doen, namelijk om ten opzichte van de boze tucht uit te oefenen. Zij hadden hem als 't ware gedagvaard en uit hun midden weggedaan. Maar in plaats van hen te prijzen, dat ze hun plicht gedaan hadden, schrijft de apostel hun: Het is niet voldoende één te zijn in het uitoefenen van het oordeel; gij moet ook één zijn in *de verzekering van uw liefde*. God wilde niet, dat zij bij de tucht bleven staan. Met de uitsluiting alleen is nog niet alles gedaan. Weliswaar hadden de Korintiërs de boze uit hun midden weggedaan, maar de apostel had gehoord, dat deze man door droefheid bijna overstelpt werd. En de gemeente liet hem in die toestand aan zichzelf over. Waar bleef dan de liefde? De apostel maakt hiervan gebruik, om hun te tonen wat zij te doen hadden tegenover een verootmoedigd en boetvaardig mens.

Paulus' zorg voor de gemeenten

Vóór alles houdt hij zich echter bezig met de Korintiërs zelf. Hij had hun zijn eerste brief geschreven "uit vele verdrukking en benauwdheid des harten, met vele tranen". Het was niet zijn bedoeling, zoals hij zegt, dat zij bedroefd zouden worden, maar dat zij de liefde zouden kennen', die hij overvloedig tot hen had. De oorzaak van deze tranen was ongetwijfeld ten dele de zonde, die in de gemeente van Korinte bedreven was. De apostel had al hun plaats ingenomen, toen zij nog niet met hem konden wenen. Hij weende voor hen, over de persoon, die de naam des Heren had onteerd en gesmaad en de heerlijkheid des Heren in het midden van zijn gemeenten bezoedeld had. Maar hij weende ook over de Korintiërs, en laten wij daar acht op geven op een tijdstip, dat zij nog in 't geheel geen droefheid toonden. De zorg voor de gemeenten overviel de apostel voortdurend. Hij voelde diep de hardheid des harten, waardoor de Korintiërs ongevoelig en onverschillig waren geworden voor het kwaad en waardoor de naam des Heren in hun midden onteerd was. Nu was het hem niet genoeg, dat zij eensgezind waren met betrekking tot de tucht; hij wilde dat ze ook één van zin zouden zijn *in de liefde*.

Daarom schrijft hij hun: Als ik geweend heb, was dat niet om u te bedroeven, maar opdat gij *de liefde* zoudt kennen, die ik zo overvloedig tot u heb. Zij moesten begrijpen, welk een diepe smart het voor hem geweest was, dat hij hen moest terechtwijzen en met apostolisch gezag tot hen had moeten komen. Hij had zó streng met hen over hun zonde moeten spreken in zijn eerste brief, dat de Korintiërs ten slotte hadden kunnen denken, dat hij koud en hard was. De gedachte, dat hun harten misschien gekrenkt waren, liet hem geen ogenblik met rust. Hij wilde weten, welke uitwerking zijn brief op hen gemaakt had. Zouden zij in opstand komen, of zouden zij de bestraffing aannemen? Paulus kwam er bijna toe, te betreuren deze eerste brief, hoewel hij toch geïnspireerd was, geschreven te hebben. (Zie 2 Kor. 7:8).

Een hart vol liefde

Welk een treffend bewijs van de liefde, die het hart van deze man vervulde. Hij was zó bezorgd over hen, dat hij hun antwoord op zijn brief niet kon afwachten. Daarom zendt hij Titus naar hen toe, opdat deze hem van hun toestand op de hoogte zal stellen. Intussen is hij zelf in Troas, waar de deur voor het evangelie wijd geopend is. Maar voor zijn hart was er slechts één zaak, en die was voor dit ogenblik zelfs belangrijker dan het werk, dat God hem toevertrouwd had. Hij verlaat deze arbeid, gaat Titus tegemoet in Macedonië en heeft geen rust, vóór hij hem gevonden heeft.

Deze openbaring van de apostel is inderdaad hartontroerend. Niets is zó gezegend en gelukkig voor de harten van dienstknechten des Heren, dan de verkondiging van het evangelie. Wat een vreugde is het, om te zien dat de gewetens er door geraakt worden en door de bekering tot God zielen tot het kruis worden gebracht. Het is een wonderschone arbeid, waaraan wij deel mogen nemen! Op dat ogenblik was er evenwel voor Paulus een zaak van nog groter belang dan de geopende deur voor het evangelie. Hij wenste een werkelijk herstel bij zijn geliefde kinderen in het geloof te zien: een gemeente, die in waarachtig berouwen in oprechte zelfveroordeling, Weer een weg zou gaan, waarop de Heer verheerlijkt zou kunnen worden. Daarmede was zijn hart vervuld. Zijn vreugde bestond daarin, dat de gelovigen in Korinte gezamenlijk getrouwen in ootmoed zouden wandelen, zonder enig zelfvertrouwen, bereid het kwade te oordelen, maar ook genegen om de berouwvolle afgewekene te vergeven. Bijzonder kenmerkend is de uitdrukking: "Indien *iemand* reden tot droefheid gegeven heeft". Deze man was nog niet hersteld. Daarom noemt de apostel hem niet

“een broeder”, noemt hem zelfs niet bij name. Hij zegt “iemand”. Wij kunnen daaruit een nuttige les trekken voor het gedrag van de gemeente tegenover hen die uitgesloten zijn.

De wijze van vermanen

“Indien iemand reden tot droefheid gegeven heeft, die heeft niet mij bedroefd, maar ten dele... u allen”. In zijn eerste brief was hij genoodzaakt geweest hen te bezwaren. Nu hij weet dat ze bedroefd zijn, ziet hij er van af, om hun in gestrengheid te schrijven. Hij had nog veel dingen bij hen af te keuren, zoals we later zullen zien; dingen, die hij hun reeds aan het begin van zijn brief voor de aandacht had kunnen stellen. Maar hij wilde hen niet verder ontmoedigen en bezwaren. We leren hier, op welke wijze we ons tegenover onze broeders gedragen moeten, wanneer we hen noodzakelijk moeten terechtwijzen. Het komt voor, dat de terechtwijzing niet geheel en al dié uitwerking heeft gehad, die wij verwacht hadden. En dan zijn wij zo licht geneigd nog straffer te vermanen. Dit kan ten gevolge hebben, dat wij hen nog meer terneerdrukken, hoewel ze zich reeds uitermate bezwaard gevoelen. De apostel handelde niet op deze manier. Toen hij zag, dat de Korintiërs in zeker opzicht hersteld waren, heeft hij de last, die zij te dragen hadden, niet zwaarder gemaakt. Hij zegt: Wat ik op het oog heb is vrede en liefde. En hij spoort hen aan de “zodanige” te vergeven en hem te vertroosten, opdat hij door al te overvloedige droefheid niet verslonden zou worden. Hij schrijft hun als ‘t ware: Nadat gij berouw gehad hebt, kunt *gij* nu door mijn dienst jegens u, verblijd, getroost en versterkt worden. En deze man, bij wie zulk een oprecht berouw tot stand gekomen is, laat gij ten prooi aan overstelpende droefenis.

Eén van zin en één van hart

Zij waren gehoorzaam geweest in de uitoefening van de tucht. Nu ging het er om ook gehoorzaam te zijn, wat de *vergeving* betreft. Paulus wilde weten, of ze in *alles* gehoorzaam zouden zijn. Het verschil tussen deze beide brieven is inderdaad opvallend.

In zijn eerste brief, waarin het ging om het wegdoen van het kwaad, was de apostel tot het besluit gekomen deze man aan Satan over te geven. Maar hij heeft zijn oordeel opgeschort. In de tweede brief daarentegen haast hij zich te vergeven, in de persoon van Christus. In plaats van zijn oordeel te bevestigen, stemt hij er mede in, dat hem die gezondigd had vergaving zal

worden geschonken door de kracht en met het gezag van Christus. Was dit eenmaal geschied, dan kon de vijand zijn boze plannen niet meer ten uitvoer brengen (vs. 11). Ongetwijfeld had Satan gaarne een nieuwe onenigheid willen veroorzaken en een scheiding willen tot stand brengen tussen de gemeente en de apostel. Het doel van Satan was, dat de Korintiërs één van zin zouden zijn in het handhaven van de tucht en dat echter de apostel geheel alleen zou staan met zijn bereidwilligheid tot vergeving. Wanneer de vijand onzer zielen ons verhinderen kan om één van zin en één van hart met elkander de weg te gaan, kunnen we er zeker van zijn, dat hij in dát opzicht niets onbeproefd zal laten.

Een goede reuk van Christus

De apostel besluit in vers 12 zijn uiteenzettingen over dit onderwerp zo toepasselijk met de opmerking, dat hij weliswaar het werk in Troas ¹ uit liefde voor hen had verlaten, maar dat hij zich in dit opzicht aan de genade van God kon aanbevelen: “Die ons altijd in triomf omvoert in Christus”. Een keizer of een generaal, die overwinningen behaald en volkeren onderworpen had, was gewoon een triomftocht te organiseren. Zijn zegewagen werd omringd door mensen, die wierookvaten droegen. De wierookdampen stegen rondom de triomfator op. Onder de gevangenen, die hij in zijn gevolg meevoerde, waren sommigen ten dode bestemd, anderen om begenadigd te worden. De apostel gebruikt deze gewoonte, om daarmee een beeld te geven van hetgeen volgt in de verzen 14-16. Nadat Christus de overwinning behaald had op het kruis, behoorde Paulus in zijn triomftocht tot zijn gevolg als drager van een wierookvat. De welriekende geur, de reuk van de kennis van Christus door het evangelie, steeg op rondom Hem, de grote Overwinnaar, om de grote waarde van zijn werk te verkondigen.

Paulus voegt er aan toe: “Want wij zijn Gode een goede reuk van Christus”. Hij stelt zich hier *zelf* voor als een welriekende reuk van Christus, die *voor* God opstijgt. Vervolgd, ten dode gewijd, vernederd, zonder enig vertrouwen in zichzelf, een mens, die voortdurend vertroosting nodig had, was hij een goede reuk van Christus. In de wijze waarop hij, die zijn Meester zo trouw navolgde, zich openbaarde, kon men zien wat deze Meester, thans

¹ Hij heeft deze arbeid in Troas weer na zijn tweede bezoek aan Korinte opgenomen (Hand. 20:2-6).

Overwinnaar en Triomfator, hier beneden geweest was.

Verantwoordelijkheid

laten we ons toch afvragen of ook wij In Gods ogen een welriekende reuk van Christus zijn. Of laten wij voor Hem de kwade reuk van de wereld en haar begeerlijkheden opstijgen? Een ernstige gewetensvraag voor ons allen! Paulus is in dit opzicht een voorbeeld voor ons. Voor God was deze reuk van de apostel heerlijk en het was zijn wens, dat zij zich verder zou verspreiden tot verheerlijking van zijn Zoon. Het was een reuk ten leven voor allen die geloofden," want de overwinning van Christus bracht hen verlossing aan. Maar het was een reuk ten dode voor hen die de genade verwierpen, want deze verwerping had het oordeel des doods tot gevolg. De mensen zijn ook nu als 't ware, of zij willen of niet, volgelingen in de triomftocht van Christus. Maar hun houding tegenover het evangelie beslist over hun lot. Zij ontvangen het leven, als zij de blijde boodschap aannemen; maar de dood, als zij haar verwerpen. Dit is bijzonder ernstig voor hen die leven in landen en onder volken, die gerekend kunnen worden tot het christendom te behoren, waar ieder met het evangelie bekend is. Onbeschrijfelijk groot is de verantwoordelijkheid van allen die de Heiland nog niet hebben aangenomen ten leven!

Een belangrijke beschrijving van de arbeid van de apostel in zijn volle omvang vinden we in vers 17. Het was een arbeid in deze wereld "als uit God", een arbeid "in de tegenwoordigheid van God", in oprechtheid zonder het Woord van God te vervalsen. De apostel sprak "in Christus". Zijn gehele begeerte ging er naar uit te arbeiden voor God en in de tegenwoordigheid van God met een zuiver en oprecht hart, en in Christus.

Dus op zulk een wijze, dat er, zowel in de praktijk van zijn leven als in zijn gedachten, geen scheiding tussen hem en Christus was. God geve ons, dat wij de overwinning van Christus, de waarde van zijn werk en van zijn persoon op zijn volle hoogte mogen schatten, opdat wij evenals Paulus kunnen zeggen: "Maar als uit God spreken wij, in de tegenwoordigheid Gods, in Christus".

BEDIENING VAN DE WET EN DE GEEST

Hoofdstuk 3

Dienst en gezindheid

Gaarne wil ik nog even terugkomen op hetgeen wij hebben overdacht uit hoofdstuk 1 en 2 van onze brief. Het onderwerp van deze brief is in het bijzonder de *dienst* (of de *bediening*) en de uitoefening van die dienst. Verder alles wat tot die dienst behoort, alsook de eigenschappen die onontbeerlijk en noodzakelijk zijn om een dienstknecht van Christus te kunnen zijn.

Ik zou gaarne nog eens willen wijzen op de verstrekkende betekenis van deze dienst, zoals wij die in deze brief vinden. Er is hier n.l. niet alleen sprake van het apostelschap, de apostolische bediening, en ook niet alleen van de dienst des Woords. Wij hebben *allen* een of andere dienst. Ofschoon we niet allen de dienst des Woords kunnen uitoefenen, heeft de Heer toch aan elk van ons een dienst toevertrouwd. Dikwijls heeft de dienst die naar de mening van mensen maar zeer gering is, een zeer grote betekenis in het oog van God. In de hoofdstukken 8 en 9 spreekt de apostel uitvoerig over de dienst voor de heiligen (n.l. de inzamelingen) en toont aan welke gezindheid er nodig is om die dienst uit te oefenen. Hij geeft uitdrukking aan zijn blijdschap daar zelf aan te mogen deelnemen. Laat ons er toch van doordrongen zijn, dat, al hebben wij niet allen een in 't oog lopende gave van de Heilige Geest ontvangen, we toch een bijzondere dienst hebben waaraan we ons evenzeer met zorg hebben te wijden.

Misschien spreekt een dienst die in het openbaar wordt uitgeoefend sterker tot de mensen. Anderzijds biedt hij ook meer gevaren voor hem, die deze uitoefent.

Geen zelfvertrouwen

Uit hetgeen we mochten opmerken over het eerste hoofdstuk, komt duidelijk naar voren, dat onze dienst voor de Heer niet gepaard moet gaan met vertrouwen op onszelf. Wie is er onder ons, die zich in dit opzicht niet voortdurend en tot in het diepst van zijn hart heeft te oordelen? Is nu onze dienst in zulk een geval zonder meer van nul en generlei waarde? Dat niet,

maar wel zal onze dienst des te zwakker zijn, naarmate wij daarin meer gewicht aan onszelf toekennen. Hoe de grootste der apostelen over zichzelf heeft gedacht, blijkt duidelijk uit de woorden: “Opdat wij geen vertrouwen zouden hebben op onszelf”; “mij, de geringste van alle heiligen” en “hoewel ik niets ben”. Wanneer deze waarheid praktisch wordt beleefd, kan de dienst van de gelovige tot zegen voor anderen zijn. De apostel oordeelde zichzelf in dit opzicht zonder enig voorbehoud in het licht van God, om een voorbeeld te zijn voor de broeders en hen op die weg te kunnen bemoedigen.

Voorwerp van de dienst

Aan het slot van hoofdstuk 1 zagen we nog dat het voorwerp van de dienst *Christus* is. Op grond daarvan stelt de apostel zich dan ook tot taak de heerlijkheid van Christus in het licht te stellen. Vervolgens laat hij zien dat er, om Christus te vertonen, kracht nodig is ‘en dat men gezalfd en verzegeld moet zijn met de Heilige Geest. Hoe armzalig is het toch, wanneer de waarheid Gods aan de zielen wordt voorgesteld als een zaak van het verstand of als het resultaat van onze studie. Waar blijft dan de werking van het Woord op hart en geweten? Immers alleen Gods Geest kan het Woord in al zijn kracht op het geweten toepassen.

In hoofdstuk 2 heeft de dienst niet alleen ten doel Christus voor te stellen. Daar wordt gesproken over het uitoefenen van een dienst in de gemeente met betrekking tot de *tucht*. Maar als de tucht moet worden uitgeoefend, moet dit in liefde geschieden. Zonder liefde is zij alleen maar een handeling die overeenkomt met een vonnis, dat een wereldlijke rechter uitspreekt. Dat is in strijd met de werking van de Geest van God.

Ten slotte wordt aan het eind van het 2e hoofdstuk de dienst beschreven als de overwinning van Christus, voor te stellen aan de mensen, en de welriekende reuk van Christus te brengen vóór God. Dingen die ons wijzen op de ernst van onze eigen verantwoordelijkheid, maar ook op de verantwoordelijkheid van allen die ons getuigenis verwerpen.

Een brief van Christus

Aan het begin van hoofdstuk 3 vinden we een geheel nieuwe zijde van onze dienst voor God. Deze dienst heeft, behalve dat wij een goede reuk van Christus in de wereld behoren te zijn, ook ten doel dat wij ons openbaren als *een brief van Christus*. Een brief, te richten aan de wereld, gekend en

gelezen door alle mensen (vs. 2). De Korintiërs waren ongetwijfeld de aanbevelingsbrief van de apostel. Maar voor Paulus was deze brief geheel en al gelijkwaardig met de aanbevelingsbrief van Christus. Paulus had niet zijn eigen naam op het hart van de Korintiërs geschreven, doch enkel en alleen de naam van Jezus. Hoeveel dienstknechten van Christus volgen helaas, in dit opzicht, niet het voorbeeld van de apostel. Zij hebben zich tot taak gesteld de naam van een mens of die van de sekte waartoe zij behoren, of nog iets anders op het hart van de gelovige te schrijven! De Heer had Paulus van de nodige werktuigen voorzien om de brief van Christus te schrijven en de apostel had zijn taak trouw volbracht. Zijn schrijftafels waren de vlezen tafels des harten, niet de stenen tafels der wet. Zijn pen en zijn inkt waren de Geest van God. Zijn brief was de gemeente, zijn onderwerp *Christus één naam*, en niets anders, maar een naam, die in één woord de eeuwige raadsbesluiten Gods, al zijn heerlijkheden omvat.

Evenals de Korintiërs zijn ook wij vruchten van de dienst van Paulus, want alles wat tot die dienst behoort vinden wij thans in het Woord van God. En, evenals zij, zijn ook wij geroepen een aanbevelingsbrief van Christus te zijn, gekend en gelezen door alle mensen. Maar laten we er wel aan denken dat in dit gedeelte van hoofdstuk 3 de dienst van de apostel niet ten doel heeft *afzonderlijke* personen een brief van Christus te doen zijn, maar allen samen. De apostel zegt niet: gij zijt *brieven*, maar gij zijt *een brief* van Christus, hoewel het volkomen waar is, dat iedere gelovige individueel een aanbeveling van Christus voor de wereld moet zijn. Van zulk een betekenis was de gemeente van Christus in de ogen van Paulus.

Het is van zeer veel belang dat wij ons de vraag stellen, op welke wijze wij zulk een leesbare brief van Christus kunnen zijn. Paulus geeft ons daar een antwoord op. In zeker opzicht is dit een geheim, een verborgenheid, die echter zó eenvoudig is dat wij nauwelijks van een verborgenheid kunnen spreken. Deze verborgenheid is, dat wij de gelovigen als één geheel slechts één voorwerp voor ons oog hebben en “met ongedekt aangezicht de heerlijkheid des Heren aanschouwen” (vs. 18). Dit aanschouwen verandert ons van stap tot stap naar zijn heerlijk beeld, en heeft tot resultaat dat de wereld slechts *Hem* ziet in zijn gemeente.

De christelijke leer

Ditzelfde derde hoofdstuk stelt ons nog een andere, even belangrijke werking van de “christelijke dienst” voor de aandacht, n.l. dat de gelovige in

de leer onderwezen moet worden. Daarom wordt de gehele christelijke leer door de apostel in kort bestek samengevat in de tussenzin, die zich uitstrekt van de verzen 7 tot en met 16. Deze leer is een volkomen tegenstelling van wat de wet tot dusver geleerd had. In onze dagen zijn er vele gelovigen, die wel beweren de genade te kennen, maar haar toch niet ten volle verstaan. Het gevolg is, dat zij niet in staat zijn zich volkomen van de wet te scheiden.

We vinden hier dus het verschil tussen de dienst (bediening) van de letter, d.w.z. van de wet, en de bediening van de Geest. De apostel begint met te laten zien dat de bediening van de wet een *bediening van de dood* is. De wet belooft zonder twijfel het leven aan wie haar gehoorzaamt. Maar waar is de mens die, ondanks deze belofte, in staat zou zijn langs deze weg het leven te verkrijgen? Immers de zonde maakt alles onmogelijk. Nu is de zonde niets anders dan de eigen wil en de ongehoorzaamheid van de mens. En zo staat de wet, hoewel zij het leven belooft, in dienst van de dood. Ze is een “bediening der verdoemenis”. De wet veroordeelt degene die haar niet gehouden heeft en overtuigt hem van zonde. Ieder mens onder de wet bevindt zich dus onder een bediening die, door over hem het oordeel des doods uit te spreken, de dood tengevolge heeft. Het is de inhoud van Romeinen 7. De wet maakt eens en voor altijd een einde aan iedere aanmatiging van de mens, om zelf zijn zaak met God in orde te brengen en op deze wijze het leven te verkrijgen.

De bediening van de Geest

In tegenstelling met de bediening des doods spreekt de apostel niet van de bediening van het leven, maar van die van de Geest, omdat de werkzaamheid van de Heilige Geest het leven in de ziel brengt. Anderzijds is de bediening der wet ook een “bediening der *verdoemenis*”, terwijl de bediening van de Geest een “bediening der *gerechtigheid*” is. Maar dan gaat het niet om een menselijke gerechtigheid die haar oorsprong vindt in de wet, want de Geest is gekomen om ons de *gerechtigheid van God* te verkondigen. Dat is juist de inhoud van het evangelie en daarom acht de apostel haar van zo’n grote betekenis. Hij toont aan hoe God zijn haat tegen de zonde, die Hij op grond van zijn gerechtigheid moet oordelen, met zijn liefde tot de zondaar in overeenstemming kon brengen. De gerechtigheid Gods rechtvaardigt dus de zondaar en is niet een gerechtigheid die hem verdoemt. Deze verzoening van twee dingen, die op zichzelf beschouwd niet met elkaar verzoend konden worden, was alleen mogelijk op het kruis van

Christus waar de gerechtigheid en de vrede elkaar gekust hebben (Ps. 85:11). Iets dergelijks bestond er niet onder de oude bedeling, en eerst de apostel Paulus, die de vertegenwoordiger van de bediening van de Geest was, heeft deze waarheid in het licht gesteld. In deze dienst (of bediening) worden alle gedachten van God ten opzichte van de mens samengevat. Door deze bediening leren we God kennen, zowel in de volheid van zijn heerlijkheid, als ook in al de volkomenheid van zijn natuur en van zijn wezen.

Van heerlijkheid tot heerlijkheid

De apostel vervolgt dan en zegt: *“hetgeen blijft zal in heerlijkheid bestaan”*. Hetgeen blijft dat is, wie God is in Zichzelf. Er is niets meer toe te voegen aan hetgeen God ons van Zichzelf geopenbaard heeft. Hetgeen God is, de volheid van zijn heerlijkheid, is aan het licht getreden in het werk dat Hij in Christus op het kruis voor ons volbracht heeft. Dit werk blijft eeuwig in heerlijkheid bestaan.

Aan het slot van dit gedeelte wordt gezegd: *“Waar de Geest des Heren is, is vrijheid”*. De wet was een dienst van slavernij die de mens onbekwaam maakte tot God te naderen. De genade voert ons in zijn tegenwoordigheid en wij kunnen daar zonder *“bedekking”* de persoon van de Heer Jezus aanschouwen, *“die ons geworden is gerechtigheid van God”*. Hoe kunnen we met volle vrijmoedigheid vóór Hem ingaan en in zijn tegenwoordigheid naderen? Dat is alleen mogelijk als we die verborgenheid kennen en beleven waarover wij reeds gesproken hebben en we voor deze wereld werkelijk een leesbare brief van Christus zijn. Het aanschouwen van de heerlijkheid des Heren verandert ons *van stap tot stap* - van heerlijkheid tot heerlijkheid - naar zijn beeld.

Toch is deze verandering slechts ten dele, want wij hebben de volmaaktheid nog niet bereikt en zullen haar hier beneden ook nooit bereiken.

GODS HEERLIJKHEID IN HET AANGEZICHT VAN JEZUS CHRISTUS

Hoofdstuk 3:1 – 4:6

De wet kan slechts veroordelen

In het voorgaande gedeelte hebben wij de meest volkomen tegenstelling gezien die er bestaat tussen de bediening der wet en de bediening van de Geest, Beide bedieningen stemmen op geen enkel punt met elkaar overeen. De dienst van de 'wet is een bediening des doods en kan niets anders doen dan veroordelen. Zelfs als in Exodus 34 de wet is verbonden met de genade zoals God haar aan Mozes deed kennen toen Hij hem voor de tweede keer de tafelen der wet gaf, kon zij slechts een bediening der verdoemenis zijn. In werkelijkheid heeft Israël in zijn geschiedenis niet gestaan onder de absolute heerschappij van de wet, zoals Mozes haar eerst heeft ontvangen. Maar ook de heerschappij van de wet, hoewel verbonden met de genade en barmhartigheid, oefent een dodelijke werking uit op allen die zich onder die wet stellen. Ook heden ten dage zijn er mensen die, hoewel ze geen Joden zijn maar christenen genoemd worden, zich plaatsen onder de heerschappij van de wet, verbonden met genade. Maar men kan dan niets anders verwachten dan een absolute veroordeling, omdat de wet niet alleen een bediening des doods, maar tevens een bediening der verdoemenis is. Ieder mens bevindt zich, wat zijn natuur betreft, onder het door de wet uitgesproken oordeel, en dit oordeel is niet te herroepen. Hij kan niet anders dan het oordeel des doods verwachten. Maar God gebruikt dit als een middel om hem van zonde te overtuigen en hem zijn eigen verloren toestand duidelijk voor ogen te stellen, opdat hij *tot* de erkentenis komt, dat alleen Gods genade kan voorzien in een offer dat hem van de vloek der wet bevrijdt.

Door het werk van onze Heiland en Verlosser, waardoor zondaren begenadigd kunnen worden, is het hele *systeem* van de wet, als middel om voor God gerechtvaardigd te worden, in elkaar gestort.

Gods volmaaktheden in het volle licht

Terwijl de wet een bediening is van dood en verdoemenis, is de christelijke dienst, zoals we zagen, een bediening van de Geest en van de gerechtigheid. We vinden echter nog iets anders in het gedeelte dat wij nu bespreken, n.l. dat het evangelie, door de apostel verkondigd, *het evangelie der heerlijkheid* was en de kennis van de heerlijkheid Gods bracht in het aangezicht van Jezus Christus (4:4 en 6). Er wordt in de brieven van Paulus dikwijls over het evangelie (of blijde boodschap) der heerlijkheid gesproken. Velen zien er alleen in de gedachte, dat de Heer nadat Hij het werk der verlossing volbracht had zijn plaats in de heerlijkheid heeft ingenomen. Dat is inderdaad een blijde boodschap. Maar de uitdrukking gaat veel verder. Ze omvat niets minder dan al Gods volmaaktheden, die sinds het kruis zo glansrijk in het volle licht zijn getreden. Waar heeft dit plaats gevonden? Op het kruis. En waar kan ik deze volmaaktheden zien? *In het aangezicht van Jezus Christus*. In Hem heeft God zijn haat tegen de zonde geopenbaard, maar ook zijn gerechtigheid die de zonde oordelen moest. Op het kruis, in de persoon van onze Heiland, heeft God de zonde werkelijk geoordeeld. Dáár heeft God zijn heiligheid geopenbaard, een heiligheid, die het kwade zien noch dulden kan in zijn tegenwoordigheid. Daar heeft Hij zijn majesteit ten toon gespreid, en heeft de soevereine God zijn grootheid doen zien, die daarin bestond dat Hij het niet beneden Zich achtte om Zich met zijn schepselen bezig te houden. Daar heeft Hij ook zijn liefde doen schitteren als hoogtepunt van zijn volmaaktheden, een liefde die ons getoond is door de genade aan ons bewezen. De genade is verschenen om ons op te zoeken op de bodem van de afgrond waarin de zonde ons gestort had. Ze is verschenen om ons te redden en *tot God te brengen*. Dat is de inhoud van het evangelie van de heerlijkheid Gods. In hoofdstuk 3:18 laat de apostel zien dat wij *allen* ons voor deze heerlijkheid kunnen plaatsen en deze heerlijkheid in ons kunnen laten doordringen. We behoeven niet te vrezen om ons in de tegenwoordigheid van die heerlijkheid te bevinden, want de gerechtigheid van God is volkomen bevredigd door het offer van Christus. Hoe zou deze gerechtigheid mij ooit kunnen verdoemen? Immers, nadat zij mijn Heiland getroffen heeft, is Hij door diezelfde gerechtigheid verhoogd aan de rechterhand Gods. We weten daarom dat het werk van Christus volkomen volbracht is. De overstromende liefde van God is eenmaal in haar volle kracht ons ten goede gekomen. Op een duistere, donkere plaats, waar de Zoon van God, door de mensen verworpen, werd gekruisigd, is de liefde van God in zijn volle kracht, *in al zijn stralende heerlijkheid* te voorschijn

getreden. Kan er een liefde zijn die groter is en volmaakter dan de liefde die op het kruis zichtbaar is geworden?

De heerlijkheid van God

De apostel vergelijkt nu de heerlijkheid die onder de wet geopenbaard is, met de heerlijkheid die onder de bedeling der genade in 't volle licht geplaatst is. Mozes dient hem daarbij als voorbeeld (3:7). Onder de wet was een bepaalde heerlijkheid geopenbaard, maar niet *de* heerlijkheid. Dat blijkt uit Exodus 33:18, waar Mozes na de zonde van het gouden kalf aan God vraagt zijn heerlijkheid te mogen zien. De HERE antwoordt hem dit niet mogelijk is (Ex. 33:20-23). Mozes kon het aangezicht van God niet zien, want God woont alleen in zijn eigen heerlijkheid. De wolk was zijn heerlijke woning en niemand was in staat daar binnen te treden. Eerst onder de bedeling der genade konden de discipelen in de wolk ingaan en konden zij horen wat de Vader tot hen over de Zoon sprak. Ondanks deze weigering laat de Here al zijn goedheid, zijn luister, aan Mozes voorbijgaan (Ex. 33:19), d.w.z. een deel van zijn heerlijkheid, voor zover de openbaring daarvan onder de wet mogelijk was (34:4-6). Op het eerste gezicht lijkt het of we hier onder de bedeling der genade komen, maar zeer zeker is dit niet het geval. Wel laat God, die Zichzelf niet verloochenen kan, er Zich voor vinden reeds bij voorbaat bekend te maken dat Hij een God is, barmhartig en genadig, lankmoedig en groot van goedertierenheid, maar ook een God "die de schuldige niet onschuldig houdt en de ongerechtigheid der vaders bezoekt aan kinderen en kinds kinderen, aan het derde en vierde geslacht". Mozes, de middelaar der wet, was om zo te zeggen de enige mens in Israël die zelf niet onder de wet stond. Hij had het voorrecht iets te kennen van de genade van God en kon daarvan genieten. Zó komt hij uit de tegenwoordigheid van God en stelt zich aan het volk voor (34:29-35). En wat blijkt nu? Zijn aangezicht straalt! De weinige stralen van de heerlijkheid van God die hij ontvangen had, waren daartoe voldoende. Welke uitwerking had het aanschouwen van deze heerlijkheid op het volk? Werden ze er door aangetrokken? Juist het tegendeel. Zij durfden hem niet naderen. Zij waren bevreesd voor deze heerlijkheid, juist omdat daarin hun eigen oordeel lag opgesloten. Daarom legde Mozes een deksel op zijn aangezicht. Dit feit is het uitgangspunt van het onderricht dat ons in dit gedeelte gegeven wordt.

De Joden onder een oordeel

Maar Mozes deed niet alleen een sluier voor zijn gelaat, *omdat* de zonen

Israëls niet in staat waren die stralende glans te verdragen, doch ook *opdat* het volk de ogen niet zou vestigen op het einde van hetgeen te niet gedaan moest worden. Zij *mochten* de heerlijkheid van God niet zien. Als zij die gezien hadden zoals wij haar zien, zouden zij zich onttrokken hebben aan de heerschappij der wet waaronder God hen geplaatst had, en zouden zij Christus gezien hebben in de gehele Mozaische eredienst. De heerschappij der wet zou geëindigd zijn en het gehele verdere verloop van de wegen Gods met de mens onderbroken zijn. Wij aanschouwen thans, in het aangezicht van Christus, de heerlijkheid van God te onzen gunste in zijn volle omvang en het zijn wonderbare dingen die wij daarin ontdekken. God wil er ons op die wijze toe brengen de grote schat te waarderen die wij in Hem bezitten en ons met verlangen vervullen om ons Voorbeeld na te volgen.

Vervolgens toont de apostel dat hetzelfde deksel, dat op het gelaat van Mozes lag, voor de Joden nog steeds over de Schriften ligt. Zij staan zoals Jesaja 6 ons laat zien, onder een oordeel. De enige die zij in de Schriften zouden moeten zien is Christus. Maar juist voor Hem hebben zij geen oog. Zij weten *u/el*, hoeveel letters en lettergrepen de Schriften bevatten, maar van de persoon van de Zaligmaker weten zij *niets*. In dit gedeelte wijst Paulus erop:

- a. dat het deksel ligt op het aangezicht van Mozes, die de Joden had kunnen onderwijzen over de heerlijkheid van God;
- b. dat ditzelfde deksel *over de Schriften* ligt, waarin ze *tot* het kennen van Christus hadden kunnen doordringen;
- c. dat tenslotte het deksel op hun eigen hart ligt (vs. 15).

Een ongedekt aangezicht

Hoe geheel anders *is* het met ons! Wij mogen met ongedekt aangezicht de heerlijkheid des Heren aanschouwen. Geen sluier bedekt het gelaat van onze Mozes, de Heer Jezus. *Wij* mogen *vóór* Hem staan en Hem in volle vrijheid beschouwen. Dbor de verlossing is alles wat God is, zijn volle heerlijkheid, in de Zoon des mensen en in de Zoon van God geopenbaard geworden. Als wij *zó* de Heer aanschouwen, is het resultaat dat wij naar hetzelfde beeld veranderd worden. Het is een voorrecht voor de gelovigen, om met volle vrijmoedigheid voor het onbedekte aangezicht van Jezus Christus te kunnen treden, en zich op zulk een wijze bezig te mogen houden met zijn volmaaktheden, dat die van hen uitstralen in hun wandel hier

beneden.

Laten wij acht geven op de woorden: “Wij allen, met ongedekt aangezicht... aanschouwende”. Geen sluier over het aangezicht van Jezus Christus en evenmin een sluier over ons gelaat! Onze ogen zijn geopend, nu reeds. De ogen van Israël zullen later geopend worden. Dat leert ons reeds Jesaja 29:18 en ook 2 Korintiërs 3:16: “doch wanneer het tot de Heer zal terugkeren, wordt het deksel weggenomen”. God heeft onze ogen geopend. Maar nu ligt het aan ons ze open *te houden*. Hoe licht sluiten wij onze ogen voor de heerlijkheid des Heren. Als wij niet op onze hoede zijn, zal alles wat in deze wereld gevonden wordt een middel in handen van Satan zijn om onze aandacht daarvan af te trekken. Maar zodra we de heerlijkheid Gods uit het oog verliezen komt er stilstand, en wat nog erger is, achteruitgang in onze geestelijke ontwikkeling. Het gevolg is dat de naam van Christus op de achtergrond komt en in onze harten andere dingen een plaats krijgen, waardoor we in de ogen der wereld meer aanzien genieten.

De zinnen der ongelovigen verblind

Nadat de apostel in hoofdstuk 3 over de Joden gesproken heeft, gaat hij in hoofdstuk 4:1-6 tot de *volken* over. “Onszelf aanbevelende aan *alle gewetens der mensen* in de tegenwoordigheid Gods.” Paulus deed het tegenovergestelde van hetgeen waartoe Mozes genoodzaakt was geworden. Stralend van de heerlijkheid die hij in het aangezicht van Jezus Christus aanschouwd had, stelde hij zich aan de wereld voor. Evenals Stefanus droeg hij, als vrucht van het werk der genade voor zondaars volbracht, op zijn gelaat de lichtglans van die heerlijkheid. “Indien dan ook”, zegt hij, “ons evangelie bedekt is, zo is het *bedekt in hen, die verloren gaan*; in wie de god dezer eeuw de zinnen der ongelovigen verblind heeft, opdat de lichtglans van het evangelie der heerlijkheid van Christus, die het beeld Gods is, hen niet bestrale”, Hoe hebben de volken dat evangelie ontvangen? Helaas, er ligt ook een deksel op hun harten. Zien we dat heden ten dage niet bij velen die ons omringen en die, hoewel ze de naam ‘christen’ dragen, geheel en al vervreemd zijn van het evangelie van zijn heerlijkheid? Inderdaad, het is Satan gelukt een dichte sluier te werpen over het hart van de mensen, hoewel het volle licht van het evangelie over hen schijnt.

Licht in de duisternis

De apostel was een uitverkoren vat, bestemd om het evangelie in de wereld

uit te dragen. God had ten opzichte van hem iets gedaan dat zelfs oneindig veel groter was dan de schepping van de wereld. Ongetwijfeld had de schepping van de wereld grote gevolgen. Op de eerste scheppingsdag, toen duisternis op de vloed lag, zeide God: “er zij licht”; en er was licht. Het licht doorbrak de duisternis en van dat ogenblik af scheen het. Maar over de toestand van de mens lezen we: “En het licht schijnt in de duisternis, en de duisternis heeft het niet begrepen” (Joh. 1:5). Deze woorden past de apostel toe op de toestand van zijn hart ten tijde van zijn bekering, als hij schrijft: “God, die gezegd heeft, dat het licht *uit de duisternis* zou schijnen, Hij is het, die geschenen heeft in onze harten tot de lichtglans van de kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus”. Het goddelijk licht, dat straalde op de weg naar Damascus, was een licht boven de glans van de zon en heeft in het hart van Saulus van Tarsus geschenen. Op dezelfde wijze heeft het midden in de duisternis van onze eigen harten geschenen, om zich daar in al zijn volheid te openbaren. Het is een nieuwe *schepping*, die zoveel hoger is dan de eerste schepping als de hemel hoger is dan de aarde. Deze schepping heeft niet de hele aarde tot toneel, maar een arm mensenhart dat bekrompen en beperkt vol ondeugden en duisternis is. Dat hart heeft God bekwaam gemaakt *Hem* te omvatten, maar ook om de volle lichtglans van de kennis van zijn heerlijkheid te doen uitkomen in het aangezicht van een mens. Het oude is voorbijgegaan; het is alles nieuw geworden. Al wat God in liefde is heeft woning gemaakt in het hart van de mens, om als een lichtglans daar te stralen. Maar met welk doel? Niet opdat de apostel het voor zichzelf en ook wij het voor onszelf zouden houden, maar opdat die lichtglans naar buiten zou schijnen, om te stralen over allen die door de dienst van dit evangelie der heerlijkheid met Christus in verbinding worden gebracht. Ongetwijfeld genoot de apostel voor zichzelf veel van die lichtglans, en God wil dat dit ook met ons zo is, maar het doel van het licht is toch om uit te stralen, zodat deze lichtglans de harten vervult van hen over wie dit licht geschenen heeft.

De Heer geve dat wij deze onmetelijke genade toch op zijn volle waarde mogen schatten. God heeft ons, hoe zwak wij ook zijn, wij zijn geen “uitverkoren vaten” zoals de apostel, - tot bewaarders gesteld van alles wat Hij voor ons in de persoon van Christus is. Het is zijn bedoeling, dat dit in ons leven zichtbaar zal zijn en dat daardoor zielen gebracht worden tot de kennis van de verlossing die in Christus te vinden is. Maar ook dat anderen door ons op de weg van het geloof bemoedigd zouden worden en dat onze openbaring in deze wereld waarlijk een getuigenis voor de Heer zal zijn.

DE SCHAT IN AARDEN VATEN

Hoofdstuk 4: 7-18

Betekenis van “de heerlijkheid”

Hoe vaker ik de hoofdstukken 3 tot en met 5 van deze brief lees, hoe meer ik getroffen word door hun inhoud, met als onderwerp: de *heerlijkheid*. Daarom wil ik er nog eens op terugkomen. Eigenlijk kan men nooit genoeg over de heerlijkheid spreken, want het is zeer nodig dat ieder gelovige een helder inzicht heeft in de veelomvattende betekenis daarvan. Zonder twijfel komen we in de plaats van het volmaakte licht, als we de heerlijkheid ingaan. Maar wij zijn er zó aan gewend “de heerlijkheid” alleen in deze beperkte betekenis te zien, dat voor de meeste gelovigen “de heerlijkheid” niets anders dan de *hemel* is.

Telkens weer kan men kinderen Gods die een van hun geliefden verloren hebben horen zeggen: Hij is de heerlijkheid ingegaan. Ik kom dan dikwijls in de verleiding te antwoorden: U vergist zich, hij is daar nog niet. U weet denk ik niet wat de heerlijkheid is. Maar, zult u vragen, waarom zijn dan de heiligen die van ons heengegaan zijn nog niet in de heerlijkheid? Omdat zij nog niet aan Christus gelijk zijn. Zij zijn nog niet *gelijk Hij*, hoewel zij uit het lichaam uitwonen en van zijn tegenwoordigheid genieten. Christus is *tot* nu toe de enige Mens die door zijn opstanding de volmaaktheid bereikt heeft. Alleen de absolute volmaaktheid van God Zelf, d.w.z. alle goddelijke volmaaktheden samen, maakt de heerlijkheid uit. We kunnen haar aanschouwen in Christus, die in zijn verheerlijkt lichaam de drager van al die volmaaktheden is. Een ontslapen gelovige bevindt zich ongetwijfeld buiten het toneel van de zonde en geniet van de rust bij de Heer. Maar hij zal eerst in de heerlijkheid zijn, wanneer Christus “het lichaam onzer vernedering veranderen zal tot gelijkvormigheid aan het lichaam zijner heerlijkheid” (Fil. 3:21). Er is dus nog “iets beters voor ons” (Hebr. 11:40). De heerlijke volmaaktheid is nog niet bereikt door hen die vóór ons tot de Heer zijn gegaan, maar wij zullen *allen samen* bij zijn komst daar ingaan.

Wanneer wij onze vage begrippen over de hemelse dingen, die zich zo gemakkelijk van ons meester maken, hebben laten varen, krijgt de gedachte aan de heerlijkheid een heel andere waarde voor onze zielen. In 2 Korintiërs

3 wordt gesproken over de heerlijkheid van de Heer, in hoofdstuk 4 over de heerlijkheid van God en in hoofdstuk 5 over onze eigen heerlijkheid. Het is de moeite waard te letten op al de namen die Hem in deze hoofdstukken gegeven worden: de Heer, de Heer Jezus Christus, de Heiland, Christus en ten slotte Jezus. Het hart van de apostel is zó vervuld met de heerlijkheid van zijn Persoon, dat hij niet anders kan doen dan Hem te noemen met alle namen die tot uitdrukking brengen wat Jezus voor hem, Paulus, is en wat Hij ook voor ons allen wezen moet.

De liefde van Christus

In hoofdstuk 3:18 hebben we gezien dat het grote voorrecht van de gelovige is dat hij de heerlijkheden van Christus, die vroeger verborgen waren maar nu ten volle geopenbaard zijn, *aanschouwen* mag. Maar het beantwoordt niet aan het doel als een mens die door God gerechtvaardigd en geheiligd is en in het aangezicht des Heren van heerlijkheid *tot* heerlijkheid veranderd is, de vruchten daarvan niet laat zien. De heerlijkheid bestaat niet in het bezit van goddelijke heerlijkheid, maar in het *vertonen*, het in 't licht stellen ervan. Nu vormt *de liefde* het hoogtepunt van de heerlijkheid. Als de Heer de wereld was doorgegaan zonder zijn liefde te tonen, waar zou zijn heerlijkheid dan geweest zijn? In het eerste hoofdstuk van het evangelie van Johannes zegt de apostel, als hij spreekt van Christus het vleesgeworden Woord: "...en wij hebben zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van een Eniggeboren van een vader". Zijn heerlijkheid kon slechts gemeten worden door wat er *in het hart van de Vader* was, toen Hij zijn Eniggeboren voor ons op aarde zond. Zijn heerlijkheid was zijn liefde die voor de zondaar is verschenen in *genade* en *waarheid*. Bij de put van Sichar vernedert de Heer zich voor een zondige vrouw, door haar te vragen: "Geef mij te drinken". Bij het aanschouwen van deze Mens, zachtmoedig en nederig, die vrijwillig aller dienstknecht geworden is, kon Johannes zeggen: "Wij hebben zijn heerlijkheid aanschouwd". Maar deze heerlijkheid, hoe groot haar openbaring ook was, schitterde nog niet in haar volle glans zolang de Heer te midden der mensen rondwandelde. Daarom zegt Hij Zelf, als Hij denkt aan zijn kruis: "*Nu* is de Zoon des mensen verheerlijkt en God is in hem verheerlijkt" (Joh. 13:31). God is nu zó bevredigd door de openbaring van deze heerlijkheid, dat Hij Christus uit het graf heeft doen opstaan. Hij heeft Hem aan zijn rechterhand verhoogd en Hem een heerlijkheid gegeven die thans de hemel geheel vervult. Met een ongedekt aangezicht kan ik zijn liefde aanschouwen die Hij door de offerande van Zichzelf volkomen heeft

geopenbaard. En dit is nog slechts één van zijn heerlijkheden. Kan ik nu als ik deze liefde heb aanschouwd, in hetgeen de mensen van mij zien iets anders dan liefde tonen? Zal ik in zulk een positie een gezindheid van haat, vijandschap of laster kunnen openbaren? Neen, de gedachte aan de liefde van Christus kan mij niet onverschillig in de wereld doen voortleven, zoals dat zo vaak gebeurt. Dan kan ik niet onverschillig zijn voor het ongeloof van de mensen ten aanzien van zulk een Heiland, of onverschillig voor hun ellende. Eén gedachte zal ik slechts hebben: hun de liefde van Christus te bewijzen. Dat zullen we in hoofdstuk 5 zien. Daar zegt de apostel in het volle licht van de tegenwoordigheid des Heren: “De liefde van Christus dringt ons”. Zij is aan mij geopenbaard en het is mijn wens haar nu ook aan anderen te laten zien. Intussen ben ik God openbaar en ik hoop het ook te zijn in uw geweten. Hier zien we wat de heerlijkheid was voor de apostel.

De dienst van de apostel

Ik wens nog een opmerking te maken over het onderwerp van dit hoofdstuk, of beter gezegd, het onderwerp van deze hele brief. Men zou er zich over kunnen verwonderen dat, ofschoon Paulus zo nadrukkelijk doet uitkomen dat hij geen vertrouwen in zichzelf heeft en dat hij niets is, toch zijn persoonlijkheid van het begin tot het eind naar voren komt. Dat komt omdat het onderwerp van deze brief de *dienst* of *bediening* is en deze dienst getoond wordt in *zijn* persoon. Trouw volgde hij zijn Meester in de bediening van het Woord, in de hulpvaardigheid om anderen te ondersteunen, in de vertroosting, in de bemoediging, in het beroep dat hij deed op de zielen, in het te allen tijde optreden tegen het kwade. Hij was een dienstknecht van Christus geworden, maar dit was niet *zijn* werk. Hij was in ieder opzicht het werk van God en hij kon van zichzelf spreken als van een *nieuwe* schepping. Zelf had hij daaraan even weinig toegegaan als de geschapen wereld enig deel heeft gehad aan het tot stand komen van de oude schepping. Daarom kon hij met volle vrijmoedigheid over zichzelf spreken. De God die gewild heeft dat er licht was, die God wilde ook dat Saulus van Tarsus het evangelie in de gehele wereld zou uitdragen. Daartoe heeft Hij in zijn hart geschenen. Dit evangelie is hier niet meer de heerlijkheid van Christus, maar de heerlijkheid van God. Alles wat de onzienlijke God is, is geopenbaard in het aangezicht van een mens! Eén blik op de mens Christus doet mij God ontdekken in de volheid van zijn volmaaktheden en van zijn Vaderliefde! Daarom kon de Heer tot Filippus zeggen: “Die mij gezien heeft, heeft de Vader gezien” (Joh. 14: 9).

Een aarden vat

Zoals we al opmerkten, gaat het in de verzen 7 t/m 18 om de persoon van de dienstknecht Paulus. Wij horen hier iets van de innerlijke toestand van de apostel, aan wie door Christus zulk een belangrijke dienst was toevertrouwd. Is het er hem om te doen zijn eigen hoedanigheden en volkomenheden op te noemen? Helemaal niet. Wanneer hij aan 't eind van deze brief mededeelt wat hij geleden heeft en op welke wijze het hem gegeven is zijn apostelschap in praktijk te brengen, horen wij hem van zichzelf spreken, maar om er bij te voegen: "Ik spreek in onwijsheid" (11:21). Als hij genoodzaakt wordt zichzelf te prijzen beschuldigt hij zich van onzinnigheid (11:23). En hij gebruikt deze uiteenzettingen alleen om de Korintiërs te overtuigen van de dwaasheid hen, die proberen hen van het evangelie af te keren.

Wanneer Paulus in vers 7 van zichzelf spreekt, zegt hij: "Wij hebben deze schat in aarden vaten, opdat de uitnemendheid der kracht zij van God, en niet 'Uit ons". Aarden vaten! De aller-gewoonste, de meest algemene. Een ijzeren vat is meer waard dan een aarden, een koperen meer dan een ijzeren, een gouden of zilveren vat meer dan een koperen. Paulus kent zichzelf slechts de waarde van een lemen vat toe. Maar waarom heeft God dan een dergelijk omhulsel gekozen om er zijn schat in te doen? "Opdat de uitnemendheid der kracht zij *van God* en niet uit ons". Wat zou er gebeurd zijn, als Paulus iets anders dan een aarden vat geweest was? Enerzijds zou hij de uitnemendheid der kracht aan zichzelf hebben kunnen toeschrijven en anderzijds zou de kostbaarheid van de schat niet zó naar buiten hebben kunnen uitstralen, als dit naar de wil van God was. Daarom was er een aarden vat nodig, meer nog, een vat dat gebroken kon worden. We hebben hiervan een mooi voorbeeld in de wijze waarop Gideon en zijn metgezellen de Midianieten bestreden. Hun fakkels zaten in lege kruiken. Maar om het licht van de fakkels te laten uitstralen, moesten de kruiken gebroken worden. Bij Gideon ging het om de strijd tegen de wereld. Ook in zulk een strijd kan het licht, dat de overwinning ten gevolge heeft, alleen dán in zijn volle glans schitteren als elke menselijke kracht is terzijde gesteld. In de brief aan de Korintiërs gaat het om de uitwerking van de dienst van Paulus op *de kinderen Gods*. De schat van licht en leven, die God aan de Korintiërs wilde meedelen, bevond zich in een aarden vat. Hoe heeft God nu *met* Paulus gehandeld? Hoewel terneer geworpen is het vat niet geheel en al verbrijzeld, maar er zijn *breuken* en *scheuren* in gekomen. Tegenspoed,

radeloosheid, vervolgingen kwamen over hem en dat was nodig. Maar hij werd niet in 't nauw gebracht, hij was niet zonder uitweg, noch verlaten, omdat God over zijn schat in dit vat waakte, opdat het leven van Christus in de Korintiërs tot ontwikkeling zou kunnen komen. God hield zich op deze wijze met zijn geliefde dienstknecht bezig, om door hem het licht van de heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus, te laten schijnen in het hart van zijn kinderen.

Openbaring van Christus in ons

Maar al werkte *God* op deze wijze in hem, toch was *Paulus* van zijn kant volstrekt niet werkeloos. Hij zegt: "Altijd het sterven van Jezus in het lichaam omdragende, opdat ook het leven van Jezus in ons lichaam openbaar worde". Dit "altijd omdragende" is zeer belangrijk. De apostel was zelf ijverig bezig om elk ogenblik, op iedere plaats, het sterven van Jezus om te dragen. Met "het sterven van Jezus" wordt hier bedoeld: de volmaakte schoonheid in de persoon van Christus, toen Hij Zichzelf Gode in volkomen gehoorzaamheid heeft opgeofferd. Vrijwillig heeft Paulus te allen tijde dit sterven van Jezus "omgedragen". Hij liet geen ogenblik voorbijgaan zonder dit te doen. Hij wilde dat men in elk opzicht in hem zou zien de dood van deze Mens, die op aarde gekomen was om te sterven. En de apostel toonde dit door in zijn leven te bewijzen dat hij der zonde en der wereld gestorven was. Wat het vlees betreft en zijn eigen ik, kon hij in volkomen afhankelijkheid van God zeggen: "Ik ben met Christus gekruisigd". Hij was door de dood gescheiden van alles waartoe hij vroeger behoorde. Op deze wijze werd het leven in dit aarden vat openbaar.

Maar bovendien laat de apostel hier zien, dat God er Zelf voor heeft gezorgd, dat deze dingen gezien en beleefd werden op een terrein waar wij, arm en zwak als we zijn, gevaar zouden lopen ze niet voldoende in praktijk te brengen. Doen we inderdaad niet voortdurend de ervaring op dat wij tekortkomen, wanneer het er om gaat hier beneden in afhankelijkheid van de Heer te wandelen en Christus voor te stellen? Moeten wij dit niet met schaamte en verootmoediging erkennen? Daarom neemt God Zelf de zaak voor ons in zijn eigen hand. De apostel gaat verder: "Want wij, die leven, worden altijd ten dode overgegeven om Jezus' wil, opdat ook het leven van Jezus openbaar worde in ons sterfelijk vlees". "*Ten dode overgeleverd!*" Er is hier geen sprake van, dat Paulus zichzelf overlevert. Het is God die dit doet! Zoals hij in 1 Korintiërs 15:31 gezegd heeft: "Ik sterf dagelijks". God zorgt er voor dat het vonnis des doods op onze omstandigheden wordt

aangewend. Wij moeten door moeilijkheden, droefheid en kwaad gerucht heen. Op allerlei manier moeten wij verootmoedigd worden, met ziekte te kampen hebben en wat al niet meer, opdat het leven van Jezus in ons openbaar kan worden. Maar hierin is een groot verschil tussen ons en de apostel. Hij maakte al die dingen niet voor zichzelf door, maar voor zijn geliefde Korintiërs. In hoofdstuk 1 hebben wij gezien dat hij vertroost werd om anderen te troosten. Hier zien we een arm, ten behoeve van anderen gebroken vat. Hij denkt zó weinig aan zichzelf, dat hij er zich over verblijdt dit alles door te maken, opdat het zuivere, reine licht van Christus, besloten in dat aarden vat, in anderen mag uitstralen om hen met het leven te vullen. Wat zag ieder die bij Paulus kwam? De grote heiden apostel? Neen, slechts een arm mens, naar het uiterlijk ellendig, door Satan met vuisten geslagen, terwijl hij op zijn lichaam de tekenen droeg die hem in de ogen van de mensen verachtelijk maakten. Maar hoe meer men dit gebroken vat met aandacht beschouwde, hoe meer men van zijn inhoud ontving, en die inhoud was Christus. En zó werd het hart met dankbaarheid en blijdschap vervuld!

Het resultaat van de verdrukkingen

Nog één opmerking over de laatste verzen van dit hoofdstuk: “Daarom vertragen wij niet; maar al wordt ook onze uitwendige mens verdorven, nochtans wordt de inwendige van dag tot dag vernieuwd”. De *inwendige* mens is steeds de nieuwe mens (Ef. 3:16; 4:23), die vernieuwd wordt door de Geest. Wij hebben ons eerst beziggehouden met “de heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus”, daarna hebben we gezien hoe God in zijn geliefde apostel werkte, opdat die heerlijkheid naar buiten zou stralen om de harten der heiligen te bereiken en te vullen. Nu vernemen we in vers 17, dat God de apostel door al die verdrukkingen geleid heeft, om *hemzelf van de heerlijkheid te laten genieten*. Hij wil dat de heerlijkheid ook *in het hart* van zijn geliefde dienstknecht stralen zal. Paulus legt als ‘t ware op de . ene schaal van de balans de verdrukkingen, op de andere de heerlijkheid. En onmiddellijk daalt de heerlijkheid met haar volle gewicht neer tot op de bodem van het hart van de apostel, opdat hij het volle genot daarvan hebben zal. De verdrukking heeft “een alles overtreffend eeuwig gewicht van heerlijkheid” tot resultaat gehad. Paulus’ hart is dus niet alleen bezig met het uitstralen van de heerlijkheid, maar hij geniet ervan voor zichzelf “in een *alles overtreffende mate!*” “Een eeuwig gewicht van heerlijkheid”. Ik geloof niet dat men sterker en onbeprekter uitdrukkingen gebruiken kan,

om het *tegenwoordige genot van de heerlijkheid* weer te geven. De apostel ziet niet uit naar een dag waarop hij er in volmaaktheid van zal kunnen genieten. De heerlijkheid vervult nu al zijn hart. In dit hart, dat op allerlei wijze gebroken is, is voor iets anders geen plaats, zodat de wereld het niets kan bieden. De alles overtreffende heerlijkheid heeft er zich meester van gemaakt, en zij wordt belichaamd in de verheerlijkte Mens in de hemel. In hoofdstuk 5 laat de apostel zien dat er ook *voor zijn lichaam* een heerlijkheid zijn zal. Maar hier spreekt hij van de tegenwoordige heerlijkheid *voor zijn ziel*. Paulus had geen aandacht en belangstelling voor alle mogelijke dingen, die Zijn hart in deze wereld van Christus konden aftrekken. Bij ons is dat wel zo. We hoeven maar dom één straat te lopen om er duizend tegen te komen. De apostel had er geen. Hij zegt: “dewijl wij niet aanmerken de dingen die men ziet, maar de dingen, die men niet ziet”. Niet met de natuurlijke ogen kan men thans de onzichtbare dingen zien, maar met het oog van het geloof. Wanneer de Heer komt, zullen wij Hem zien met de ogen van onze verheerlijkte lichamen. Dan zullen wij in staat zijn alle bijzonderheden van zijn heerlijkheid in ons op te nemen. Maar nu al werkt de Heilige Geest, opdat de ogen van het geloof doordringen tot over het gebied waarin wij ons op ‘t ogenblik bewegen moeten. Over de aardse nevelen heen zien zij de heerlijke dingen, die in de hemel zijn en vestigen zich op Jezus. Evenals bij de apostel kan dit bij ons zo zijn en wij kunnen vervuld zijn met een eeuwig gewicht van heerlijkheid, als onze harten met Hem alleen bezig zijn!

GELIJKVORMIG AAN DE HEER

Hoofdstuk 5:1-9

De verandering van ons lichaam

De voorgaande hoofdstukken hebben ons bezig gehouden met:

- a. het aanschouwen van de Heer;
- b. het naar zijn beeld veranderd worden;
- c. het naar buiten uitdragen van zijn leven, dat we ontvangen hebben;
- d. het genieten van zijn heerlijkheden in onze ziel.

Ondanks dit alles zien we in hoofdstuk 5, dat er nog een ding is, dat ons ontbreekt, n.l. aan de Heer gelijkvormig te zijn. Dit is niet hetzelfde als naar zijn beeld veranderd te worden. Om Hem gelijkvormig te zijn, moeten wij Hem *met* onze eigen ogen zien. De ziel kan van de Heer genieten, maar wat er met *het lichaam* zal gebeuren, is een vraag waarmee de apostel zich thans bezig houdt. Daarvan zegt hij: “Want wij weten, dat, zo ons aardse huis dezes tabernakels afgebroken wordt, wij een gebouw van God hebben, een huis niet met handen gemaakt, een eeuwig, in de hemelen”. Van eeuwige duurzaamheid!

In alle brieven duidt de term “*Wij weten*” de volstrekte zekerheid van de gelovige aan. Maar ik weet niet of de uitdrukking “*wij hebben*” u zoveel moeite heeft bezorgd, als ik daarmee heb gehad. De apostel stelt hier het lichaam voor als een tabernakel of een tent die afgebroken wordt. Nu zou men uit de woorden “*wij hebben*” kunnen afleiden, dat het gebouw, ons verheerlijkt lichaam, al *van te voren* voor ons in de hemel *bereid* is. Dat kan echter niet, want wij zullen de hemel binnengaan met het lichaam dat wij hier beneden gehad hebben. Maar het zal veranderd worden tot gelijkvormigheid aan het lichaam zijner heerlijkheid (Fil. 3:21). Intussen heb ik begrepen dat in deze schriftplaats enerzijds op de tabernakel, anderzijds op de tempel wordt gezinspeeld. Gedurende lange tijd, zelfs na de intocht in Kanaan, heeft God te midden van het volk Israël gewoond in de tent die door Mozes in de woestijn opgericht was. Deze tent zou echter niet altijd blijven bestaan. Toen Salomo de tempel gebouwd had, bracht hij daarin

over al de gereedschappen van de tabernakel, die daarna zelf van het toneel verdween. De gehele inhoud van de tabernakel maakte voortaan *deel uit van de tempel*. Het was hetzelfde huis, maar het ene was van voorbijgaande aard, terwijl het andere in heerlijkheid bestond. Toch was ook de tempel van Salomo slechts voor deze aarde bestemd. Hij was enkel en alleen een *beeld* van hemelse dingen; hij was “van deze schepping” en “met handen gemaakt” (Hebr. 9: 11). Ons lichaam is nu een tabernakel, maar ook Gods tempel waarin de Geest van God woont. Maar evenals de tabernakel kan ons lichaam afgebroken worden. Alleen: “wij weten”, wij zijn er door het geloof absoluut zeker van, dat als ons aardse huis afgebroken wordt, een eeuwig huis in de hemelen ons deel is. Gods Geest zal daarin wonen in heerlijkheid. Nu kan Hij Zich nog slechts in zwakheid in ons aardse huis openbaren. De apostel verheugt zich als hij er aan denkt, dat wanneer zijn tent afgebroken wordt, zijn toekomstig huis van eeuwige duurzaamheid zijn zal in de hemel.

Een vurig verlangen

Als de apostel zijn ogen op Jezus richtte, zag hij wat er met de Heer gebeurd was en wat er dus ook met hem plaats moest vinden. De Heer Jezus had gezegd: “Breekt deze tempel af, en in drie dagen zal ik hem oprichten” (Joh. 2:19). Hij was in deze wereld gekomen om zijn leven te laten en de consequentie daarvan was, dat de mens het Hem kon ontnemen. De tempel van zijn lichaam kon afgebroken worden, maar in de opstanding heeft Hij een verheerlijkt lichaam aangenomen. Het lichaam waarin Hij hierbeneden woonde, zonder zonde, was heilig, maar het was nog niet een verheerlijkt lichaam. Dat is het eerst geworden door de opstanding. De apostel ziet nu naar de hemel, waar Christus met een verheerlijkt lichaam is binnengegaan. Op grond daarvan weet hij: Ik heb een huis dat mij toebehoort, een huis in de hemelen, want een ander Mens is reeds met deze woonstede overkleed geworden en op dezelfde wijze zal dit met mij gebeuren. Deze gedachte vervulde zijn hart met blijdschap. “Want ook in deze zuchten wij”, heeft hij van tevoren moeten vaststellen. Dit aardse huis is inderdaad een plaats waar vele zuchten gehoord worden en waar zeer veel tranen vloeien. Maar, zo voegt hij er aan toe: “Vurig verlangende met onze woonstede, die uit de hemel is, *overkleed te worden*.” Hij houdt zich er mee bezig dat het aardse huis zal worden afgebroken. Hij zucht in deze tabernakel, maar het is volstrekt niet de dood waarmee hij zich bezig houdt. Zijn wens is niet ontkleed, doch overkleed te worden “opdat het sterfelijke *door het leven*

verslonden worde" (vs. 4). Hij verwacht de Heer Jezus, die, terwijl Hij de ontslapen heiligen opwekt, de sterfelijke lichamen van hen die leven veranderen zal zonder dat zij door de dood behoeven te gaan. Ziedaar het verlangen van de apostel. Hij verlangde er naar als Christus te zijn, bij Hem een eeuw met Hem te wezen, zonder dat zijn aardse huis moest afgebroken worden. Deze vaststaande, zekere hoop, die altijd in zijn ziel leefde, deed hem echter niet uit het oog verliezen dat de tijd waarop hij zijn tent zou moeten afleggen, nabij kon zijn. En met het oog hierop vraagt hij als 't ware: Zou dat een verlies voor mij zijn? Verre van dat. "Wij hebben altijd goede moed en weten, dat wij, inwonende in het lichaam, uitwonen van de Heer". Hij beschouwde het als een verlies, van de Heer uit te wonen en daarom voegt hij er aan toe: "Maar wij hebben goede moed, en *willen liever uit het lichaam uitwonen en bij de Heer inwonen*", Als hij sterven moet zal hij bij de Heer inwonen. Dat is de toestand van de ziel, die van het lichaam gescheiden is. Wat kiest hij nu? Hij kiest in 't geheel niet. Hij is er tevreden mee om door het geloof te wandelen en niet door aanschouwen (vs. 7). Er is iets dat hij "liever wil", maar zijn "*vurig verlangen*" is om *overkleed* te worden. Van dezelfde keus tussen twee mogelijkheden spreekt hij ook in de brief aan de Filippenzen: "Te leven is voor mij Christus" lezen we daar (hfdst. 1). Het was hem de moeite waard Hem te dienen. Maar "te sterven is gewin". Daarom begeerde hij om "ontbonden te worden en met Christus te zijn, want dit is zeer verre het beste".

Hoe komt het toch dat deze dingen zo weinig realiteit voor ons hebben? Het hele gedeelte van de Schrift dat voor ons ligt zegt het ons: de persoon van de Heer Jezus heeft voor ons niet de waarde die Hij behoort te hebben, de waarde die Hij voor de apostel Paulus had. Christus was de dagelijkse hoop van zijn ziel. Zijn hart was slechts met Hem 'bezig. Hij had in deze wereld geen' ander voorwerp dat hem aantrekken kon.

Voor hem was het leven Christus. In zijn hart was geen plaats voor iets anders. Is de gedachte dat de Heer ieder ogenblik komen kan werkelijk een oorzaak van vreugde voor ons? Verblijden we ons in de wetenschap dat Hij ons elk ogenblik roepen kan om onze tent af te leggen, om bij Hem te wachten op de volmaaktheid die Hij Zelf al ingegaan is en waarin ook wij eeuwig zijn deelgenoten zijn zullen?

DE RECHTERSTOEL VAN CHRISTUS

Hoofdstuk 5: 3, 10 en 11

Verskil tussen bekleed en overkleed worden

Verschillende malen wordt in dit hoofdstuk het woord “wij” gebruikt. Soms wordt dit woord zonder onderscheid gebruikt voor alle mensen. Dan weer heeft het alleen betrekking op gelovigen. Men moet dus in dit hoofdstuk zorgvuldig de positie onderscheiden die gelovigen of ongelovigen innemen ten opzichte van de grote feiten, die alle mensen zonder onderscheid aangaan: zonde, dood en oordeel. Het is van het grootste gewicht voor de prediking van het evangelie daarop acht te geven.

Dit hoofdstuk doet ons zien dat eenmaal alle mensen voor God moeten verschijnen. De apostel verlangde er naar voor zichzelf. Niet dat hij ontkleed wenste te worden, al stemde hij toe dat dit plaats kon hebben. Neen, hij wenste met zijn verheerlijkt lichaam overkleed te worden. Of de Heer zou komen als hij, de apostel, al in het graf zou zijn neergelegd, of als hij zich nog levend in deze wereld bevond wist hij niet. In ieder geval verwachtte hij met een verheerlijkt lichaam overkleed te worden, om zó voor God te verschijnen. Maar hij zegt ook dat *alle mensen* moeten opstaan: “Zo wij althans bekleed, niet naakt gevonden worden”. Allen zullen in een lichaam voor God moeten verschijnen, doch de een zal met een verheerlijkt lichaam *overkleed*, de ander echter eenvoudig met een opstandingslichaam *bekleed* zijn. Zij die *overkleed* zijn hebben deel aan de eerste opstanding; allen die slechts *bekleed* zijn met een opstandingslichaam, zullen veel later opstaan. Zij hebben geen andere verwachting dan de tweede dood. Men kan bekleed zijn met een opstandingslichaam en toch *naakt gevonden* worden voor God, d.w.z. in een toestand waarin het oordeel van God de mens noodzakelijk treffen moet. Toen Adam na de val zichzelf bekleed had, werd hij toch voor God naakt gevonden en dat was zijn veroordeling. Zo moet de mens die voor God naakt gevonden wordt, altijd zijn straf ondergaan. Daarom heeft God Zelf Adam, omdat Hij hem redden wilde, overkleed met de vellen van dieren die geofferd waren. Wanneer de gelovigen voor God verschijnen, zijn Ze niet slechts met een opstandingslichaam bekleed - want dit laatste zou hen niet vrijwaren voor het oordeel - maar met een *verheerlijkt lichaam*

overkleed. Een lichaam, gelijkvormig aan dat van hun Heiland, overkleed met de heerlijkheid die *Hem* toebehoort en met de gerechtigheid van God Zelf. Dat is onze zekerheid. Want zou God niet allen in zijn tegenwoordigheid ontvangen die overkleed zijn met al de heerlijkheden, die het deel zijn van zijn veelgeliefde Zoon? Dan zou Hij immers Christus Zelf moeten verwerpen!

In dit schriftgedeelte vinden we nog een tweede waarheid, die tegelijk betrekking heeft op gelovigen en ongelovigen: “Want *,wij allen moeten* geopenbaard worden voor de rechterstoel van Christus, opdat een iegelijk ontvange wat in het lichaam geschied is, naar hetgeen hij gedaan heeft, hetzij goed, hetzij kwaad”. Zoals er twee opstandingen zijn, zo zullen er ook *twee verschijningen* voor de rechterstoel van Christus zijn. Als het gaat over de opstanding van de bozen, “de doden” genaamd, lezen we dat zij met een opstandingslichaam bekleed zullen worden, om te verschijnen voor “de grote witte troon” die opgericht zal worden, wanneer er geen plaats meer is voor de aarde en voor de hemel (Openb. 20:11-15). Deze troon is *voor hen* de rechterstoel van Christus waarop de Heer Jezus dan zitten zal om te oordelen. Er staat van Hem geschreven dat God Hem tot een Rechter verordend heeft, niet alleen van de levenden, maar ook van de doden (Hand. 10:42). Daarom zijn deze mensen, hoewel ze allen zijn opgestaan, “doden”. Voor deze rechterstoel zullen de boeken geopend worden, het boek des levens, en ook het boek der verantwoordelijkheid. Geen enkel woord komt er uit de mond van hen die voor deze rechterstoel staan. Zij worden geoordeeld naar hun werken en omdat hun namen niet gevonden worden in het boek des levens.

De openbaring van gelovigen

Maar er is nog een tweede zijde van de rechterstoel van Christus, die *uitsluitend betrekking heeft op de kinderen Gods*. “Wij moeten allen geopenbaard worden voor de rechterstoel van Christus”. Er zal voor ons, gelovigen, een ogenblik komen waarop alles wat we geweest zijn of gedaan hebben in het volle licht gesteld zal worden voor “de rechterstoel van Christus, in de tegenwoordigheid Gods. Niet het minste of geringste zal daar verborgen blijven. Mijn hele geschiedenis, van het begin tot op het ogenblik dat het God behagen zal mij tot Zich te nemen, zal daar voor de dag treden. Hoe dikwijls horen we gelovigen zeggen: ‘Moeten dan de zonden die ik gedaan heb en waarover ik berouw gehad heb, voor die rechtbank in ‘t licht

komen?’ Ja, wij moeten allen in dat volmaakte licht openbaar worden! Waarom zijn zoveel gelovigen daar bevreesd voor? Omdat zij denken aan het ogenblik waarop allen hun geschiedenis zullen zien, van het begin tot het eind. Zij huiveren daarvoor, als zij zich herinneren al hun nu nog verborgen fouten, alle zondige en verfoeilijke dingen uit hun leven hierbeneden, waarvan zelfs hun intiemste betrekkingen nooit iets geweten hebben! Het is volkomen waar dat het zo zijn zal. De tienduizenden heiligen zullen zien op mijn voor hun ogen voorbijgaand leven en het in zijn kleine bijzonderheden kennen. Maar er is nog iets dat veel ernstiger is, waaraan de gelovigen weinig denken. Alles wat zij gedaan hebben zal *onder Gods ogen* in ‘t volle licht geplaatst worden en zij zullen voor de rechterstoel van *Christus* geopenbaard worden!

Tot heerlijkheid van Gods genade

Maar op welke wijze zullen wij daar geopenbaard worden? We hebben al gezien dat de mensen die als zondaars voor deze rechterstoel zullen staan, de gevolgen van hun werken zullen moeten dragen. Maar de gelovigen daar zullen geopenbaard worden *in het bezit van dezelfde eigenschappen als de Rechter*, overkleed met al zijn volmaaktheden, in een *verheerlijkt opstandingslichaam*. Wij zullen het licht niet vrezen dat daar op ons voorbijgegangene leven geworpen zal worden, want wij weten reeds dat de genade van God een middel gevonden heeft, om van uit onze armzaligheid Zichzelf te verheerlijken. Ja, zelfs onze zonden zullen voor Hem een aanleiding zijn, zijn heerlijkheid te doen uitstralen. De tucht of de straf voor onze zonden, die wij in deze wereld moesten ondergaan, had ten doel om ons daar te” brengen, waar Hij ons hebben wilde, in de heerlijkheid van Christus. Dat is het wat mij gelukkig maakt bij de gedachte aan de rechterstoel. Als mijn leven daar niet in al zijn bijzonderheden openbaar werd, zou de genade van God, die ondanks alles er in geslaagd is mij in de heerlijkheid te brengen, niet in haar volheid tot uitdrukking kunnen komen. Dat sterkt ons hart. In plaats van er met vrees aan te denken dat al mijn erbarmelijkheden in het licht zullen komen, denk ik er aan dat Christus verheerlijkt is, trots al mijn tekortkomingen. Zou ik mij daarover niet verheugen? Indien Gods genade er niet geweest was gedurende mijn hele leven, hoe zou ik tot de eeuwige zaligheid en de eindoverwinning gekomen zijn?

Beloning voor onze daden

Hoe komt het nu dat een gelovige bevreesd is voor de rechterstoel van Christus? Omdat zijn geweten bezwaard is. We lezen hier, zoals ook elders, dat ieder gelovige voor de rechterstoel ontvangen zal “wat in het lichaam geschied is, naar hetgeen hij gedaan heeft, hetzij goed, hetzij kwaad”. Ieder zal een beloning ontvangen of schade lijden, al naar hij de Heer hier beneden gediend heeft. Tegen hem die een slechte levenswandel heeft, kan ik niet zeggen: U zult toch wel behouden worden! Ik vraag hem in de eerste plaats: Wat zal uw kroon zijn? Welke plaats zult u in de heerlijkheid innemen? Zult u geen verlies lijden? En welk een verlies? Zo zal het zijn met elke gelovige die niet in overeenstemming met zijn hoge roeping gewandeld heeft. Daarom zegt de Heer tot Filadelfia: “Houd wat gij hebt, *opdat niemand uw kroon nemen*. De kroon die voor getrouwheid wordt verleend, kan ons afgenomen en aan anderen gegeven worden. Dat betekenen de woorden: “ontvangen, wat in het lichaam geschied is, naar hetgeen hij gedaan heeft, hetzij goed, hetzij kwaad”. Als ik mijn kroon verloren, als ik Christus onteerd heb, zal dat tot mijn schande en schaamte zijn *op het ogenblik waarop het als een werkelijkheid vóór mij komt te staan*, dat ik voor de rechterstoel verschijnen moet. Maar als ik daar sta, zal ik de eerste zijn om te erkennen dat dit oordeel rechtvaardig is, tot eer van de heilige God en van zijn Christus. Wanneer God mij op dat ogenblik ontnemt wat ik door mijn trouw had kunnen verwerven, en Hij het aan een ander schenkt, wiens godsvrucht ik wellicht weinig heb gewaardeerd, zal dit een rechtvaardige daad zijn die tot volle verheerlijking van de Heer strekken zal.

De gevolgen van onze wandel

Wat zullen wij nu doen met het oog op de rechterstoel? In praktijk brengen wat de apostel zegt. Enerzijds: “Wij dan wetende de schrik des Heren” en anderzijds: “Wij zijn Gode openbaar geworden”. Wij moeten hier beneden al staan in het licht van die rechterstoel en niet wachten tot we daarvoor in de hemel moeten verschijnen. Zo was het bij Paulus. Hij leefde in het volle licht van de rechterstoel van Christus. Hij misleidde zichzelf in geen enkel opzicht, hij zag en wist dat er in hem, dat is in zijn vlees, geen goed was. Onafgebroken oordeelde hij zichzelf ten volle. Hij had geen enkel vertrouwen in zichzelf en steunde op niets wat hij misschien in zichzelf zou kunnen hebben. Maar één ding wilde hij: “Gode openbaar zijn”, zoals er in Psalm 139 staat: “Doorgrond mij, o God, en ken mijn hart”. Voor hem was inderdaad de rechterstoel reeds *hier beneden* een werkelijkheid en hij

begeerde te weten, nog voordat hij daarvoor in de hemel verschijnen zou, of er in het diepst van zijn hart “een heilloze weg” was, om op “de eeuwige weg” geleid te worden. Zijn ziel bevond zich onafgebroken in de tegenwoordigheid van God en wilde van Hem “gekend” zijn. Hij had slechts één wens, n.l. dat God hem van ogenblik tot ogenblik onder het volle licht van zijn aangezicht mocht houden. Met welk doel? Om hem *alles* te laten ontdekken wat hem tot een valstrik kon zijnen een aanleiding zou kunnen worden zich van God te verwijderen. Hij wilde alles voorkomen wat een oorzaak zou kunnen zijn, dat hij de beloning voor het getuigenis van het geloof zou verliezen. De apostel kon van zichzelf getuigen: “Wij zijn Gode openbaar geworden, en ik hoop, dat wij ook in uw gewetens openbaar zijn geworden”. Met andere woorden: zoals wij niets *voor God* hebben verborgen, wensen wij ook voor u in geen enkel opzicht iets te verbergen. Is dat ook zo. met ons? Leven wij voor God en de mensen zó, dat wij noch voor Hem, noch voor anderen iets hebben te verbergen? Bij de apostel was dat het geval. Hij gevoelde de diepe ernst van de rechterstoel van Christus, maar de gedachte er aan liet hem volmaakt gelukkig en rustig zijn. Toen hij zijn loop beëindigde, kon hij met volkomen zekerheid zeggen: “Voorts is mij weggelegd de kroon der gerechtigheid”. (2 Tim. 4:8).

De schrik des Heren en de liefde van Christus

Paulus komt nu terug op zijn dienst. Wat heeft de gedachte aan de rechterstoel op hem, als dienstknecht van Christus, uitgewerkt? Al is hij zonder enige vrees voor zichzelf, hij weet dat het voor zondaars verschrikkelijk zal zijn voor de oordeelstroon te moeten verschijnen. Die gedachte drijft hem er toe alle overredingskracht te gebruiken die God hem gegeven heeft, om de mensen de schrik des Heren te tonen en ze er toe aan te sporen met hun zonden te komen in het licht van God en die verschijning voor God niet tot later uit te stellen. Maar het is niet alleen de schrik des Heren die hem daartoe drijft! Hij voegt er in vers 14 bij: “Want *de liefde* van Christus dringt ons”. De schrik des Heren en de liefde van Christus, dat zijn de beide grote beweegredenen voor allen die het evangelie, de blijde heilsboodschap, verkondigen. Wij kunnen van die liefde spreken omdat wij er de voorwerpen van zijn, en van het komend oordeel omdat wij de vrees daarvoor zelf kennen. Voor ons is de schrik nu, niet meer *de angst* om de rechtvaardige God te ontmoeten, maar de vrees Hem te mishagen of te onteren.

Indien de gevolgen van de rechterstoel van Christus meer in al hun

werkelijkheid in onze harten gegrift waren, zouden we er zeker meer toe gedrongen worden de mensen toe te roepen om de komende toorn te ontvluchten. We zouden hen opwekken toch te doen zoals wij gedaan hebben en over zichzelf het oordeel uit te spreken nu het nog de tijd der genade is, opdat Ze niet aan het oordeel overgeleverd worden. Op die wijze overreedde de apostel de mensen. De liefde van Christus drong hem en liet hem rust noch duur. Hij heeft na zijn bekering zijn hele leven besteed om zondaars in deze wereld er toe te brengen, het heil dat God hun in Christus bood, om niet te ontvangen.

NIET MEER ZICHZELF LEVEN

Hoofdstuk 5:13-15

Zonde, dood en oordeel

In het voorgaande gedeelte hebben wij ons beziggehouden met de vraag hoe de wereld enerzijds en de gelovigen anderzijds staan tegenover de drie volgende grote feiten: zonde, dood en oordeel. Wanneer de zondaar voor deze vragen wordt gesteld, is zijn toestand volkomen hopeloos en heeft hij niets anders te verwachten dan eeuwig verderf. Met de gelovige is het heel anders gesteld! Waar zijn zijn zonden gebleven? Zij zijn verdwenen, want voor hem is het vraagstuk van de zonde in orde gemaakt op het kruis, waar Christus voor hem tot zonde gemaakt is. En hoe staat het ten aanzien van de dood? Voor hem is hij niets anders dan de eerste trede van de opstanding. Of beter gezegd, de dood is als 't ware een bijkomstige verschijning op zijn weg, terwijl de opstanding *de werkelijkheid* is. De apostel wist dit alles. "Waar is, o dood! uw prikkel? waar, o dood, uw overwinning?" roept hij uit. De macht van de dood is even volkomen vernietigd als de macht van de zonde. Ten slotte is daar nog het oordeel. Wat is daarvan te zeggen? De Schrift zegt: "Die in hem gelooft, wordt niet geoordeeld". Er is een groot verschil tussen "geoordeeld" worden en "geopenbaard" worden. Van dit laatste spreekt Paulus in 2 Korintiërs 5:10. Het is uitermate gezegend voor de gelovige te weten, dat genade hem steeds, van zijn eerste schreden af heeft omringd, om hem tenslotte voor de rechterstoel van Christus te leiden. Daar wordt alles wat hij gedaan heeft tot in de kleinste bijzonderheden als een schilderij voor de ogen der verheerlijkte heiligen, voor Gods ogen en die van Christus geplaatst. God zal alles in het volle licht brengen, niet om ons de straf van onze zonden te laten dragen, maar om zijn genade te verheerlijken.

Ons gedrag in deze wereld

Er is echter nog iets anders dat wij niet mogen vergeten n.l. dat *ons gedrag* in deze wereld *eeuwige gevolgen* zal hebben, wanneer wij in de heerlijkheid zullen zijn. Nogmaals: niet tot onze veroordeling, maar omdat de rechterstoel van Christus de plaats *is* waar de kronen, de beloningen worden uitgereikt. Toen de apostel aan het eind van zijn lange loopbaan was

gekomen, wist hij dat hem een beloning wachtte, want hij zegt: “Voorts *is* mij weggelegd de kroon der gerechtigheid welke mij de Heer, de rechtvaardige Rechter, in die dag geven zal” (2 *Tim.* 4: 8). Natuurlijk worden wij niet geroepen de Heer te dienen om loon, zoals huurlingen dat doen. Wel moeten wij Hem behaaglijk zijn in heel ons gedrag, zodat wij voor zijn rechterstoel staande, uit zijn eigen mond de woorden mogen horen: “Wel goede en getrouwe slaaf, ga in tot de vreugde uws Heren” (Matt. 25:21 en 23). Dat is *iets* anders dan te moeten horen: Gij zijt ontrouw geweest; Ik had een kroon voor u gereed; maar Ik kan u *die* niet geven. Ik geef haar aan een ander, en gij, ga ledig heen.

De apostel Paulus was er zeker van een kroon der heerlijkheid te zullen ontvangen: allen die hij tot Christus geleid had zouden deze kroon uitmaken. Maar welke kroon zullen zij *die* voor zichzelf of voor de wereld geleefd hebben in de heerlijkheid verkrijgen? Wat zal het deel zijn van gelovigen die in hun gedrag zich aangepast hebben aan de wereld, aan haar denkwijze en haar plannen, in plaats van te denken aan de zielen van hen met wie de Heer hen in aanraking heeft gebracht? De Heer maakt gebruik van *dit* vooruitzicht om ons te bemoedigen, maar ook om ons tot ernst te stemmen. Het is niet voldoende te weten dat de rechterstoel van Christus voor ons geen plaats *is* van eeuwige veroordeling. Het is een ernstige gedachte, dat het mogelijk *is* dat wij aan het eind van onze aardse loopbaan voor *die* rechterstoel verschijnen, zonder ook maar één enkel getuigenis van tevredenheid van onze Heiland te ontvangen.

De drijfveren van de apostel

Na deze samenvatting willen we het gedeelte dat we voor ons hebben, nader beschouwen. In vers 13 lezen we: “Hetzij wij uitzinnig zijn, wij zijn het Gode; hetzij wij gematigd van zinnen zijn, wij zijn het u”. Het zal u misschien verwonderen wanneer ik zeg, dat wat hier gezegd wordt ons allen eigenlijk moest karakteriseren. Niet dat de Heer ons er toe geroepen heeft om “uitzinnig” te zijn, zoals de apostel Paulus dat geweest is. Deze bemoediging heeft God alleen aan Paulus geschonken op zijn loopbaan met al de bezwaren en de talloos vele moeilijkheden, die daaraan verbonden zijn geweest. Maar we hebben hier voor ons het voorbeeld van een mens bij wie het *ik*, dat is *de zelfzucht van het natuurlijke hart*, geen enkele rol speelde. Was hij in geestvervoering dan was hij dat niet voor zichzelf, maar voor God; was hij gematigd van zinnen, d.w.z. rustig en bezonnen, dan was dit

evenmin voor hemzelf, maar voor zijn kinderen in het geloof. Zo was het leven van de apostel verdeeld tussen God die hij in de hemel kon bezoeken, en zijn geliefde Korintiërs, waaraan hij alleen dacht als hij gematigd van zinnen was. Hoe was hij daartoe in staat? De liefde van Christus drong hem en had zich van hem meester gemaakt. Dat Was de oorzaak van zijn ijveren de drijfveer van heel dit leven. Maar anderzijds, wat zijn houding tegenover de wereld betreft, waren er twee beweegredenen waarmede het hart van Paulus vervuld was. Denkend aan de rechterstoel van Christus dacht hij *eerst* aan de mensen. Wat zou er met hen gebeuren als zij voor de oordeelstroom moesten verschijnen? Hij kende “de schrik des Heren” en wist welke uitwerking de tegenwoordigheid van de heilige en rechtvaardige God op de zondaars zou uitoefenen. Daarom riep hij hen toe: “Wacht u voor de rechterstoel!” Maar aan de andere kant sprak hij hun tevens van een liefde die hij zo goed kende, want hij had ervaren met welk een liefde Christus hem liefhad.

De dienst in de wereld

Tot aan het slot van dit hoofdstuk wordt het belangrijke onderwerp van de dienst, de bediening, voortgezet. De voorafgaande hoofdstukken hebben ons doen zien de dienst van de apostel Paulus ten behoeve van de kinderen Gods. Maar daarmede is de dienst niet uitgeput. In dit gedeelte treedt de bediening naar buiten, richt zich tot de wereld en wel met de volgende twee belangrijke woorden. Ten eerste: “Wacht u voor het oordeel Gods”. Het gaat om een ernstige zaak en tegelijk om een beslissing van eeuwige betekenis. Ten tweede: “Open uw ogen en oren om te zien en te horen wat de liefde van Christus is”. “De liefde van Christus dringt ons”! Het was niet *zijn liefde voor Christus* die zijn hart bewoog, *maar de liefde van Christus Zelf*. Onze liefde voor Christus is zó onvolkomen, dat zij ons hart nooit geheel vullen zal. Hoe meer vorderingen wij op de weg van het geloof maken, hoe duidelijker wij zien dat onze genegenheid ten opzichte van Hem zo beperkt is in vergelijking met de liefde, die Hij aan het kruis geopenbaard heeft. Ook als we denken aan de liefde die Hij dagelijks toont in zijn herderlijke en priesterlijke zorg, en de liefde, die zich in de toekomst openbaren zal, wanneer zij haar bekroning zal vinden in de heerlijkheid waar wij voor eeuwig met Hem en aan Hem gelijk zullen zijn.

De grondslag van het evangelie

“Want de liefde van Christus dringt ons, daar wij aldus oordelen, dat, indien

één voor allen gestorven is, allen dan gestorven zijn". Dit is in één woord de grondslagen als het ware de samenvatting van het hele evangelie. Allen zijn in Gods ogen dood, hoewel wij het in onze eigen ogen nooit zijn. Indien Christus voor *allen* gestorven is, voor bekeerden en onbekeerden, is dat het bewijs dat allen dood zijn. Er is geen sprankje van goddelijk leven in het hart van de zondige mens; *hij is dood*. Als er één mens uitgezonderd had kunnen worden van deze geestelijke dood van alle mensen, had Christus niet voor *allen* behoeven te sterven. Wie kunnen nu uit deze geestelijke dood verlost worden? Allen die door het geloof het offer van Christus aangenomen hebben. Maar als de Heer dan voor allen gestorven is, waarom leven dan niet allen? Wat is de hinderpaal die zich tegen het heil van alle mensen verzet? Die hinderpaal is niets anders dan *de wil van de mens*.⁷ Doch Christus is gekomen om Zich voor allen aan de dood te onderwerpen en door zijn opstanding uit de doden heeft hij voor allen *die geloven* de weg des levens gebaad.

Leven voor Christus

Hij heeft hun zijn eigen plaats gegeven in een nieuw leven, een opstandingsleven, "opdat zij, die leven, niet meer zichzelf leven, maar dien, die voor hen gestorven en opgewekt is". Het leven van de Christen moet als kenmerk hebben dat hij *niet meer voor zichzelf leeft*. Als het goed verstaan wordt, heeft de zelfzucht van het natuurlijk hart van de zondige mens geen plaats meer in dit leven. Gods bedoeling is dat wij, wanneer wij door het geloof in Christus het eeuwige leven ontvangen hebben, niet meer voor ons zelf leven. God heeft ons in de persoon van Christus een voorwerp voor onze harten gegeven: "Hem, die voor ons gestorven en opgewekt is". Is het niet de moeite waard voor deze Mens te leven? Ik zou aan ons allen de vraag willen richten: Hoe willen we voortaan ons nieuwe leven hier beneden doorbrengen? Wat willen we er mee doen? Het is van belang op te merken, dat wij in deze tekst vinden *wat het leven van de christen volgens Gods gedachten karakteriseert*. Het gaat er om, dat wij *niet meer voor onszelf leven*, maar voor *Christus!* Kan de zondige mens dit doen? Nooit! Lees slechts in Hosea 10:1: "Israël is een welige wijnstok, die vruchten voortbrengt voor zichzelf" (Franse vert. v. Darby). Ziedaar de mens. In een ander vers wordt tot de bozen gezegd: "Gij, die joelt bij het geluid van de harp, die, gelijk David, muziekinstrumenten voor u uitdenkt" (Amos 6:5 NBG). De profeet haalt David aan, de grote uitvinder van instrumenten om de lofzangen des Heren te begeleiden. De mens kan evengoed als David

muziekinstrumenten uitvinden, maar hij bedient zich er van voor zichzelf.

Zal ons leven dit kenmerk dragen? Zegt ons geweten ons niet, dat wanneer wij de voorwerpen van Christus' grote liefde zijn, wij alles voor Hem moeten opofferen en voortaan niet meer voor onszelf behoren te leven? En is het niet waar dat ieder van ons dit woord op zichzelf kan toepassen? Indien ik deze vermaning uitspreek voor mijn broeders en zusters, wil ik op de voorgrond stellen dat ik dezelfde vermaning ook tot mijzelf richt, en me geen enkel recht wil aanmatigen mijzelf aan anderen ten voorbeeld te stellen. Gelukkig zijn er wel zulke voorbeelden in deze wereld. Ik ken vele zeer eenvoudige, maar toegewijde gelovigen, aan wie God getuigenis gegeven heeft dat zij niet' voor zichzelf geleefd hebben, maar voor Christus die voor hen gestorven en opgewekt is. Het is goed dat we hier even bij blijven stilstaan met onze gedachten en dat wij allen, zonder uitzondering, ons geweten in het licht van de tegenwoordigheid des Heren onderzoeken. Hebben wij verstaan met welk doel Hij voor ons gestorven en opgewekt is? Met welk doel Hij ons een nieuw leven meegedeeld heeft, een leven bekwaam om Hem lief te hebben, zich aan Hem te wijden en Hem te dienen? Het is nodig dat wij vermaand worden, want Hij weet heel goed hoe zwak en lichtvaardig onze harten zijn. Laten wij toch steeds in gedachtenis houden de woorden uit vers 15: "Opdat zij, die leven, niet meer zichzelf leven, maar dien, die voor hen gestorven en opgewekt is".

DE VERKONDIGING VAN HET EVANGELIE

Hoofdstuk 5:14-21

De toestand van de mens

Zoals we al opgemerkt hebben, maakt hoofdstuk 5 ons met een nieuwe zijde van de bediening bekend, n.l. de verkondiging van het evangelie. Als er ergens een schriftplaats is in het Nieuwe Testament, die ons een helder begrip kan geven van het ontzaglijk gewicht van de verkondiging van het evangelie, dan is het wel dit gedeelte. We hebben ook gezien dat de grondslag voor de prediking van het evangelie is, dat alle mensen *dood* zijn in zonden en misdaden. Men kan het volle heil niet verkondigen in al zijn kracht en macht, zonder als uitgangspunt de geestelijke dood van de verloren zondaar voor te stellen. Maar juist in dit opzicht laat heden ten dage de verkondiging van het evangelie veel te wensen over. Wanneer ik van de genade Gods in Christus spreek, zonder als grondslag te nemen dat in Gods ogen de mens volkomen dood is in zijn zonden en misdaden, verzwak ik de kracht van het evangelie zelf. Het is best mogelijk, dat iemand de waarheid aangenomen heeft dat hij een zondaar is en vergeving nodig heeft, ondanks een zeer onvolkomen prediking van het evangelie. Ik wil niet beweren dat een mens op deze wijze niet behouden zou kunnen worden, want ieder die vergeving van zonden ontvangen heeft, is behouden. Iets anders is of hij zich bewust is van nature dood te zijn in zonden en misdaden, hetgeen de inhoud was van het evangelie dat Paulus predikte. Het ware evangelie heeft als basis de *onherroepelijke ondergang* van de zondige mens, maar verkondigt tevens de liefde Gods in Christus, als bron van alle heil. Zoals wij gezien hebben is enerzijds de *onverbeterlijk verdorven toestand* van de mens het uitgangspunt van het evangelie, en is anderzijds *de liefde van God in Christus* de enige bron waaruit de verlossing van de verloren zondaar kan voortkomen. De apostel kende deze wonderbare liefde, hij had de diepte er van leren kennen en was er zó door gegrepen, dat hij *gedrongen* werd tot de mensen van die liefde te spreken. Op deze wijze verbond hij met elkaar de beide grote waarheden van het evangelie, de dode toestand van de mens en de liefde van God.

Een nieuw middelpunt

De liefde Gods heeft een weg gevonden tot redding van zondaren door *één* Mens in onze plaats te stellen; Hij die kwam om onze plaats in te nemen, en alle gevolgen die daaruit voortkwamen, te dragen. Hij is dus gestorven. Voor wie? *Voor allen*. Zijn liefde deed Hem nederdalen en Zichzelf in onze plaats stellen onder het oordeel des doods. Maar God kan zijn geliefde Zoon, die voor dit wonderbare werk alles, ja zelfs zijn eigen leven ten koste had gelegd, niet in de dood laten. Daarom heeft God zijn Zoon, die Hij *voor om* gegeven had, ook *voor ons* opgewekt. "Dien, die *voor hen* gestorven en opgewekt *is*". Ik weet nu dat ik een nieuw, een opstandingsleven bezit, omdat Christus *voor mij* opgewekt is, juist zoals ik weet dat ik dood was in mijn zonden en misdaden omdat Christus *voor mij* gestorven is.

Laten we er aan denken dat het *één* noch het ander een kwestie van ons gevoel is. Door het Woord en de werking van Gods Geest heeft het zien op Christus me geleerd wat ik werkelijk was en ook wat ik op grond van zijn werk geworden ben. Dat is de inhoud van het evangelie. Het toont ons dat de liefde van God zijn geliefde Zoon in onze plaats heeft gesteld en dat diezelfde liefde onze Plaatsvervanger heeft opgewekt. Hij heeft Hem een opstandingslichaam gegeven, opdat schepselen zoals wij datzelfde leven zouden kunnen bezitten. De apostel voegt er daarom aan toe: "opdat zij, die leven, niet meer zichzelf leven". We hebben ons reeds ernstig met deze waarheid bezig gehouden. Zodra ik de waarde van het werk van Christus verstaan heb, ben ik in een sfeer gebracht waar geen plaats meer is voor het zoeken van mijzelf. De zondige mens is altijd gewoon *zichzelf tot middelpunt te maken*. Men heeft hem wel vergeleken met een steen die in het water geworpen wordt, zodat zich cirkels vormen, steeds wijder en verder, waarvan de steen het middelpunt blijft. Maar wanneer ik door het nieuwe leven dat ik ontvangen heb uit die toestand verlost hen geworden, heb ik een ander middelpunt gevonden dan mijzelf, n.l. Christus. Dat is het waardoor de christen, die zijn christendom praktisch beleeft, in Gods ogen wordt gekenmerkt en aangenaam is. Hij is een mens die van zichzelf verlost is en voor zijn hart een nieuw voorwerp, een ander middelpunt gevonden heeft, waar omheen zich van nu af al zijn gedachten bewegen. In de brief aan de Galaten schrijft de apostel: "*Ik* leef niet meer, maar Christus leeft in mij, en hetgeen ik nu leef in het vlees, dat leef ik door het geloof in de Zoon Gods, die mij heeft liefgehad, en zichzelf voor mij heeft overgegeven" (Gal. 2:20). De gelovige heeft een voorwerp gevonden, dat waard is zijn hele hart

in beslag te nemen, Jezus, die hem geopenbaard heeft wat liefde is. Welk een blijdschap thans van zichzelf verlost te zijn om Hem toe te behoren!

Deze gedachten, waarop we niet vaak genoeg kunnen terugkomen, brengen ons tot de volgende verzen: "Zo dan, 'wij kennen van nu aan niemand naar het vlees" (vs. 16). Een totale verandering is er in ons leven tot stand gekomen. We zijn in geheel nieuwe betrekkingen gekomen, of beter gezegd, de betrekkingen waarin we ons bevonden hebben een geheel nieuw karakter gekregen. Niet dat het christendom ons uit onze oude *natuurlijke* betrekkingen, zoals die tussen vader en kind, man en vrouw, enz., getrokken heeft. Maar zij zijn geheel en al *van karakter veranderd*, zodat we kunnen zeggen: "wij kennen niemand naar het vlees". In de brief aan Efeze vinden we dan ook: "Gij kinderen, weest uw ouders gehoorzaam *in de Heer*" (Ef. 6 :1). Dit is het wat ik bedoel, want ook hieruit blijkt dat het karakter van de verhouding veranderd is. Het is van belang ons daarvan rekenschap te geven. Al onze relaties, niet alleen die welke het gezin betreffen - want het is heel natuurlijk dat de verhoudingen in het gezin van een gelovige anders zijn dan in dat van een ongelovige - maar ook onze dagelijkse betrekkingen met de mensen in de wereld zijn geheel anders geworden. Hoe is het in dit opzicht met ons? Kunnen wij werkelijk zeggen: "Ik ken niemand naar het vlees"? Zijn de banden niet meer zoals ze vroeger 'waren, omdat we ze nu slechts kennen in het licht van Christus? En wanneer we met onze voormalige vrienden te doen hebben, is dan onze gezindheid even- als die van de apostel: "De liefde van Christus dringt ons"? In dit gedeelte spreekt hij juist over zijn betrekkingen tot de mensen. Als we ons bewust zijn geworden: dat deze mensen "dood" zijn, evenals wij dat waren, kunnen wij hun de waarheid van het evangelie verkondigen omdat wij zelf nieuw leven ontvangen hebben.

Een nieuwe schepping

De apostel vervolgt nu: "en indien wij *aak* Christus naar het vlees gekend hebben, *zo* kennen wij Hem toch nu niet meer *alzo*". Let *op* het woordje *nu*. Eertijds hadden de joodse discipelen Christus naar het vlees gekend. Hij was de Messias, de beloofde Koning, in de wereld gekomen om aan zijn valk naar het vlees te verschijnen. Maar Hij was verworpen en de apostel kende Hem nu niet meer als het voorwerp van de hoop Israëls. Zo was het *ook* ten aanzien van zijn betrekkingen tot "zijn maagschap naar het vlees". Hoewel hij dat valk zeer liefhad, kende hij hen niet meer *alzo*, "Derhalve, indien

iemand in Christus is een nieuwe schepping" (vs. 17). *In Christus zijn*, daarin ligt het hele geheim van de verandering die heeft plaats gevonden. Ik ben niet meer in Adam, maar in Christus! Een nieuwe schepping, gegrond *op* een geheel nieuw leven, *door* de opstanding van Christus uit de doden: "het oude is voorbij gegaan, zie, het is alles nieuw geworden". Is deze verandering in werkelijkheid bij ons te zien? Beschouwen wij onszelf, in al onze betrekkingen met de wereld die ons omringt, als niet meer in het vlees, maar als mensen die behoren tot een geheel nieuwe orde der dingen?

"Het is alles nieuw geworden". Het gebied, de sfeer waarin ik voortaan leef, is niet meer de wereld. Ik ben nog wel in de wereld, maar behoer haar niet meer *toe*. Ik ben *op* een ander terrein gebracht. Mijn leven is niet meer dat van de oude schepping. Ongetwijfeld heb ik als alle mensen mijn verstand, mijn geest, mijn werk *op* deze aarde, maar in Christus is het oude voorbij gegaan. De christen is geen natuurlijk mens meer (zie 1 Kor. 2:14), hij is een geestelijk mens. Maar waarheen gaan onze genegenheden? Helaas moet ik van mijzelf zeggen dat ik in de praktijk van het leven meestal laat zien dat het oude niet voorbij gegaan is, en dat verootmoedigt mij. Doch ik spreek nu van het standpunt dat *God* ons geschonken heeft; om ons te verheffen boven de armzalige gedachten die ons neerhalen tot het niveau der aardse dingen. Een andere vraag is, *of* onze gedachten zich bezig houden met de dingen die boven zijn, *of* onze verlangens niet meer met de dingen van deze wereld in betrekking staan. Is onze hoop geheel en al gericht op het gezegend ogenblik dat wij met de Heer zullen zijn? "Het is alles nieuw geworden". Moet het ons niet verootmoedigen, als wij bij onszelf ontdekken dat wij de positie waarin God ons gebracht heeft, nog nauwelijks kennen? De apostel kon zeggen: "Ik ken een mens *in Christus*" (12:2). Het oude was voorbij gegaan, alles was nieuw geworden. Zijn leven behoorde niet meer aan deze wereld; zijn hoop had niets meer te maken met aardse verwachtingen, maar richtte zich op de hemel.

De waarde der verzoening

Hij voegt er aan toe: "Alle dingen zijn uit God, die ons met zichzelf verzoend heeft door Christus". Het woord verzoenen komt in deze verzen telkens terug, en brengt ons tot de hoogste betekenis van de inhoud van het evangelie n.l.: *de verzoening*, We hebben reeds gezegd dat het bezit van *de vergeving van zonden* niet alles is. Ieder die dit ontvangen heeft, is verlost van de last die op hem drukte; hij weet dat de Heiland voor zijn zonden geboet heeft en dat God ze niet meer gedenkt. Maar dat is niet *het volle*

evangelie. God heeft Hem *zonde* voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden gerechtigheid Gods in Hem. De verlossing van *de zonde* is iets oneindig heerlijk en gezegends. God verklaart mij rechtvaardig, volkomen rechtvaardig, in overeenstemming met zijn eigen gerechtigheid, omdat Hij in Christus mij zonder zonde ziet. Wie van verzoening spreekt, spreekt van geheel nieuwe betrekkingen tussen God en ons. De zonde had ons van Hem verwijderd. Er was een volkomen scheiding tussen Hem en ons. Maar nu heeft God een middel gevonden om deze scheiding te niet te doen, en als gevolg daarvan is er *niets meer* dat ons van Hem kan scheiden. Nadat God mij gerechtvaardigd heeft, verbindt Hij mij met Zich. Laten we een voorbeeld nemen uit het zakenleven. Iemand heeft het vertrouwen geschonden van een mens aan wie hij zijn positie te danken heeft, heeft hem zelfs diep gekwetst en in verlegenheid gebracht. Deze handelwijze veroorzaakt zijn eigen bankroet. De persoon die hij zo benadeeld heeft, onderzoekt de rekeningen, stelt de tekorten vast en betaalt alle schulden. Hij zou nu kunnen zeggen: Ik betaal nu wel uw schulden, maar van nu aan kan er geen sprake meer zijn van enige relatie tussen u en mij. In plaats daarvan rechtvaardigt hij hem, herstelt hem in zijn eer, en om de omvang van dit eerherstel te bewijzen, associeert hij zich met hem. De voormalige schuldlige heeft voortaan dezelfde zaken, dezelfde belangen, dezelfde relaties als degene die hij zo zwaar gegriefd had. Er is geen enkel verschil meer tussen hen, de gemeenschap is volkomen. Zó is het ook met het grote werk dat God voor ons gedaan heeft. Het resultaat van het offer van Christus bestaat niet alleen hierin dat wij vergeving hebben ontvangen en gerechtvaardigd zijn, maar ook daarin dat Hij ons *met God* heeft *verzoend*. Hij heeft de betrekkingen hersteld die wij, schuldigen, verbroken hadden. Hij heeft ons dezelfde belangen gegeven en met dezelfde dingen in verbinding gebracht die God Zelf heeft; Hij wilde ons met Hem verbinden van nu aan tot in eeuwigheid.

God was in Christus

Deze betrekkingen konden door niemand anders dan door Jezus Christus hersteld worden: "God was in Christus, de wereld met zichzelf verzoenende, hun misdaden hun niet toerekenende, en in ons het woord der verzoening leggende". Dàt was het waardoor God gekenmerkt 'werd toen Jezus te midden van de mensen verschenen is. Maar de wereld heeft deze uitnodiging niet aangenomen. Integendeel, zij heeft zich ontdaan van Hem, *in wie God Zelf was* om de wereld met Zich te verzoenen. Maar gedurende

zijn afwezigheid zendt God gezanten, zijn dienstknechten: “Zo zijn wij dan gezanten voor Christus, alsof God door ons bade. Wij bidden voor Christus: Laat u met God verzoenen”. Deze verzoening hoeft niet meer te geschieden, zoals dit het geval was toen God in Christus ‘was in deze wereld. *Ze is geschied*. De grondslag ervan is gelegd op het kruis, waar Hij die geen zonde gekend heeft, zonde voor ons gemaakt is. Dàt is nu de boodschap van de gezant. Vol vertrouwen kan hij komen met de blijde boodschap: “Laat u met God verzoenen”. Hij heeft zijn eigen Zoon zonde voor ons gemaakt, opdat wij gerechtigheid Gods in Hem zouden worden! (Vergelijk ook Rom. 5: 10 en 11, Kol. 1:21 en 22). Wanneer wij nu de voorwerpen van zulk een liefde geworden zijn, en zulk een verzoening ons deel is, moeten we dan niet tot de wereld gaan om dat te verkondigen? Het zijn niet alleen de apostelen die de blijde boodschap verkondigd hebben, ook de evangelisten predikten haar. Laten we wel bedenken dat ieder van ons tot deze dienst geroepen is. Meer dan eens brengt God iemand op onze weg, opdat hij de boodschap der verzoening door ons ontvangen zal. Laten we daarbij niet vergeten dat die ziel bestemd is om deel uit te maken van onze “kroon des roems vóór onze Heer Jezus, bij zijn komst” (1 Tess. 2:19).

EIGENSCHAPPEN VOOR EEN TROUWE DIENST

Hoofdstuk 6: 1-10

De genade vergeefs ontvangen

In het vijfde hoofdstuk wordt gesproken over de bediening van het evangelie, die zich richt tot alle mensen. Het eerste gedeelte van hoofdstuk 6 laat ons zien dat ditzelfde evangelie een heel bijzondere vermaning voor de volken bevat. Daarom zegt de apostel: “Doch wij, als medearbeidende, vermanen u ook, dat gij de genade Gods niet tevergeefs ontvangen hebt”. Wanneer dit schriftwoord niet goed verstaan wordt, kan het licht de zielen in verwarring brengen. Sommigen willen er namelijk in zien dat een gelovige de eens verkregen behoudenis weer verliezen kan. Anderen proberen te bewijzen dat “de genade Gods vergeefs ontvangen”, niet betekent de absolute derving der genade voor iemand, die deze eens ontvangen heeft. Beide opvattingen zijn onjuist. Eigenlijk kan “de genade Gods vergeefs ontvangen” maar één ding betekenen: elk voorrecht, dat met deze genade verbonden is, te verliezen. Nooit verzwakt God de verantwoordelijkheid van de mens en ook niet die van de gelovige. Maar aan de andere kant kan, wat onze verantwoordelijkheid betreft, alleen de genade ons redden van de gevolgen van ons bankroet. Van het begin van de geschiedenis van de mens af, worden beide beginselen in hun volle kracht naast elkaar gehandhaafd. Adam, verantwoordelijk voor zijn daad van ongehoorzaamheid en naakt bevonden voor God, ondergaat daarom de gevolgen van zijn ongehoorzaamheid en sterft; maar de genade bekleedt diezelfde Adam en brengt hem in het leven, dáár waar zijn ongehoorzaamheid hem in de dood gebracht had.

Israël en de volken

Het volgende vers is een tussenzin: “In de aangename tijd heb Ik u verhoord, en ten dage des heils heb Ik u geholpen. Zie, nu is het de welaangename tijd, zie, nu is het de dag des heils!” Het is een aanhaling uit Jesaja 49. De eerste drie verzen daarvan tonen ons het volk Israël waarop Jehova getracht had te steunen als op zijn knecht, maar dat volkomen ontrouw gebleven was in hetgeen God van dit volk verwachtte. Dan in het vierde vers zegt Christus,

de trouwe dienstknecht: “Tevergeefs heb ik mij afgemat, voor niets en vruchteloos mijn kracht verbruikt”. De Heer Jezus is gekomen om als Israëls plaatsvervanger voor God op te treden, maar degenen voor wie Hij gekomen is, waren in ieder opzicht tekort geschoten wat betreft de genade, die hun in zijn persoon gebracht werd. Zij hadden de genade Gods *vergeefs* ontvangen. Daarom gaat de Heer in Jesaja 49:5 verder: “Hoewel Israël niet vergaderd is, zal ik verheerlijkt worden in de ogen des Heren en mijn God zal mijn sterkte zijn”. En God antwoordt Hem: “Het is te gering, dat gij Mij tot een knecht zoudt zijn om de stammen van Jakob weder op te richten en de bewaarden van Israël terug te brengen; Ik zal u ook tot een licht *der volken* stellen, om mijn heil te zijn tot het einde der aarde”. Zo is zijn werk dus toch niet tevergeefs. Ja, de vrucht er van strekt zich uit tot aan de grenzen der bewoonde wereld. Doch zelfs voor Israël zal dit werk, hoewel eerst in de toekomst, niet voor niets geschied zijn. God zegt tot Christus, zijn dienstknecht: “Ten tijde des welbehagens heb Ik u verhoord, en ten dage des heils heb ik u geholpen” (vs. 8). Alles wat gij voor Israël gedaan hebt is tevergeefs geweest, maar Ik zal U laten stellen tot een verbond voor het volk. En dan beschrijft Hij in de verzen 9-13 dit wonderbare herstel.

Moeilijkheden van de dienstknecht

Maar de apostel zegt: “Zie, *nu* is het de welaangename tijd, zie, *mi* is het de dag des heils” (vs. 2). *Nu* schijnt het licht voor de volken. Zo beschouwd wordt dit gedeelte heel eenvoudig. Terwijl hij zich tot de Korintiërs wendt, vermaant Paulus de volken om niet te doen als Israël, niet de genade Gods vergeefs te ontvangen. Daar wij deel uitmaken van de volken, hebben wij toe te zien hoe wij de genade Gods ontvangen. Bovendien behoren wij in overeenstemming met die genade te wandelen. Dit was ook een deel van Paulus’ dienst.

Vervolgens laat de apostel zien dat hij zelf de genade Gods niet tevergeefs ontvangen had (vs. 3-10). Hij stelt zich aan de Korintiërs voor als een *dienstknecht* van God en bewijst hun, door te wijzen op zijn praktische openbaring, dat hij dit werkelijk is. Te midden van Joden en volken gaf hij in geen ding aanstoot opdat de bediening niet gelasterd werd, maar in alle dingen beval hij zich aan als *dienstknecht* van God. Maar door welke eigenschappen kan een dienstknecht van God zich aanbevelen? Om te weten wat God van ons verwacht moeten we acht geven op hetgeen Paulus geweest is. Hij was “*in veel volharding*”, of anders gezegd: “*in veel geduld*”. Volharding of geduld om alles te verdragen is in de allereerste plaats een

kenmerk van de trouwe dienstknecht. De apostel was ook “in verdrukking, in noden, in benauwdheden”. De ene moeilijkheid die hier genoemd wordt is nog groter dan de andere. “Verdrukking” en “benauwdheid” zijn woorden die we telkens weer lezen, zowel in de psalmen als in de profeten. Ze hebben een zeer bijzondere betekenis en wijzen ons op de “grote verdrukking”, de “benauwdheid van Jakob” (Jer. 30:7), die het gelovige Joodse overblijfsel aan het einde moet doormaken. Er zijn noden en angsten ‘waarvoor nog een uitweg gevonden kan worden. Maar dan zal er *geen enkele uitweg zijn*, zodat de gelovige nog slechts roept: “Hoe lang nog, o Here?” (Ps. 89:47). De getrouwe Israëliet stelt zijn vertrouwen enig en alleen op God. Zó is David door verdrukkingen, noden en benauwdheden gegaan, *tot* hij geen uitweg meer zag. Maar toen opende God voor zijn gezalfde: een weg om te ontkomen aan Saul en Absalom. En evenals David is ook de apostel door alle moeilijkheden met volharding en geduld heengegaan.

Verder lezen we: “in slagen, in gevangenissen, in beroeringen, in arbeid, in waken, in vasten” (vs. 5). In hoofdstuk 11 van deze brief geeft Paulus een opsomming van de dingen die hij heeft meegemaakt. In de Handelingen der apostelen zijn slechts enkele van deze gebeurtenissen vermeld, ‘want God heeft ons niet alle bijzonderheden uit het leven van Paulus bekend gemaakt. Hij heeft ons alleen datgene meegedeeld, wat nodig is om ons een inzicht te geven in de gehele toegewijde loopbaan van een dienstknecht des Heren hier op aarde. Hoewel onvolkomen, volgde de apostel ook hierin het voorbeeld van zijn goddelijke Meester, van wie Johannes schreef: “En er zijn nog vele andere dingen, die Jezus gedaan heeft, welke, zo zij één voor één geschreven werden, ik meen, dat ook de wereld zelf de geschreven boeken niet zou kunnen bevatten” (Joh. 21:25).

Praktische gerechtigheid noodzakelijk

“In reinheid, in kennis, in lankmoedigheid, in goedertierenheid, in de Heilige Geest, in ongeveinsde liefde, in het woord der waarheid, in de kracht van God, door de wapenen der gerechtigheid ter rechter- en linkerzijde” (vs. 6 en 7). Wij onderstrepen: *de Heilige Geest, ongeveinsde liefde, het woord der waarheid*, omdat het dingen zijn die niet ontbreken mogen bij het uitoefenen van een dienst door de gelovige. De Heer geve dat we dit ten volle mogen verstaan! God heeft ons in zijn genade met zijn Woord in verbinding gebracht en ons ervan overtuigd dat wij zonder dat Woord geen enkele stap kunnen doen. Maar we moeten goed begrijpen, dat dit Woord

het *Woord der waarheid* genoemd wordt en de grondslag moet zijn van heel het leven van de christen. Het is niet zomaar het Woord van God. Het is het Woord *waarin de gedachten van God volledig geopenbaard zijn*. Dat Woord nam de apostel ter hand om het werk Gods in deze wereld te doen. Maar dit werk is een *strijd*. Daarom voegt de apostel er aan toe: “in de kracht van God, door de wapenen der gerechtigheid ter rechter- en linkerzijde”. Het wapen ter rechterzijde, of in de rechterhand, is het Woord van God, dat ter linkerzijde het schild van het geloof. Enerzijds hebben we te strijden met behulp van het Woord, anderzijds de vijand te weerstaan. Het zijn wapenen der *gerechtigheid*, want het Woord is alleen dan doeltreffend, wanneer hij die het brengt door praktische gerechtigheid gekenmerkt wordt. Wij zullen de vurige pijlen van de boze alleen dan kunnen uitblussen, wanneer wij met deze gerechtigheid gewapend zijn. Een gelovige bezit in deze wereld alles wat hem in staat stelt om te strijden en ook om te weerstaan. Maar om te overwinnen moet hij zich in elk opzicht wachten voor de zonde. In Psalm 23 zegt de psalmist, hoewel niet in verband met de strijd, maar met de wandel: “Hij leidt mij in het spoor der gerechtigheid, om zijns naams wil”. Als we het pad van Christus en zijn voetstappen volgen, zullen we nooit de zonde op onze schreden vinden. Wanneer de vijand ons op onze weg tot zonde wil verleiden, zullen we hem alleen ontmoeten om hem te bestrijden. De Heer Zelf is hierin voor ons het volmaakte voorbeeld.

“Als verleiders en waarachtigen, als onbekenden en bekenden”. Deze woorden doen mij denken aan het leven van een broeder die wij hooggeacht hebben om zijn gaven en zijn godsvrucht. Hij had deze woorden in praktijk gebracht en wandelde in het voetspoor van de apostel. Door de mensen beschuldigd een valse leraar en verleider te zijn, was hij in Gods ogen waarachtig. Het noemen van zijn naam werd als een schande beschouwd en men spande samen om hem volkomen links te laten liggen. Men behandelde hem als een onbekende. Maar God kende hem! Dat is het waarnaar wij voor onszelf moeten streven. Wanneer wij, zonder aan onszelf te denken, in deze wereld als dienstknechten van Christus wandelen, wat doet het er dan toe of de wereld Ons niet kent? God kent ons. Dan is de weg die wij te gaan hebben heel eenvoudig, want wij zien alles slechts *van uit één gezichtspunt*. Wat maakt het voor mij uit door de wereld niet gekend te zijn, wanneer God van mij zegt, evenals van Abraham: “Ik ken u”?

Het voorbeeld van de Meester

“Als stervend en zie, wij leven; als getuchtigd en niet gedood; als bedroefd,

maar altijd blijde; als arm, maar velen rijk makende; als niets hebbende, en alles bezittende" (vs. 9 en 10). Paulus was altijd een stervende, iemand die van de zijde der 'wereld voortdurend onder het vonnis des doods lag; maar zie: God behield hem in leven. Hij werd getuchtigd, en God bediende Zich van de roede die de wereld hanteerde, om de innerlijke groei van zijn geliefde apostel te bevorderen. Maar evenals bij Job hield God te rechter tijd de hand van Satan terug, die deze dienstknecht zo gaarne had willen doden om zich van zijn getuigenis te ontdoen. Bij al de droefheid die Paulus dikwijls moest ondervinden, was zijn hart toch vol blijdschap, omdat zijn ogen niet op de omstandigheden, maar op de persoon van Christus gevestigd waren. Hij Was arm, maar maakte velen rijk. Hij had niets en toch bezat hij alles. Dat zijn de laatste trekken van deze schildering. Wie zien wij daarin? Ongetwijfeld Paulus, maar een Paulus die in alles zijn Meester navolgde. Wie was arm gelijk Hij die zo velen rijk maakte? Er staat van Hem geschreven, dat Hij arm geworden is, opdat wij daardoor rijk zouden worden. "Niets hebbende, en alles bezittende". Zien we hierin niet opnieuw onze Heiland vóór ons? Hij bezat niets in deze wereld. Toen Hij de didrachmen betalen moest, had Hij ze niet. En toch behoorden Hem alle dingen en Hij beschikte er over ten behoeve van allen.

Van het begin tot het einde van zijn lange loopbaan heeft de apostel getracht in *zijn* leven de eigenschappen waardoor de Meester gekenmerkt werd, opnieuw naar voren te brengen en hij was daarbij volkomen gelukkig. In deze wereld was niets voor hem te vinden maar zijn hart bezat een voorwerp dat als zijn voorbeeld hem onophoudelijk voor ogen stond. Al zijn genegenheden en al zijn liefde waren op dit voorwerp, zijn Meester, geconcentreerd. Laten we dit gedeelte dikwijls overdenken, want het is wel de moeite waard om de dienst te verrichten die de Heer ons heeft toevertrouwd. Laten we Hem met aandrang des harten vragen dezelfde eigenschappen te openbaren als de apostel. Dat het mogelijk is al deze dingen in praktijk te brengen, bewijst het voorbeeld van Paulus. Als wij dit doen, zullen we er voor bewaard worden de moed te verliezen wanneer we denken aan de voortreffelijkheid van de dienst, zoals deze vervuld is door onze Heer en Meester, de volmaakte dienstknecht.

De vraag waar het op aan komt is deze: Welke plaats neemt de Heer in mijn harten in mijn gedachten in? Als mijn hart geheel met Hem vervuld is, zal ik in staat zijn Hem te verheerlijken, terwijl ik zijn voetstappen navolg.

Hiermede eindigt het eerste deel van deze brief.

DE GENADE VAN GOD TEVERGEEFS ONTVANGEN?

Hoofdstuk 6:11 - 7:1

Praktische heiligheid

Het elfde vers van hoofdstuk 6 staat eigenlijk in verbinding met het eerste vers. Daarin vermaande de apostel de Korintiërs uitdrukkelijk, dat zij de genade Gods niet vergeefs mochten hebben ontvangen. Het praktische resultaat van de ontvangen genade kan worden samengevat in *één* woord: *heiligheid*. Het *hele* leven van de gelovige als getuigenis in deze wereld moet immers bestaan in de praktische openbaring van de heiligheid. Bij het pascha in Egypte werden de Israëlieten voor het oordeel beveiligd door het bloed van het lam. Een ander type van Christus' dood zien we bij de Rode zee. Daar werd het volk niet alleen voor het oordeel gevrijwaard, maar ook tot God geleid. Van de dag af dat de Israëlieten het paaslam hadden geofferd, hadden zij nog slechts *één ding* te doen: het feest te vieren. Dat feest was het feest der ongezuurde broden, een beeld van een leven van praktische heiligheid, dat het offer als uitgangspunt had. Het moest zonder onderbreking *zeven* dagen gevierd worden. Het is ons allen bekend dat het getal zeven van grote betekenis is. Het duidt een volheid of volkomenheid aan, en als zodanig wijst het ons hier op onze *gehele* loopbaan tijdens ons leven hier beneden.

Het is voor ons van groot belang om te leren verstaan welke draagwijdte de vermaning tot heiligheid in dit gedeelte heeft. Praktische heiligheid heeft een drievoudig karakter. Ten eerste: heiligheid met betrekking tot de wereld waarin wij ons bevinden. Ten tweede: heiligheid betreffende onze godsdienstige verbindingen en ten derde: persoonlijke heiligheid. Wanneer wij dit drievoudig karakter goed begrepen hebben, zullen wij moeten erkennen dat ons christelijk leven om zo te zeggen geheel en al doordrongen moet zijn met praktische heiligheid.

Dit drievoudig karakter wordt ons reeds in Leviticus 19:19 getoond:

1. "Gij zult van uw vee niet twee verschillende soorten laten paren". Dat is het deelgenootschap met de wereld, waarover in de verzen 14 en 15 van 2 Korintiërs 6 gesproken wordt.

2. “Uw akker zult gij niet met tweeërlei zaad bezaaien”. Daarin zien We een beeld van verbintenissen op religieus gebied (vs. 16, 17). We mogen geen verschillend zaad gebruiken op Gods akker; er is slechts één soort zaad dat wij moeten zaaien.
3. “Een kleed, uit tweeërlei stof vervaardigd, zult gij niet dragen”. Daarmede wordt de persoonlijke heiligheid getypeerd, waarvan we lezen in 2 Korintiërs 7:1.

Geen ongelijk juk

Maar vóór de apostel op deze drie punten ingaat schrijft hij: “Onze mond is opengedaan voor u, o Korintiërs, ons hart is uitgebreid”. Hij had de vruchten gezien die door Gods Geest tengevolge van zijn eerste brief bij hen teweeggebracht waren. In plaats van zijn gevoelens ten opzichte van hen nog verder te verbergen, kon zijn hart thans vrij en open tegenover hen staan. Hij voegt er aan toe: “wordt ook gij uitgebreid”. In welk opzicht moest hun hart ruimer worden? Zij moesten de vermaningen die nog zouden volgen ter harte nemen, opdat voortaan ook hun wandel een *heilige* wandel zou zijn.

In het eerste van de drie hiervoor genoemde punten wordt gezegd dat zij zich niet onder een ongelijk juk met de ongelovigen moesten plaatsen. Paulus maakt daarbij een toespeling op wat we vinden in Leviticus 19. “Want welk deelgenootschap heeft de gerechtigheid met de ongerechtigheid?” Er bestaat geen enkele band tussen de wereld en de kinderen Gods. Het gaat in Leviticus 19 om twee verschillende soorten van dieren. Wat de geleerden ook beweren mogen, nog nooit is er in deze wereld een verandering of verwisseling van de ene in de andere soort geweest. Wat is dit woord van de apostel volkomen op z’n plaats in het kader van onze tijd. Is het niet zo dat in het verleden het zich volkomen scheiden van de wereld een veel beslist karakter had dan tegenwoordig vaak het geval is? In hoever beantwoorden wij praktisch aan deze duidelijke vermaning in de Schrift? Hoe is het met de wijze waarop velen van ons met de wereld zaken doen? Op welke wijze gebruiken wij deze wereld om onze eigen belangen te behartigen?

Indien er meer getrouwheid bij ons werd gevonden, zou ongetwijfeld het woord van de apostel bij ons dezelfde vruchten kunnen voortbrengen als het vroeger gedaan heeft. Wij hebben reden beschaamd het hoofd te buigen, als we er aan denken dat deze vrucht onder ons heden ten dage zo

weinig gevonden wordt.

Licht en duisternis

“Welk deelgenootschap heeft de gerechtigheid met de ongerechtigheid? Of welke gemeenschap het licht met de duisternis? En welke overeenstemming Christus met Belial?” In ieder opzicht is er een scherpe tegenstelling, een onoverbrugbare kloof tussen de beginselen van de gelovige en die van de wereld. Aan de zijde van de gelovige is het *licht*. Het is niet alleen zo dat het licht ons beschenen heeft, maar er staat ook geschreven: “Gij zijt licht in de Heer” (Ef. 5:8). Zoals Hij Zelf “het licht der wereld” is, zijn ook zijn discipelen gedurende zijn afwezigheid “het licht der wereld” (Matt. 5:14). Maar wat heeft de duisternis met het licht gedaan? Wanneer men in een totaal donkere kamer alleen een lucifer aansteekt, verdrijft men in zekere mate de duisternis. Doch, geestelijk toegepast, toen het licht der wereld hier op aarde kwam “heeft de duisternis het niet begrepen (gegrepen)” (Joh. 1:5); zij is op geen enkele wijze met dit licht doordrongen geworden. Het licht heeft de onherstelbare toestand van de mens doen uitkomen en daarin is ook geen verandering gekomen, nu volgens het getuigenis van hun Heer de gelovigen het licht der wereld zijn.

„-Welke overeenstemming heeft Christus met Belial? Of welk deel een gelovige met een ongelovige?” Spreekt dit woord niet tot ons geweten? Daar is Christus aan de ene zijde, de duivel aan de andere. Zou er ooit overeenstemming kunnen komen tussen de vijand van Christus en hen die Christus in deze wereld vertegenwoordigen? Het geloof is aan de ene zijde, het ongeloof aan de andere, twee tegenstellingen die elkaar op geen enkel punt kunnen raken.

Afzondering voor God

Van het tweede punt dat betrekking heeft op de praktische heiligheid, waarvan eveneens sprake is in Lev. 19, zegt de apostel: “En welke overeenkomst heeft Gods *tempel* met de afgoden? Want gij zijt de tempel des levenden Gods”. Is het niet een werkelijkheid die al ons denken overtreft, dat wij gelovigen, de gemeente Gods, de tempel van de levende God zijn? In Leviticus 26 zegt God: “Indien gij mijn geboden nauwgezet in acht neemt (...), zal Ik mijn tabernakel in uw midden zetten (...), Ik zal in uw midden wandelen en u *tot* een God zijn en gij zult Mij *tot* een volk zijn” (vs. 3, 11 en 12). Hier laat de HERE het dus van het gedrag van Israël afhangen of

Hij te midden van dit volk zijn woning zal kunnen kiezen. Bij ons is het tegendeel het geval! Wij *zijn* de *tempel* Gods, krachtens de gave van de Heilige Geest en *omdat* we dit zijn worden we er *toe* geroepen *heilig* te zijn, praktisch afgezonderd voor God in deze wereld. Op grond hiervan kunnen we ons op geen enkele manier verbinden met de godsdienst van de wereld die ons omringt. Dit beginsel heeft geen enkele wijziging ondergaan door het feit dat de heidense afgodendienst uit de christelijke wereld verdwenen is, zodat het verwijderd zijn van God een minder grove vorm heeft aangenomen. Wanneer het volk van God zich gaat verbinden met de godsdienst van deze wereld, verliest zij haar ware karakter. “Daarom gaat uit het midden van hen, en scheidt u af, zegt de *Heer*, en raakt niet aan hetgeen onrein is en *Ik* zal u aannemen”. Dit is een aanhaling uit Jesaja 52:11. Het gaat daar over het volk van God dat het beloofde land binnen geleid worden zal. Daarom moest het alle banden met Babylon, moeder van alle afgodendienst, verbreken, om deel te krijgen aan de zegeningen van het land Israëls. Voor ons wil het zeggen dat wij ons moeten afzonderen van “het grote Babylon”, de afvallige christenheid, om *ons* hemels Kanaan binnen te gaan. Die afzondering is juist de grondslag van het christelijk getuigenis. Het is echter niet voldoende om over “afzondering” te spreken, want er kan ook een heel verkeerde afzondering zijn. Heiligheid bestaat in *afzonderring voor God* en niet voor iemand of iets anders. Dàt is wat ons van de godsdienst der wereld afzondert. Onze heiligheid is *voor God*. Dat is een bron van rijke zegen. God zegt: “En Ik zal u *tot* Vader zijn en gij zult mij tot zonen en dochteren zijn, zegt de Heer, de Almachtige” (vs. 18). Dit betekent niet, dat wij geen kinderen Gods meer zijn, wanneer we ons niet afzonderen; maar *het genot* van de innige betrekking tot de Vader hangt af van de mate waarop wij ons afzonderen voor God. Zo was het ook voor Israël in zijn betrekking tot Jehova en de Almachtige. Wanneer wij, zoals het geslacht der Kehathieten, gebruikt worden om de vaten van het heiligdom te dragen, kunnen wij ons onmogelijk voor deze dienst met de wereld verbinden. Zou het ooit een vreemdeling toegestaan zijn de ark en het verzoendeksel, het wierookvat, de kandelaar, het gouden of zelfs het koperen altaar te dragen? Niemand mocht deze dingen aanraken, als hij niet behoorde tot de stam van Levi, die deze heilige dienst ontvangen had.

Dan komt de apostel tot het derde punt: de *persoonlijke heiligheid*, of zoals Leviticus 19 zegt: het kleeft uit tweeërlei stof vervaardigd. Het is wel een zeer ernstige zaak en onze overdenking waard: “Daar wij dan deze beloften hebben, geliefden, laat ons onszelf reinigen van alle bevlekking des vleses en

des geestes en de heiligheid voleindigen in de vreze Gods" (7:1). Ik denk dat de woorden: "bevlekking des vleses en des geestes" enerzijds wijzen op de heiligheid van ons persoonlijk gedrag, zoals dat zich naar buiten in onze wandel openbaart. Anderzijds op de heiligheid naar binnen: de toestand van onze eigen harten. Men kan zich met het oog op het getuigenis naar buiten in acht nemen voor iedere bevlekking, zodat men onberispelijk schijnt. Maar toch, als iemand in ons hart kon zien, hoeveel zou hij daarin ontdekken dat in geen geval aan de reinheid des geestes beantwoordt? Het is daarom van belang dat we deze beide zijden van onze persoonlijke heiligheid met elkaar in overeenstemming brengen, dat wij beide schalen van de balans in evenwicht houden. Onze uiterlijke wandel, onze daden en woorden, moeten overeenstemmen met hetgeen er in onze harten aanwezig is.

Indien de drie karaktertrekken van praktische heiligheid die we overdacht hebben, bij Gods kinderen gevonden worden, zal dat een bewijs zijn dat zij aan de vermaningen van het Woord hun volle aandacht geschonken hebben. Wanneer zij wandelen in strijd met deze beginselen, is het gevolg daarvan dat zij de genade Gods tevergeefs ontvangen hebben.

God geve ons allen deze dingen veel meer in praktijk te brengen dan we tot dusver gedaan hebben. Hij schenke een ieder van ons een geest van verootmoediging en berouw, opdat wij trouwer getuigen mogen worden van Hem wiens genade alles voor ons gedaan heeft; die ons verlost heeft uit de macht der duisternis en overgezet in het koninkrijk van de Zoon zijner liefde!

ONBEROUWELIJKE BEKERING TOT BEHOUDENIS

Hoofdstuk 7: 2-16

De weg der liefde

In hoofdstuk 6 hebben we gezien wat de apostel kenmerkte als dienstknecht van Christus. In het zevende vinden we deze karaktertrekken niet, maar iets dat zo mogelijk nog belangrijker is, n.l. *het hart* van de apostel. Het is de spraak van zijn hart die wij in vers 3 vernemen: “Ik zeg dit niet tot veroordeling, want ik heb tevoren gezegd, dat gij *in onze harten zijt, om tezamen te sterven en tezamen te leven*”, Zijn hart vloeyde over als hij dacht aan zijn kinderen in het geloof. *Zij* waren eng in hun toegenegenheid zoals we lezen in het vorige hoofdstuk. Hun harten waren niet ruim genoeg om al de liefde te bevatten die de apostel hun bewezen had toen hij in hun midden was. In zijn hart namen zij zulk een grote plaats in, dat hij er naar verlangde om hun harten opnieuw te bezielen, zodat zij allen met elkaar slechts één gedachte, één doel, één pad en één voorwerp zouden hebben. Die gezindheid was er ook bij de apostel, zoals we duidelijk zien in de brief aan Filippi. Door zijn dienst wilde hij de Korintiërs niet alleen opwekken dat zij de heiligheid zouden voleindigen in de vreze Gods, zoals we in hoofdstuk 6 lezen, maar hij wilde hen ook bewaren in de weg der *liefde*, en wel in een liefde die Gods kinderen aan elkaar en hen allen samen met Christus verbindt. Ach, hoe weinig werd deze geliefde apostel gewaardeerd door zijn kinderen in het geloof! Hij die van liefde overvloedig moest hun toeroepen: “Neemt ons aan! Wij hebben niemand onrecht aangedaan; wij hebben niemand verdorven; wij hebben van niemand ons voordeel gezocht”. In welke toestand moeten de Korintiërs zich bevonden hebben, dat nog zulke dingen *tot* hen gezegd moesten worden, hoewel we weten dat toen Paulus deze tweede brief schreef al een herstel bij hen had plaats gevonden. Dat kwam omdat er in hun midden personen waren die de apostel in diskrediet trachtten te brengen, door hem voor te stellen als iemand die zijn eigen belang op het oog had. En dat deden ze ten opzichte van hem die alles prijsgegeven had om hen te dienen, en die zo trouw het voetspoor van zijn Heer en Heiland volgde, zodat hij *niets meer het zijne noemde*. In zijn liefde voegt hij er aan toe: “Ik zeg dit niet tot veroordeling”.

Het was alsof hij zeggen wilde: Denk nu niet dat ik met de roede *tot* u kom! Al was hij ook met gezag in de gemeente van Christus bekleed, toch maakte hij daar geen gebruik van, omdat de vermaning in zijn eerste brief vrucht was gaan dragen. Juist het tegenovergestelde deed hij, door zijn hart voor hen te openen en voor hun ogen uit te stallen de genegenheid die hij voor hen als zijn kinderen in het geloof had. Hij roemde over hen bij Titus en is met blijdschap vervuld dat deze alles zó gevonden heeft als de apostel gehoopt had. Hij had hun zijn eerste brief geschreven, geïnspireerd door de Heilige Geest. Nu de toestand bij de Korintiërs was veranderd, had hij er in zeker opzicht spijt van kunnen hebben dat hij Ze zó geschreven had. Hij zegt als het ware tegen hen: mijn hart heeft iets bij u gevonden dat aan mijn liefde beantwoordt.

Droefheid naar God

Nadat hij te voren de Korintiërs tot heiligheid vermaand had, tracht hij nu hun harten samen te binden, opdat zij in staat zouden zijn gemeenschap te oefenen met de apostel en met de Here Jezus, wiens vertegenwoordiger hij was. Maar hij stelt voorop dat zijn dienst vrucht had gedragen. Veel was er al bij hen bereikt. “Hoe grote naarstigheid heeft het bij u gewerkt; ja, verantwoording, ja verontwaardiging, ja vrees, ja verlangen, ja ijver, ja wraak! In alles hebt gij uzelf bewezen rein te zijn in deze zaak” (vs. 11). Wanneer men deze laatste woorden leest zou men zich kunnen afvragen: Waarom had de apostel dan toch op zulk een strenge toon aan de Korintiërs geschreven, nu duidelijk bleek dat zij zich niet bezoedeld hadden met de door de apostel genoemde verfoeilijke zonde die in hun midden begaan was? Omdat er toch voor hen in ‘t algemeen oorzaak was zich met berouw voor God te verootmoedigen, hoewel zij in zeker opzicht onschuldig waren ten opzichte van deze éne zaak. Daarom schrijft hij in vers 10: “Want de droefheid naar God werkt een onberouwelijke bekering *tot* behoudenis”. Maar waarom moesten zij dan berouw hebben, indien zij niet mede schuldig waren aan het kwaad dat door de boze was bedreven? Zij hadden immers juist getoond dat zij in deze zaak rein waren. Waarin bestond dan hun schuld? De eerste brief had hun bewezen dat zij in plaats van geestelijke, vleselijke gelovigen waren, dat zij als “kleine kinderen in Christus” waren! Want alles wat zij gedaan hadden, had *tot* niets anders gediend dan tot bevrediging van hun eerzucht; ze hadden zich bediend van hun gaven om zichzelf te verheffen. Zo was de toestand van deze uitblinkende gemeente van Korinte, die men niet kon bezoeken zonder te zeggen: “God is waarlijk

onder u!” Maar toen zij met het woord van de apostel voor zich tot zichzelf ingekeerd waren, werden ze diep bedroefd. Zij hadden zich afgevraagd hoe het mogelijk was dat zulk een boze daad zich in hun midden had kunnen voordoen. En nu moesten zij tot zichzelf zeggen dat zij zich in een toestand bevonden ver van God; zonder werkelijke gemeenschap met Hem. Zij hadden zich beijverd hun kennis te vermeerderen en naar de oplossing van allerlei verstandelijke kwesties gezocht. Hun streven was gericht op uiterlijke tekenen van macht en kracht die de mens verheffen, maar *het geweten* was daarbij niet in werking geweest.

Veroordeling van onszelf

Zijn zulke woorden ook voor ons niet van groot gewicht? Wanneer het boze in ons midden openbaar is geworden zijn wij gewend zo snel mogelijk “de boze uit ons midden weg te doen”. Maar moeten wij daarbij blijven staan? Neen, wij moeten verder gaan. Door zulke droeve dingen behoren wij onze gewetens in het licht van God te onderzoeken. Een kwaad dat in de vergadering des Heren te voorschijn komt, spruit niet alleen voort uit de persoon die gezondigd heeft, maar ook uit de vergadering die in een niet geoordeelde toestand was. Laten we er van verzekerd zijn dat, wanneer het boze openbaar wordt er niet slechts één schuldige is, maar dat de vergadering des Heren *de* schuldige is. Het was voor de Korintiërs niet genoeg geweest bedroefd te zijn. Paulus kon hun schrijven: “De droefheid naar God werkt een onberouwelijke *bekering* tot behoudenis”. Dat betekent: een volkomen veroordeling van zichzelf, in de tegenwoordigheid van God. Toen de apostel hun deze regels schreef, had hun droefheid bewerkt dat elke gedachte om zichzelf te laten gelden was verdwenen. Alle vragen die hun verstand zo hadden beziggehouden waren terzijde gesteld. Er was nu *bekering*, een volkomen berouw.

Geen vertrouwen in eigen kracht

Het hoofdstuk dat vóór ons ligt toont ons een drievoudig resultaat van de dienst van de apostel. Ten eerste werd zijn verlangen openbaar, dat de harten der Korintiërs weer in broederlijke liefde met dat van Paulus verbonden zoo worden. Ten tweede was er een onberouwelijke *bekering* tot behoudenis bij hen bewerkt. Het derde vinden we in de laatste verzen van dit hoofdstuk, waar hij schrijft: “De genegenheid van Titus is te overvloediger voor u, daar hij uw aller *gehoorzaamheid* gedachtig is, hoe gij hem met vreze en beven hebt ontvangen”. Zo gaat de dienst, die naar de

gedachten van God in het midden der gelovigen uitgeoefend wordt met het doel hen tot zelfveroordeling te brengen, steeds verder. Een *ongehoorzaam* gelovige kan slechts de tucht of het oordeel van God verwachten. En dat geldt ook voor een ongehoorzaam *getuigenis des Heren*. Maar de apostel kan hier van “*uw aller gehoorzaamheid*” spreken. Er werd niet één uitgezonderd. Door deze tucht hadden zij liefde, berouwen gehoorzaamheid geogst. Zij waren thans eensgezind ten aanzien van de weg die zij moesten gaan om de Heer te dienen en Hem te verheerlijken.

De apostel schrijft voorts: “hoe gij hem met vreze en beven” hebt ontvangen. Dit woord komt dikwijls voor in het Oude en in het Nieuwe Testament en wil altijd zeggen dat men *geen enkel vertrouwen meer heeft in zichzelf*. In de eerste brief schrijft Paulus hoe hij onder hen geweest was “in zwakheid en vreze en in veel beven” (2:3). Vrees is geen lafhartigheid, maar het gevoel dat er in ons geen kracht is om het werk Gods te doen. De roede was nodig geweest, om de Korintiërs te leren dat zij in praktijk moesten brengen wat de apostel persoonlijk al vanaf het begin van zijn dienst in hun midden had geleerd. In Filippenzen 2:12 wordt gezegd: “Werkt uw eigen behoudenis uit met vreze en beven”. Om de behoudenis te verwerven, de eindoverwinning te behalen, was het nodig dat de Filippenzen dit werk deden zonder enig vertrouwen in zichzelf en in het bewustzijn dat er een verschrikkelijke macht was, die dit werk tegenstond. In Efeziërs 6: 5 wordt gezegd, dat de slaven “hun heren naar het vlees moeten gehoorzamen met vreze en beven”. Zij mochten geen vertrouwen in zichzelf hebben, wat inhoudt een volkomen vertrouwen op God en op de hulpbronnen van zijn genade. Inderdaad wordt de gelovige steeds daarheen gebracht als hij geen vertrouwen heeft in zichzelf. Dan steunt hij op Hem die *de* kracht is, die nooit verandert, die hem tot het einde toe ter zijde staat en die hem de uiteindelijke behoudenis zal doen bereiken, waarvan de heerlijkheid de bekroning is.

DE DIENST VOOR DE HEILIGEN

Hoofdstukken 8 en 9

Ondersteuning van de broeders

We hebben gezien dat de Korintiërs de vermaningen die de apostel in de eerste brief tot hen gericht had, ter harte genomen hadden. Er was bij hen grote ijver ontstaan voor de heiligheid van de naam van Christus en door berouw waren ze tot herstel gekomen, hoewel er nog heel wat bij hen te berispen viel. Wanneer een vergadering in een goede toestand is, moet men niet denken dat men de hoogste trap bereikt heeft, zodat er geen verbetering mogelijk is. Er moet steeds vooruitgang bij ons zijn in ijver en in toewijding voor Christus, in bereidheid voor het evangelie, in liefde ook tegenover elkaar.

In de hoofdstukken die vóór ons liggen treffen we nog een zijde van de dienst aan waarop wellicht minder acht geslagen wordt, maar die toch even waardevol is als die, waarmee deze brief ons tot dusver bezig gehouden heeft. Het gaat om *de stoffelijke behoeften* der heiligen, om hetgeen in het vierde vers genoemd wordt: “de genade en de gemeenschap van de dienst jegens de heiligen”. Deze dienst bestond, zoals we zullen zien, in aalmoezen, giften in geld, bestemd voor het onderhoud van de broeders in Jeruzalem. De gelovigen waren daar in grote nood, want zij hadden niet alleen de machten der wereld die hen vervolgden tegen zich, maar ook hun eigen volk dat Christus en de heiligen vijandig gezind was. In zijn eerste brief had de apostel de Korintiërs opgewekt om af te zonderen hetgeen voor deze dienst nodig was (1 Kor. 16: 1 en 2). Op deze inzameling wordt hier gezinspeeld. Er wordt ook over geschreven in Romeinen 15:25 en 26. De apostel stond nu op het punt naar Jeruzalem te reizen om aan de broeders aldaar de gaven te brengen van de gemeenten uit de volken. De heiligen in Macedonië, waar Paulus zich bevond toen hij deze brief schreef, hadden al het mogelijke gedaan en zelfs boven vermogen gegeven.

Deze gemeenten stonden aan wrede vervolgingen bloot en hadden hun bezittingen verloren. Maar er werd veel liefde bij hen gevonden en niets was ,in staat hen tegen te houden, als het er om ging bij te dragen in de ondersteuning der broeders. De Korintiërs waren al een jaar te voren met

hun inzameling begonnen, maar hun ijver was verslapt. Hoewel er ongetwijfeld vele rijken onder hen waren, stonden zij niet op dezelfde” hoogte als deze arme Macedoniërs. Iets dergelijks ziet men meer. Waar voorspoed onder de heiligen is, waar vermogens ter beschikking staan, vindt men vaak naar verhouding minder vrijgevigheid dan in plaatsen Waar alleen arme broeders en zusters zijn. Dat heeft mij vaak getroffen. De oorzaak is meestal dat voorspoed de harten zo gemakkelijk koud en leeg maakt en daardoor de zinnen meer op de aardse dingen gericht worden. Als er geen voorspoed is, houden de harten zich in ‘t algemeen veel meer met de dienst des Heren bezig. Terwijl de apostel de Korintiërs met de uiterste zachtmoedigheid behandelt, tracht hij hun ijver weer op te wekken door hen er op te wijzen hoe de Heer in de gemeenten van Macedonië werkte. De dienst voor de heiligen is zeer belangrijk, wanneer hij in de geest der liefde uitgeoefend wordt en is misschien tot meer zegen dan de dienst des Woords, zelfs als deze door de meest eminente gaven wordt uitgeoefend.

Het instrument van deze dienst

De gemeenten in Macedonië hadden de apostel met grote aandrang gevraagd, *als een genade* hun liefde jegens de heiligen te Jeruzalem te mogen tonen (vs. 4). Dat was nu *hun* zienswijze van deze dienst en zij drongen er allen eenparig op aan dat die genade hun *verleend* zou worden. Is het ook zo bij ons dat wij een collecte voor de heiligen als een genade beschouwen? Ook hadden zij Paulus, hoewel hij een apostel was, gebeden of hij zelf het instrument voor deze dienst wilde zijn. Paulus had dit aanvaard. Hij, de grote heidenapostel, stemde er in toe de geldsommen die hem toevertrouwd zouden worden over te brengen. In die tijd was het geen kleinigheid zulk een last op zich te nemen. Bovendien Waakte de apostel met de grootste nauwgezetheid over hetgeen hem toevertrouwd was. Hij wist dat Christus ook door een goed beheer van zulk een schat verheerlijkt kon worden. Ogenschijnlijk heeft juist deze dienst” de apostel in de grootste moeilijkheden gebracht, want het is de aanleiding geworden tot zijn gevangenschap. In Handelingen 24 lezen we dat hij tegen Felix zegt: “Na vele jaren kwam ik om aalmoezen aan mijn volk (...) te brengen”. Dat was het doel van zijn komst geweest. En als dank daarvoor is Paulus bijna door de Joden omgebracht. Hij werd gevangen genomen, heeft jarenlang in gevangenschap doorgebracht, werd naar Rome gevoerd, in ketenen gebonden, en ten slotte eindigde hij zijn loopbaan als martelaar. Maar God wist zich van al die omstandigheden te bedienen om ons een schriftgedeelte

te geven, waardoor wij zoveel waardevolle onderwijzingen hebben ontvangen.

Het grote doel van de dienst

“Doch gelijk gij in alles overvloedig zijt: in geloof, en woord, en kennis en alle naarstigheid, en in uw “ liefde tot ons, dat gij ook in deze genade overvloedig moogt zijn” (vs. 7). Dit is een treffende passage. In zijn eerste brief aan” de Korintiërs had de apostel God gedankt voor enkele dingen waarover hij hier opnieuw spreekt, n.l. het woord en de kennis waardoor de Korintiërs gekenmerkt werden, ofschoon zij zich wat hun christelijke wandel betrof in een beklagenswaardige toestand bevonden. Diezelfde dingen waren ook nu aanwezig, maar hun berouw had intussen nog iets anders te voorschijn gebracht, en dat was *de liefde*. Hoe groot hun geestelijke rijkdommen ook mochten zijn, in *liefde* waren zij *niet overvloedig* geweest. Hun harten waren nauw. De wereld had een eerste plaats in hun harten gekregen. Doch nu kwam de liefde in de plaats van de zorg voor het eigen ik. Zij hadden ongetwijfeld ook nu nog, veel meer dan de arme Macedoniërs, nodig vermaand te worden. Maar nu de oprechtheid van hun liefde op de proef werd gesteld, waren zij bereid om te beantwoorden aan hetgeen het hart van de apostel van hen verwachtte. Hij had Titus tot hen gezonden omdat hij vreesde dat zijn geliefde Korintiërs, wat betreft de dienst voor de heiligen, geheel anders gezind zouden zijn dan hun broeders in Macedonië. Vandaar de woorden in hoofdstuk 9: 4: “Ten einde niet misschien, indien er Macedoniërs met mij komen, en u niet bereid vinden.” Al deze voorbereidende maatregelen: de reis van Titus - want een reis van Macedonië naar Achaje was in die tijd geen kleinigheid - Paulus' bezoek dat er op volgen zou, vergezeld door de broeders van Macedonië, dat alles lijkt in geen verhouding tot het beoogde doel: een eenvoudige geldelijke hulp. Maar het ging er om, op praktische wijze *de liefde van Christus* bij de Korintiërs te openbaren. Zou er iets van meer betekenis kunnen zijn dan dat?

Een eer van Christus

In het 18e vers van hoofdstuk 8 voegt hij er aan toe: “En wij hebben ook met hem gezonden de broeder, die lof heeft in het evangelie in al de gemeenten”. Hoe heette die broeder? Wij weten het niet. Zo ook in vers 22: “En wij hebben met hen gezonden onze broeder, die wij in vele dingen menigmaal beproefd hebben, dat hij ijverig is, en die nu veel ijveriger is door

het grote vertrouwen, dat hij in u heeft". Hier is dus sprake van twee broeders wier ijver vermeld wordt, zonder dat hun namen genoemd worden, terwijl Titus die zij vergezelden ons op velerlei wijze bekend is. Maar er wordt nog meer van hen gezegd. We lezen verder: "Wat Titus betreft, hij is mijn deelgenoot en mijn medearbeider bij u; wat Onze broeders betreft (de twee over wie hij zojuist gesproken heeft) zij zijn gezanten der gemeenten, *een eer van Christus*". Is dat niet van meer waarde dan dat hun namen voor ons bewaard waren gebleven? *Zij zijn een eer van Christus!* Is er iets meer begeerlijks dan dat er van mij gezegd kan worden: hij is een eer van Christus? Dat is de vrucht van iedere trouwe wandel. Al zou ik dan ook geen naam onder de mensen hebben. Hoe belangrijk is toch de roem die het geïnspireerde Woord van God ons van deze broeders laat horen. Zij leefden ten dienste van anderen, uit liefde tot Christus en oefenden in het verborgen een ware dienst jegens de geliefden des Heren uit. En al zijn hun namen dan niet in gedachtenis der mensen gebleven, zelfs uitgewist uit de herinnering der gelovigen, toch zijn ze "een eer van Christus". Zulke broeders zouden nu voor het aangezicht van de gemeenten het bewijs van de liefde der heiligen in ontvangst nemen. Zij vergezelden Titus, verblijd dat zij zich konden ophouden in de schaduw van een dienstknecht des Heren die de apostel als zijn afgevaardigde in het werk gebruikte. Tevens waren zij verheugd dat zij in hun nederige dienst de algehele waardering van Christus genoten.

Gevolgen van een trouwe dienst

Nu nog enkele gedachten, die me bij de lezing van hoofdstuk 9 met blijdschap vervuld hebben. Die *gevolgen van de trouw* in deze dienst der weldadigheid, die zo weinig opvallend leek, worden in dit hoofdstuk waargenomen.

1. *In zegen maaien*. Het eerste gevolg lezen we in vers 6: "Wie spaarzaam zaait, zal ook spaarzaam maaien; en wie in zegen zaait, zal ook in zegen maaien". Laten we dat niet vergeten. Wanneer we het goed dat God ons in de handen gelegd heeft, voor onszelf behouden alsof het 't onze was, zaaien wij helemaal niet of we zaaien spaarzaam. Het geheel of een deel van onze overvloed voor onszelf opzij leggen betekent ongetwijfeld spaarzaam zaaien. Als we de goederen die God te onzer beschikking gesteld heeft ophopen, onttrekken wij die aan het doel waarvoor God ze ons gegeven heeft. Wie spaarzaam zaait kan geen overvloedige zegen, zelfs niet in de

aardse dingen verwachten. Een verstandig rentmeester gebruikt en besteedt de goederen die hem zijn toevertrouwd met beleid. Hij beschouwt ze niet als een bezit van hemzelf, maar als hetgeen zijn meester toebehoort.

2. *Goddelijke goedkeuring.* Een tweede gevolg van de trouw in de dienst der geldelijke aangelegenheden staat in vers 7: “Een iegelijk geve, gelijk hij in zijn hart heeft voorgenomen; niet met droefheid of uit dwang, want God heeft een blijmoedig geve lief”. Laten we er in het bijzonder op letten dat er staat: *God heeft lief*. Niet alsof God niet al zijn kinderen liefheeft, maar het is toch zó dat wanneer iemand een blijmoedige wens in het hart heeft om de Heer met zijn aardse goederen te dienen, hij *in het bijzonder* door God geliefd wordt. De Heer heeft eens tot zijn discipelen gezegd dat de Vader hen zou liefhebben als zij zijn Woord bewaarden. Maar hier horen we: God heeft u lief, indien gij *geeft*. Naar de mate waarop ik met vreugde des harten de dingen dezer aarde besteed in dienst van Hem die ze mij toevertrouwd, naar die mate zal mijn ziel een bijzonder genot smaken van de liefde en de goedkeuring van God.

3. *Vermeerdering van de vruchten der gerechtigheid.* Het derde gevolg zien we in de verzen 8 t/m 11: “En God is machtig om alle genade jegens u overvloedig te doen zijn, opdat gij in alles, te allen tijde genoeg hebben de, overvloedig zijt tot alle goed werk, gelijk geschreven staat: “Hij heeft uitgestrooid, hij heeft de armen gegeven; zijn gerechtigheid blijft tot in eeuwigheid. Doch die de zaaier zaad verleent, en brood tot spijsze, zal u het zaad verlenen en vermenigvuldigen, en de vruchten uwer gerechtigheid doen wassen, zodat gij in alles rijk wordt tot alle liefdadigheid, die door ons dankzegging werkt aan God”. Hier schenkt God hun overvloedige genade, opdat zij in alle goed werk overvloedig mogen zijn. Hij eert de heiligen die hun bezit voor Hem gebruikt hebben; Hij vermeerdert “de vruchten hunner gerechtigheid”, vruchten die voortkomen uit een rechtvaardige en trouwe wandel, zodat zij die mild en zonder enige beperking naar buiten verspreiden kunnen.

4. *Vele dankzeggingen aan God.* Een vierde gevolg wordt in de verzen 12 en 13 vermeld: “Want de bediening van deze dienst (...) is ook overvloedig door *vele dankzeggingen* aan God, daar zij door de beproefdheid van deze bediening God verheerlijken over de onderwerping uwer belijdenis aan het evangelie van Christus, en over de mildheid der mededeling aan hen en aan allen”. Het is stellig niet iets gerings dat voortdurend dankzeggingen tot God opstijgen uit de harten van alle heiligen die door ons gesteund zijn. Zij

danken hier voor twee dingen: eerst voor de belijdenis van hun broeders dat zij aan het evangelie van Christus onderworpen zijn. De oprechtheid en echtheid van deze belijdenis hebben deze broeders bewezen door hun toewijding. Ten tweede danken zij voor de mildheid van hun gaven. De apostel schrijft dat deze gaven niet alleen bij deze ene bijzondere gelegenheid ten goede komen aan de heiligen die in nood zijn, maar dat bij voortdurend “allen” daarmee worden gediend.

5. Voorwerp van de gebeden der heiligen. In vers 14 vindt men tenslotte een laatste gevolg van de trouw bewezen in deze dienst: “*de gebeden voor u*”. Wat een voorrecht is het, als men door in getrouwheid de Heer te dienen met zijn goederen, het voorwerp van de gebeden der heiligen mag zijn: Wellicht zijn wij bewaard gebleven voor veel gevaren, misschien ook misstappen, omdat door onze vrijgevigheid voortdurend de gebeden der heiligen voor ons tot de troon der genade zijn opgeklommen.

De apostel besluit met de woorden: “Gode zij dank voor zijn onuitsprekelijke gave”. In hoofdstuk 8:9 lezen we van een genade die elke maat te boven gaat: *Christus* werd arm, opdat wij door zijn armoede rijk zouden worden. Hier zien wij de mildheid van God, waarvan geen maat kan worden opgegeven of uitgesproken, die in al haar volheid ons ten goede is gekomen. Wat is die onuitsprekelijke gave? Niets anders dan de *persoon van Christus Zelf!*

VALSE APOSTELN, BEDRIEGLIJKE ARBEIDERS

Hoofdstuk 10

Overeenstemming tussen woorden en openbaring

Hoofdstuk 10 stelt ons weer een andere zijde van de dienst voor. Het is van veel belang onze bijzondere aandacht hieraan te geven. Het komt dikwijls voor dat een dienstknecht des Heren, die een of andere gave van Hem ontvangen heeft, deze gave uitoefent onafhankelijk van zijn geestelijke toestand. Ik bedoel hiermede dat zijn innerlijke toestand niet meer overeenstemt met de waarde van hetgeen hem toevertrouwd werd. Van de apostel kon gezegd worden dat hij ten volle stond op de hoogte van de dienst die hij uitoefende. Zijn geestelijke toestand was geheel en al in overeenstemming met die dienst. Daardoor had die dienst juist zulk een grote kracht onder hen, in wier midden de apostel arbeidde. Zijn persoon en gedrag waren een zuivere weergave van wat hij predikte. *Zijn woorden stemden overeen met zijn daden, en de toestand van zijn hart met zijn woord.* Hij volgde in alles het voorbeeld van zijn Heer en Meester na. Toen de mensen de Heer Jezus vroegen wie Hij was, antwoordde Hij: "Geheel wat Ik u ook zeg". In totale tegenstelling met Paulus' gedrag, staat de handelwijze van de valse apostelen en de valse leraars die de apostel in vers 13 van hoofdstuk 11 noemt. Door de dienst van de apostel in zijn eerste brief waren de Korintiërs ontkomen aan de aanslagen van Satan, die deze gemeente van God wilde verwoesten. Satan had een vleselijke gezindheid en gebrek aan waakzaamheid bewerkt. Hoererij werd geduld en als gevolg daarvan was de gemeente in een vervallen toestand. Daar de brief een goede uitwerking had gehad waren de Korintiërs tot herstel gekomen. Hun droefheid, berouw, ijver om het kwade te oordelen en er zich van te reinigen waren zodanig geweest dat de apostel hun had kunnen schrijven: "Ik heb veel roem over u". Men zou kunnen denken dat een gemeente die van dit alles zo volkomen vrijgemaakt is, het ook eens en voor altijd moest zijn.

Het doel van de vijand

Maar wees er zeker van dat na een eerste overwinning op Satan, deze vijand een tweede aanval voorbereiden zal. Het schijnt dat de Korintiërs voor dit

gevaar in het geheel geen oog hebben gehad. En toch was het kwaad reeds aanwezig, gevaarlijk dreigend, en het werkte ongemerkt in hun midden, allereerst om hen van de apostel te scheiden en vervolgens om hen als gemeente te verwoesten. Voor deze gevaren moeten we op onze hoede zijn en blijven, zonder ophouden waakzaam zijn, niet alleen persoonlijk, maar ook als vergadering. Misschien heeft God ons één of andere overwinning geschonken, door ons vrij te maken van dingen die een hinderpaal waren voor ons christelijk leven. Laten we bij zo'n zege niet inslapen, want Satan, onze vijand, slaapt niet! Hij is in staat verschillende gedaanten aan te nemen (11:14 en 15). Wanneer hij er niet in geslaagd is ons een eerste keer te overwinnen, komt hij terug en wel met verleidingen die nog listiger beraamd zijn dan de eerste, met het doel ons krachteloos te maken. Als de apostel over dit gevaar spreekt, noemt hij zelfs niet de naam van de tegenstanders die in Korinte hun verderfelijke werk deden. Hij spreekt van "zo iemand", van "sommigen". *Hun werk* zal hen openbaar maken. Maar de uitdrukkingen die hij gebruikt, zullen er wel op wijzen dat de gevaren die zulke mensen met zich brengen, altijd aanwezig zijn en niet aan een bepaalde naam verbonden zijn. Hun verborgen werk had ten doel het gezag van de apostel te ondermijnen, zoals het heden ten doel heeft het gezag van het ons door de apostel overgeleverde Woord te ondergraven. Deze mensen trachtten afbreuk te doen aan de persoonlijke waardering die de Korintiërs tot dusver Paulus toegedragen hadden. Zij durfden bij de Korintiërs, de gedachte opwekken dat hij, die in hun midden naar het voorbeeld van Christus gewandeld had en die voor het evangelie had geleden, "naar het vlees wandelde" (vs. 2). Zij namen zich wel in acht de waarde van de geïnspireerde brieven te ontkennen. "Want de brieven, zegt men, zijn wel gewichtig en krachtig, maar de tegenwoordigheid van het lichaam is zwak en de rede verachtelijk" (vs. 10). Als hij afwezig is, zeiden zij, heeft hij gezag, maar tegenwoordig zijnde niet meer.

Zie eens hoe nederig hij is onder u! (vs. 1) Verderop, in vers 12, vindt men dat deze "valse apostelen" en deze "bedrieglijke arbeiders" (11:13) want in die tijd waren er velen die met de naam van apostel tot de gemeenten kwamen "zichzelf aanprezen". Zij plaatsten hun eigen gezag tegenover de schijnbare zwakheid van Paulus. Satan stelde alles in het werk om de grote achting voor de dienstknecht des Heren bij de gelovigen, in wiens midden hij zijn dienst uitoefende, te ondergraven, met de bedoeling daardoor ook zijn gezag te ondermijnen. Maar eigenlijk was dat een aanval tegen Christus Zelf (11: 4). Naar buiten gezien leek het een strijd van de ene mens tegen de

andere. In werkelijkheid was het de strijd van Satan tegen de Heer Zelf. Wanneer het gezag van de apostel vernietigd werd zou het werk des Heren onder de gelovigen niet alleen verhinderd, maar zelfs te gronde gericht worden.

Gezag tot opbouwning

Om deze reden begint Paulus dit hoofdstuk waarin hij over zichzelf spreekt als volgt: “Ik nu, Paulus zelf, vermaan u door de zachtmoedigheid en goedertierenheid van Christus, ik die in het aangezicht wel nederig ben onder u, maar afwezig moedig ben jegens u (...)”. Dat was precies wat zijn tegenstanders van hem beweerden. Hij aanvaardt dat. Hij was onverschrokken jegens hen geweest tijdens zijn afwezigheid. Maar als hij zich in hun midden bevond wendde hij zich tot hen met vreze en beven. Dat was waar. En nu vermaant hij hen “door de zachtmoedigheid en goedertierenheid van Christus”. Dat wilde hij voor aller oog tonen. Hij had de wijze van doen van de Heer Jezus leren kennen en hij wilde die onder de Korintiërs laten zien. Er is hier geen sprake van Paulus’ zachtmoedigheid en goedertierenheid, maar van die van *Christus*. Dat is de zachtmoedigheid die van alle rechten afstand doet om anderen te dienen; dat is de goedertierenheid die het kwade niet toerekent, die overal het goede zoekt en dit tegenover de mensen tot uitdrukking brengt. Maar nu hij afwezig is, spreekt hij zich uit met de woorden: “Wij hebben gezag”. Toch zegt hij in vers 8: “De Heer heeft ons dit gezag gegeven tot *opbouwning* en niet tot *u nederwerping*”, Hij maakte van zijn gezag jegens hen slechts gebruik tijdens zijn afwezigheid, omdat hij hen niet wilde neerwerpen, maar opbouwen. Daarom had hij toen hij hun zijn eerste brief zond er van afgezien gebruik te maken van het gezag dat hij had om de boze aan Satan over te geven. Maar als het gaat om de tegenstanders schrijft hij: “Ik bid u dan, dat ik, tegenwoordig zijnde, niet moedig behoef te zijn met dat vertrouwen, waarmee ik stout denk te zijn tegen sommigen, die het daarvoor houden, dat wij naar het vlees wandelen” (vs. 2). Hij geeft dus te kennen dat als zijn woorden niet in staat zouden zijn indruk op deze mensen te maken, hij genoodzaakt zal zijn zelf te komen om definitief met hen af te rekenen. Dat wapen’ had God hem in de hand gegeven. Hij kon het gebruiken tegen deze valse apostelen. Maar deed hij dat niet, dan was dat terwille van de heiligen. Hij wilde allereerst dat door zijn gezag, door hem ontvangen tot opbouwning, hun gehoorzaamheid vervuld zou worden. Daarna zou hij onverschrokken optreden om alle ongehoorzaamheid te wreken (vs. 3-6).

De enig juiste maatstaf

In vers 12 beschuldigt hij deze mensen “zichzelf met zichzelf te vergelijken”. Wanneer de gelovige zich met anderen vergelijkt, krijgt hij evenals trouwens ieder ander mens in de meeste gevallen een goede opinie over zichzelf. Maar vergelijkt hij zich *met zichzelf*, dan stelt hij zich aan anderen voor als zou hij *in Zijn eigen persoon* een voorbeeld voor anderen zijn. In zijn hart denkt hij dan: “Wat ben ik een groot man! Wat weet ik veel en wat kan ik veel! Ik overtref werkelijk mezelf!” Het eigen ik is het voorwerp van zijn overdenkingen en beoordelingen. Dat is *het toppunt van hoogmoed*, want het betekent niets anders dan Christus opzij dringen. Maar behalve ons met anderen of onszelf te vergelijken, kunnen ‘we als derde mogelijkheid *Christus* als maatstaf en voorbeeld nemen. Hoe armzalig komt al ons doen en laten vóór ons te staan, wanneer het beoordeeld wordt naar hetgeen de Heer deed! Ja, wie door genade er toe komt van zichzelf af te zien en alleen Hém te beschouwen, die zinkt ogenblikkelijk in de diepste ootmoed neer. Want het is onmogelijk hoog van zichzelf te denken als men voor God staat! De apostel bevond zich onophoudelijk in de tegenwoordigheid des Heren, en het gevolg daarvan was dat zijn wijze van doen gevormd werd naar het voorbeeld van Christus, waardoor hij anderen kon vermanen. Hij verborg zich achter zijn Meester. Laten wij er aan denken! Telkens wanneer we ons in de tegenwoordigheid van Christus bevinden zijn wij waarlijk ootmoedig. Maar om tot een *blijvende* ootmoed te kunnen komen, een ootmoed waardoor ons doen en laten voortdurend gekenmerkt wordt, is het nodig dat wij *gewend* zijn in zijn tegenwoordigheid te vertoeven. Het kan voorkomen dat ik mezelf ernstig veroordeel op het ogenblik dat ik me daar bevind, maar dat ik in het volgende weer meen iets te zijn, doordat ik die plaats maar even verlaten heb. Dat was bij de apostel niet het geval, omdat hij onafgebroken “Gode openbaar was”. Aan het eind van deze brief zegt hij: “Ik ben niets” (12: 11). Meende hij werkelijk wat hij zei? We mogen er niet aan twijfelen, want zijn woorden waren altijd een getrouwe weergave van zijn toestand. Hij was zo gering in eigen oog, dat hij zichzelf niet terugvond als hij over zichzelf wilde spreken. Hij zegt dan: “Ik ken een mens in Christus”. Hij had geen naam. Toch is deze zelfde mens in Christus die zijn dienst in deze wereld weer moest opnemen nadat hij was opgevoerd tot in de hemel, in gevaar hoogmoedig te worden en aan zichzelf te denken, want dat gevaar is er altijd. Maar in zijn grote liefde zendt de Heer hem een engel des satans om hem met vuisten te slaan, opdat hij zal blijven in de positie waarin de genade hem geplaatst heeft: het aan zichzelf ontrukkt zijn.

Geen roem in onszelf

Aan het slot van dit hoofdstuk vinden we deze woorden: “Doch wie roemt, roeme in de Heer”. Tweemaal heeft de apostel gezegd: “Ik heb roem *over* u”. Hij had getoond hoezeer hij waardeerde hetgeen God in zijn genade in hun harten gewerkt had. Maar hij beroemde zich niet *in* hen. Ging het over hemzelf, dan zei hij: “Indien men moet roemen, zo zal ik roemen in mijn zwakheid” (11:30). Inderdaad, *daarin* is het mij geoorloofd te roemen. Zonder gevaar voor zichzelf kon hij wel roemen over het feit dat hij die zojuist door God tot apostel der heidenen geroepen was, door een venster aan de muur van Damaskus in een mand neergelaten werd. Zo was het ook als hij erover sprak dat hij van het begin van zijn loopbaan af voortdurend door een engel des satans geslagen werd. “Want niet wie zichzelf prijst (zoals die valse apostelen), maar wie door de Heer geprezen wordt, die is beproefd” voegt hij er in vers 18 bij. Ook wij zullen ons daarnaar uitstrekken van het begin tot het eind van onze christelijke loopbaan. Laten we toch onszelf niet op enigerlei wijze belangrijk gaan vinden. De Heer beveelt hém aan, die Hij erkent. Wanneer zijn dienstknechten waarlijk ootmoedig zijn, zorgt Hij er voor dat ze een ereplaats krijgen en een gezegende invloed hebben op anderen, tot roem van Christus.

VERDEDIGING VAN DE APOSTEL

Hoofdstuk 11

Invloed van valse leringen

We hebben gezien dat Paulus alleen maar in zijn zwakheid roemde, in tegenstelling met de valse apostelen die zijn invloed probeerden te ondergraven om hun eigen invloed te laten spreken. Maar als de apostel gedwongen wordt zich te verdedigen zegt hij: “Ik spreek in onwijsheid”. Noem mij maar een onwijze als ik u over mijn verdiensten ga spreken. Ik doe het alleen omdat ik er toe *genoodzaakt* ben; omdat ik moet optreden tegen hen die u van het geloof zouden willen afwenden. Wat stelden deze valse leraars dan aan de Korintiërs voor? *Zichzelf*. Hier zien we duidelijk het verschil tussen de dienst naar Gods gedachten en die naar de mens. Inderdaad, deze laatste heeft nooit een ander *resultaat* (wij wachten ons er wel voor te zeggen: geen ander *doel*), dan dat de mens op de voorgrond wordt geplaatst. Maar de dienst die zijn oorsprong heeft in God, wenst niets anders dan Christus voor de aandacht te stellen. Wanneer we nagaan wat hier van deze valse apostelen gezegd wordt, is het (naar de mens gesproken) ten enen male onbegrijpelijk hoe deze mensen, wier namen Paulus opzettelijk verzwijgt, er in slaagden de Korintiërs te beïnvloeden. Zij verkondigden hun dingen die het tegenovergestelde waren van hetgeen de apostel hun gepredikt had. En de Korintiërs, die nog vleeselijk waren, lieten hen begaan. Het gevaar dat hen bedreigde vinden ‘we in vers 4: “Indien hij die komt, een andere Jezus predikt, die wij niet gepredikt hebben, of indien gij een andere geest ontvangt, die gij niet ontvangen hebt, of een ander, evangelie, dat gij niet aangenomen hebt, zo zoudt gij het wèl verdragen”. De drie fundamentele beginselen, zonder welke er eigenlijk geen christendom is, waren in gevaar: de persoon van Christus, de Geest van Christus en het evangelie van Christus. De ogen van de gelovigen te Korinte, waaronder vele oprechte zielen zijn geweest, waren zó verduisterd dat zij niet zagen hoe het werk van deze mannen ten doel had de grondbeginselen van hun geloof te ondermijnen en hen van lieverlede bereid maakte valse leringen te verdragen. Wij zien hier de verderfelijke invloed die valse leringen op gelovigen kunnen uitoefenen als zij op een verkeerde weg geraakt zijn. In vers 20 schrijft de apostel: “Want gij verdraagt het, zo iemand u onder het

juk brengt, zo iemand u opeet, zo iemand van u neemt, zo zich iemand verheft, zo iemand u in het aangezicht slaat". Wanneer men zich op zulk een hellend vlak bevindt verdraagt men ten slotte alles van degenen die zichzelf aanprijzen. Zo gelukt het hun die zich met zichzelf vergelijken ten slotte in de kring van Gods kinderen binnen te dringen. Liever dan het gezonde onderwijs van een apostel aan te nemen, aanvaardt men alles wat deze mensen hun aanhangers opleggen, alle lasten waarmee ze hen bezwaren. Paulus deed juist het tegenovergestelde. Van God had hij gezag ontvangen om onder de Korintiërs allen die hem tegenstonden ter neder te werpen. Hij heeft dan ook het recht te zeggen: Als ik kom zal ik wellicht genoodzaakt zijn zo en zo te handelen. Toch kunnen we bij het lezen van deze hoofdstukken opmerken dat de apostel er niet aan gedacht heeft zijn gezag te plaatsen tegenover de invloed van de "bedrieglijke arbeiders". Dat komt omdat, zoals we hierboven al gezegd hebben, naar zijn gedachte alle gezag dat de Heer hem in handen gegeven had, alleen *de opbouw* van de gemeente van Christus ten doel had.

Het doel van de apostel

We willen ons nu bezighouden met het karakter van de dienst van Paulus, zoals hoofdstuk 11 ons dat voorstelt. Dan zien we dat hij van het begin tot het einde slechts één gedachte heeft, n.1. om de Korintiërs Christus voor ogen te stellen, als het enige middel om hen van het kwaad te scheiden en hen te verbinden aan wat God welgevallig is. *Hij stelde in zijn persoon Christus aan hen voor.* Het is zeer belangrijk bij het onderwijs van de gelovigen "de zachtmoedigheid en goedertierenheid van Christus" voor te stellen, maar nog schoner is het deze dingen in eigen persoon uit te beelden. De zielen worden dikwijls veel meer tot de Heer aangetrokken door de karaktertrekken die zij bij de dienstknechten van Christus opmerken, dan door alles wat zij uit hun mond horen. Het bewijs hiervan vinden we allereerst in vers 2 van dit hoofdstuk. Paulus ijverde voor de Korintiërs met de ijver Gods. Het was geen menselijke ijver als hij trachtte van zijn kinderen in het geloof *zijn* navolgers te maken. Alleen de valse apostelen, zij die de Korintiërs voor hun eigen zaak wilden winnen, hadden zulk een ijverzucht. "Want ik heb u aan één man verloofd, om u als een reine maagd aan Christus voor te stellen", zegt hij. Is dat niet precies hetzelfde als wat we in Efeziërs 5 vinden? De Heer Jezus had niets anders gedaan. Hij had Zich voor de gemeente overgegeven om haar Zichzelf voor te stellen "verheerlijkt, geen vlek of rimpel of iets dergelijks hebbende, maar

opdat zij heilig en onberispelijk zou zijn". Dat was het doel van de Heer Jezus toen Hij Zichzelf overgaf. De apostel zegt: ik heb niets anders willen doen dan Hij, ik heb geen ander doel dan het zijne, ik wens u aan Hem voor te stellen als een reine maagd. Zó wenst Hij u te bezitten en zou mij dan een ander doel voor de geest kunnen staan?

Onze persoonlijke openbaring

Even verder zegt hij: "maar alleszins zijn wij in alle dingen onder u openbaar geworden". Het had de Heer behaagd Zich aan Saulus van Tarsus te openbaren toen het goddelijk licht in de duisternis van zijn hart geschenen had. Van dat ogenblik af had hij maar één gedachte: Christus ook aan anderen te openbaren. Daarom kon hij zeggen: "alleszins zijn wij in alle dingen onder u openbaar geworden". Het licht van Christus' tegenwoordigheid vertoonde hij als het ware in zijn eigen persoon, en zó werden de mensen door zijn openbaring in het volle licht van Christus geplaatst. Ook wij hebben niet anders te doen, hetzij persoonlijk, hetzij als gemeente. Een voorbeeld zien we in de eerste brief aan de Korintiërs. Zeker, er viel in deze gemeente veel te berispen. Maar als een onkundige of ongelovige in hun midden kwam werden de verborgen dingen van zijn hart openbaar. En als hij zo in het volle licht werd gesteld, erkende hij dat God waarlijk onder hen was. Ook door onze persoonlijke openbaring kan deze erkenning bewerkt worden. Christus behoort door het geloof in onze harten te wonen, zodat een ieder *Hem* in ons ziet en zegt: Ik heb een ontmoeting met Christus gehad. Ik heb in deze eenvoudige gelovige die met mij gesproken heeft, Hem die licht is gevonden, en dat heeft me met Jezus Zelf en met Hem alleen verbonden!

Waarheid en liefde

In vers 10 wordt ons door de apostel nog een andere hoedanigheid van Christus voorgesteld. Is het niet een zeer bijzondere uitdrukking: "*De waarheid van Christus is in mij*"? Het Woord leert ons dat Christus de waarheid is. "Ik ben de waarheid", zegt de Heer Jezus. De waarheid is door Hem ten volle in het licht gesteld. Hij heeft *alle gedachten van God* op een volmaakte wijze voor de mensen geopenbaard. Diezelfde gedachten Gods werden nu door de apostel bekend gemaakt, omdat de waarheid van Christus *in hem* was. Hij die de waarheid was kon gekend worden in de persoon van Paulus. Van deze geliefde dienstknecht van God kon worden gezegd door allen die als gevolg van zijn dienst behouden waren: "Door

Paulus hebben wij de waarheid ontvangen”.

In vers 11 zegt hij: “Omdat ik u niet *liefheb*? God weet het!” De hoogste openbaring van wat in de persoon van Christus gevonden wordt is de liefde. De apostel kan zeggen: God weet, of deze liefde in mij is. Ik kijk niet naar de mensen of zij zich daarvan rekenschap geven. *God* weet het. Tevoren heeft hij gezegd: “De liefde van Christus dringt ons”. De liefde van Christus! Hij was de drager van deze liefde. Voor alle mensen, maar ook voor de gelovigen. God weet of ik u liefheb met de liefde van Hem, die zich aan mij heeft geopenbaard als de God der liefde. Deze liefde heb ik in het midden van u betoond. Daarom heb ik u niet tot last willen zijn, en om dezelfde reden ben ik ook niet met gezag tot u gekomen.

In vers 12 geeft de apostel daarna een antwoord aan de valse leraars, die hoewel ze bedrieglijke arbeiders waren, zich onder de gelovigen bevonden in de gedaante van engelen des lichts. We moeten niet vergeten dat de satan de schoonste schijn aan misleidende leringen weet te geven. Wanneer men in onze tijd tot gelovigen over een valse leraar spreekt, kan men dikwijls genoeg het antwoord horen: “Maar die man is *in zijn gedrag werkelijk een heilige!*” Maar hij mag dan de schijn van een engel des lichts hebben, toch is zijn wezen dat van de slang die Eva door zijn list verleid heeft.’

Lijden voor Christus

Zo heeft de apostel dan op alle aanmatigingen van deze personen geantwoord. Nu is hij nog genoodzaakt te spreken over wat hij voor Christus geleden heeft.

“Dewijl velen naar het vlees roemen, zal ook ik roemen” (vs. 18). De hele beschrijving in de verzen 23-31 laat ons zien hoe weinig het boek der Handelingen ons van de omstandigheden opnoemt die de apostel Paulus heeft doorgemaakt. In de opsomming van al de ontberingen ontmoeten we misschien drie feiten die ook in de Handelingen vermeld worden. Aan al het overige wordt daar stilzwijgend voorbijgegaan. Maar de Heer heeft het niet vergeten. En als de apostel al die tegenspoeden vermeldt, verblijdt hij er zich over dat hij waardig geacht werd deze smaadheden voor de naam van Christus te lijden. Wat zijn omstandigheden aangaat kon deze dienstknecht zeggen: “Indien wij alleen in dit leven op Christus onze hoop stellen, zo zijn wij de ellendigste van alle mensen” (1 Kor. 15:19). Hij Was de ellendigste, maar ook de gelukkigste mens, omdat zijn hoop op Christus alleen was

gevestigd en omdat voor hem het leven hier beneden Christus was. Dit lijden van Paulus was geen tucht van God over hem. Hij had Christus aan de wereld gebracht en de wereld had hem daarvoor niets anders dan deze smaadheden kunnen bieden! Maar hij beklagde zich daarover niet, omdat hij hierdoor deel had aan het lijden van Christus. Wat zijn lijden nog van dag tot dag vermeerderde was de bezorgdheid over al de gemeenten. Op deze wijze vulde hij in zijn vlees aan wat nog ontbrak aan de verdrukkingen van Christus voor zijn lichaam, dat is de gemeente (Kol. 1:24).

Roemen in zwakheden

Na de vermelding van al die tegenspoeden vervolgt de apostel: "Indien men moet roemen, zo zal ik roemen in mijn zwakheid", en dan ontwikkelt hij deze gedachte aan het slot van dit en in het volgende hoofdstuk. Van het begin van zijn bediening aan was vervolging zijn deel geweest. In Damascus had hij zich in een toestand bevonden waarvan de wereld iets belachelijks kon maken. Maar hij roemt erin. Zie toch, zo schijnt hij te willen zeggen, zó ver heeft God mij in de diepte doen gaan. Maar deze man die zulk een diepe vernedering onderging, werd opgevoerd tot in de derde hemel. We lezen, dat hij in het paradijs is geweest en daar onuitsprekelijke woorden heeft gehoord! God zegt als het ware: Ik heb u vernederd, nu verhoog ik u. Maar hij moet weer tot de aarde terugkeren. Voortaan zal hij dus, zou men kunnen zeggen, de heerlijke herinnering in zich omdragen dat hij in het paradijs is geweest, om daar Christus te horen. Maar neen, een engel des satans slaat hem met vuisten en vernedert hem even diep als de aartsvader Job vernederd werd. Is het niet alsof de Heer tot hem zegt: Ik wil, dat u alleen in uw zwakheden roemen zult, want daarin 'Wordt mijn kracht volbracht en ik wil u een vat maken vol van mijn kracht?

Laten wij uit het voorbeeld van de apostel leren in niets van onszelf te roemen dan alleen in onze zwakheden. De Heer gebruikt slechts gebroken vaten om zijn werk in deze wereld te doen en om tot zegen te zijn voor de gemeente van Christus.

GODS KRACHT OPENBAART ZICH IN ZWAKHEDEN

Hoofdstuk 12

De bron van elke dienst

Elke dienstknecht van Christus moet er voor zorgen dat zijn geestelijke toestand in overeenstemming is met de gave die de Heer hem heeft toevertrouwd. Dat zagen we al in het tiende hoofdstuk. In zijn persoon en zijn wandel behoort hij Christus te vertonen in deze wereld. Op trouwe wijze heeft de apostel dit in zijn dienst in praktijk gebracht. In hoofdstuk 12 worden twee andere belangrijke punten ontwikkeld, n.l.:

1. *Waarin bestaat de kracht van een trouwe dienst?*
2. *Waar is de bron van zulk een dienst te vinden?*

Laten we ons eerst bezighouden met het tweede punt, de bron van de dienst, want daarmee begint de apostel. Als men zich realiseert wat zulk een dienst naar menselijke opvatting is, wordt men spoedig gewaar het belangrijke onderscheid tussen hetgeen de mens daaronder verstaat en hetgeen naar Gods gedachten is. De mens, zelfs vele gelovigen, denken dat zij op grond van het verwerven van zekere menselijke wetenschap die in bepaalde scholen binnen ieders bereik gebracht wordt, dienstknechten van Christus kunnen worden. Zij menen dat zij op deze wijze in elk geval de gave die God hun geschonken heeft kunnen ontwikkelen. Daarin vergissen zij zich. De bron van de dienst naar de gedachten Gods kan slechts gevonden worden *in de nieuwe mens*; zij heeft niets te maken met alles wat de oude mens verkrijgen kan. Deze waarheid wordt hier door de apostel ontwikkeld. Er is bij hem geen sprake meer van hetgeen hij vóór zijn bekering was. En toch dateerde juist van uit die tijd wat wij zijn “grote kennis” zouden kunnen noemen. Hij beschouwde zich niet meer in verbinding met de eerste Adam. Als hij over zichzelf spreekt zegt hij dan ook: “Ik ken een mens *in Christus*”. Daarmee wil hij zeggen dat de oorsprong van zijn dienst in de nieuwe mens gevonden wordt en niet in alles wat Saulus van Tarsus aan de voeten van Gamaliël geleerd had. Om doeltreffend een dienst naar Gods gedachten uit te oefenen, moet men alles over boord hebben geworpen wat de mens er in dit opzicht aan zou willen toevoegen. Reeds aan het begin van zijn loopbaan,

op de weg naar Damaskus, leerde Paulus dat. Met zijn oude mens had hij afgedaan. Die was geoordeeld en in het stof terneer geworpen. Het uitgangspunt van de apostel is de volkomen ondergang van de eerste Adam. Een geheel nieuw leven in Christus is hij ingetreden. Hij had dit *in één ogenblik* geleerd. Wij leren dit vaak maar zeer langzaam en met veel moeite! Dit heeft tot gevolg dat als wij op een of andere wijze in onze dienst gezegend worden, wij zo licht er toe komen dit aan onze natuurlijke bekwaamheden toe te schrijven. Dikwijls missen wij daardoor de zegeningen die aan de dienst des Heren verbonden zijn. Iets dergelijks was er bij de apostel niet te vinden. Hij wist dat het kruis van Christus de enige plaats was voor het vlees met al zijn voorrechten. Hij vond zijn roem dan ook alleen in de nieuwe mens. Hij roemde in Christus te zijn en in niets anders.

Opgetrokken in de derde hemel

Veertien jaar tevoren had Paulus zijn eerste reis ondernomen en het is mogelijk dat de wonderbare dingen waarover hij in dit hoofdstuk spreekt hem in Antiochië zijn overkomen. Om hem in zijn dienst waarin hij zoveel lijden ontmoeten zou te bemoedigen, had God hem tot in de derde hemel opgetrokken. God had hem in het paradijs onuitsprekelijke dingen doen horen. Het was voor de apostel van groot belang dat hij in de derde hemel gebracht werd, om ooggetuige te zijn van de voortreffelijkheid van Christus. Dan zou hij, nadat hij weer op aarde was neergedaald, er ten volle van overtuigd zijn dat het de moeite waard was voor Hem het grootste lijden te verdragen.

Wat moeten We verstaan onder de derde hemel, waarheen Paulus is opgevoerd? De tabernakel, voorbeeld van de hemelse dingen, die God aan Mozes op de berg toonde, bestond uit drie gedeelten: de voorhof, het heilige en het heilige der heiligen. Zij waren typen van de dingen buiten en boven de aarde.

1. *De voorhof.* Daarin bevond zich onder meer het koperen brandofferaltaar, zinnebeeld van het kruis. Men kan zeggen dat het kruis zich boven de aarde heeft verheven, want de Heer Jezus heeft Zelf gezegd: "En ik, zo ik van de aarde verhoogd ben, zal allen tot mij trekken". Daar heeft de wereld als het ware verklaard dat er op deze aarde zelfs geen plaats was voor de voeten van de Heiland. Men kan dus wel zeggen dat al het eerste gedeelte van de tabernakel, wat de zinnebeeldige betekenis betreft, uitgaat boven de grenzen der aardse dingen. Het is de plaats die ons nu al van de wereld

scheidt.

2. *Het heilige.* Achter de voorhof bevond zich het heilige, waar de tafel der toonbroden, de kandelaar en het gouden reukofferaltaar stonden. Zinnebeeldig bevinden wij ons hier in het heiligdom waar wij in Christus aan God worden voorgesteld, bekwaam om verlicht door de Heilige Geest te aanbidden.

3. *Het heilige der heiligen.* Dit is een voorbeeld van de derde hemel. Daar bevonden zich de ark en de troon van God boven het verzoendeksel. Door de Geest kunnen wij ook de derde hemel binnentreden waar we de troon der genade vinden, want de voorhang is gescheurd.

Maar de apostel was *in werkelijkheid* opgevoerd tot in de derde hemel, zonder evenwel te weten hoe. Hij had er woorden gehoord die aan anderen niet meegedeeld konden worden. Het is ons niet gegeven daar op dezelfde wijze binnen te gaan, want wij hebben niet zoals hij een goddelijk geïnspireerde dienst ontvangen om de verborgenheden van God aan de mensen bekend te maken. De derde hemel, waar we de troon der genade vinden, heeft echter voor ons nog een zeer bijzondere betekenis. Het is het huis des Vaders. Ons zijn geen openbaringen toevertrouwd zoals de apostel die in volmaaktheid alleen gehad heeft. Maar God heeft het verborgene van zijn woning voor Ons geopend, waar we door de Geest kunnen ingaan en mogen nadenken over de heerlijke tegenwoordigheid van Christus, die ons de Vader verklaard heeft. Weliswaar horen wij daar geen onuitsprekelijke woorden, doch onze zielen genieten er van de gemeenschap met de Vader en met zijn Zoon Jezus Christus. Wanneer wij straks met een veranderd lichaam in het huis des Vaders zullen zijn, zal het ongetwijfeld wel heel anders wezen. Dan zullen wij in elk opzicht en voor altijd aan de Heer gelijk zijn in de heerlijkheid. Maar nu reeds mogen wij van deze gezegende plaats genieten.

In de voetsporen van Christus

Wanneer de apostel er over spreekt “in Christus” te zijn, zegt hij: “Van *de zodanige* zal ik roemen; doch *van mijzelf* zal ik niet roemen dan in mijn zwakheden”. Hij maakt dus onderscheid tussen “een zodanig mens” en hemzelf. Hij weet heel goed wat er gebeurd zou zijn als hij aan zichzelf was overgelaten nadat hij uit de derde hemel ‘was neergedaald. Hij zou dan geroemd hebben daar geweest te zijn. Er was geen gevaar voor hem zolang hij zich in de derde hemel bevond, maar het gevaar ontstond toen hij van

daaruit neerdaalde. Zolang hij daarboven was bewaarde hij volkomen zijn plaats, maar toen hij weer op de aarde terugkeerde zou het buitengewone van de openbaring hem zo licht hoogmoedig kunnen maken. Om hem voor inbeelding en grootspraak te bewaren zond God hem een engel des satans om hem met vuisten te slaan, zodat hij een voorwerp van verachting of afkeer kon worden voor hen tot 'wie hij zich richtte. De valse apostelen zeiden dan ook van hem: "De tegenwoordigheid van het lichaam is zwak, en de rede *verachtelijk*). En aan de Galaten schrijft hij zelf: "En gij weet, dat ik u de eerste maal in zwakheid des vleses het evangelie verkondigd heb; en mijn verzoeking, die in mijn vlees was, hebt gij niet *veracht* noch verfoeid" (Gal. 4: 13 en 14). Satan wordt door God gebruikt, evenals vroeger bij Job, om de apostel in het juiste spoor te bewaren, waardoor hij een zegen ontvangt. In plaats van afgeleid te worden van de weg der afhankelijkheid, volgt hij de voetsporen van zijn Heiland in Getsemane. De Heer Jezus had *driemaal* gebeden dat de beker van Hem voorbij mocht gaan. Paulus smeekt de Heer *driemaal* of de beproeving van hem wijken mag. Nogmaals had Satan zich vergist. Hij had gehoopt het evangelie in de persoon van de dienstknecht verachtelijk te kunnen maken, maar de Heer zegt: "Mijn genade is u genoeg, want mijn kracht wordt in zwakheid volbracht".

Wanneer ik zwak ben, dan ben ik sterk

We komen nu tot een antwoord op punt 1 dat wij hebben genoemd. Waarin bestaat *de kracht* van een trouwe dienst? God Zelf geeft daarop het antwoord. Hij zegt: Ge moet in uzelf krachteloos zijn, opdat mijn kracht in u volbracht kan worden. Dit is waar voor ons allen. Wij vinden slechts dan kracht in onze dienst, wanneer we in eigen oog niets zijn. Paulus heeft dit begrepen en in praktijk gebracht, zoals blijkt uit vers 11 waar hij zegt: "Want ik heb in geen ding bij de uitnemendste apostelen ten achter gestaan, *hoewel ik niets ben*". Ik vraag me zelf af of er wel iemand onder ons is die in volkomen oprechtheid van zichzelf zou kunnen zeggen: "Ik ben niets". De Schrift spreekt van enkele mannen die in hun openbaring op bijzondere wijze hebben getoond dat zij zichzelf voor niets hielden. Toen men aan Johannes de dooper vroeg 'wie hij was, antwoordde hij: "Ik ben de stem van een roepende in de woestijn". God spreekt door middel van mijn stem, maar ik ben niets.

Paulus zegt: zoals ik roem van een mens in Christus, zal ik *in mijn zwakbeden* roemen, *opdat de kracht van Christus in mij wone*. Ik onderwerp mij aan de

slagen van de engel des satans. Daardoor stem ik toe niets te zijn, ik deins niet terug voor het lijden, als deze “kracht van Christus” mij maar niet begeeft.

“Mijn geslacht” heeft Gideon gezegd, “is het geringste in Manasse en ik ben de jongste van mijn familie”. Daarna heeft het woord van de Engel hem kracht gegeven. Wanneer men echter, evenals Simson, op eigen kracht vertrouwt, wordt men zo licht een prooi van de vijand. Zo kan het ook met ons gaan. Wanneer wij onze zwakheid niet meer gevoelen, en uit het oog verliezen dat wij niets zijn, en ons vertrouwen stellen op onszelf of in de gaven die God ons geschonken heeft, heeft de kracht ons al verlaten, zonder dat wij ons dit misschien bewust zijn. Simson is hierin een waarschuwend voorbeeld voor ons. De apostel zegt dan ook: “Daarom heb ik een welgevallen in zwakheden, in smaadheden, in noden, in vervolgingen, in benauwdheden voor Christus; want *wanneer ik zwak ben, dan ben ik sterk*” (vs. 10). Hij zegt niet: ik verdraag ze, ik aanvaard ze. Neen, hij *heeft er een welgevallen in*; het *is zijn vreugde* te lijden met het oog op het doel dat hij bereiken wil, en omdat hij weet dat in de zwakheid het geheim van de kracht van zijn dienst gelegen is.

Vruchten van het vlees

In het begin van *dit* hoofdstuk hebben we dus een mens in Christus gezien, en ook de kracht die deze mens in zijn dienst heeft geopenbaard. In de verzen 20 en 21 vinden we echter niet meer de vrucht van de Geest in het hart van de verlost mens, maar de vruchten van het vlees. Het zijn vruchten die ons het schaamrood op het aangezicht doen rijzen: “Want ik vrees, dat, als ik kom, ik u niet zodanig vind, als ik wens, en ik van u gevonden word zodanig als gij niet wenst; dat er misschien twist, nijdigheid, gramschap, gekijf, kwaadsprekerij, oorblazerij, opgeblazenheid, verwarring zij; dat, als ik wederkom, mijn God mij uwenhalve vernedere, en ik treuren moet over velen, die te voren gezondigd en geen berouw gehad hebben over de onreinheid en hoererij en ontuchtigheid, die zij bedreven hebben”.

De Korintiërs, zo begaafd al zij waren, hadden naar het vlees gewandeld. En het was helaas niet een enkeling “de boze” onder hen die gezondigd had. Velen van hen hadden soortgelijke dingen gedaan en waren daarna schijnbaar van hun afdwalingen teruggekeerd. Maar hun gewetens waren niet geraakt en er was geen oprecht berouw in hun harten te voorschijn gebracht. Wat is dat alles ernstig! Wij zijn in staat om te leven in de kracht

van de nieuwe mens. Maar aan de andere kant kunnen we ook de weg van het vlees volgen. Dan zullen wij de kinderen Gods bedroeven wie de eer des Heren ter harte gaat. Laten we er voor zorgen uit ons leven weg te bannen alles wat niet in overeenstemming is met de persoon van Christus, opdat ons gedrag Hem verheerlijke! Dat het *ons aller* begeerte moge zijn te leven naar de nieuwe mens en in de kracht van de Geest.

APOSTOLISCH GEZAG

Hoofdstuk 13

Kenmerken van de dienst

In deze brief van de apostel Paulus wordt onze aandacht telkens gevestigd op de *dienst* die aan iedere gelovige *is* toevertrouwd. De apostel stelt deze dienst op een zeer bijzondere wijze aan ons voor.

Ten eerste: als een bediening van de Geest, de genade en de vrijheid (hfdst. 3).

Ten tweede: zoals deze dienst uitgeoefend wordt ten opzichte van de wereld (hfdst. 4 en 5) en in de gemeente (hfdst. 6). Hij vermaant de gelovigen in praktische heiligheid te wandelen.

Ten derde: als een arbeid die niet alleen het geestelijk maar ook het stoffelijk welzijn van de kinderen Gods op het oog heeft. Geen moeite moet ons te veel en geen inspanning te groot zijn om te trachten in de noden en stoffelijke behoeften van anderen te voorzien (hfdst. 8 en 9).

Ten vierde: heeft hij ons laten zien de inhoud en de strekking van deze dienst in zijn eigen persoon. Voor aller oog heeft Paulus weergegeven wat wij in de persoon van Christus kunnen aanschouwen. In Hem heeft de apostel de bron en de kracht van zulk een dienst kunnen vinden (hfdst. 10-12).

Maar de apostel spreekt in deze brief ook van de apostolische dienst, die hij van de Heer had ontvangen. Aan deze dienst was gezag verbonden dat de Heer Zelf hem gegeven had. Op grond van dit gezag zou hij “niet sparen” allen die tevoren gezondigd hadden.

Karakter van het gezag

Het is echter waard om op te merken dat de apostel eerst aan het eind van de brief spreekt over dit gezag (Hfdst. 10:8 en 13:10). Ieder ander dan de apostel zou dit gezag op de voorgrond gesteld hebben om daardoor nadrukkelijk te doen uitkomen welk een autoriteit hij bezat.

In de vorige hoofdstukken hebben we gezien dat de dienst van de apostel

veel tegenstanders had, zelfs onder zijn kinderen in het geloof. Er waren nog heel veel treurige toestanden in de gemeente te Korinte, hoewel hun gewetens in veel dingen geraakt waren en zij het kwaad geoordeeld hadden, zodat er een begin van herstel bij hen gevonden werd. Maar wij weten dat er zich in Korinte ook valse apostelen bevonden. Deze mensen waren er steeds op uit *hun* gezag te doen gelden, en dit deden ze door het gezag van Paulus te bestrijden. Het is opmerkelijk dat hij bij al die tegenstand in de voorafgaande hoofdstukken er geen enkele keer over spreekt door tuchtmaatregelen zijn gezag te willen uitoefenen. In hoofdstuk 10: 8 zegt hij: “Want indien ik ook iets overvloediger roemde over ons gezag, dat de Heer ons gegeven heeft tot opbouw en *niet tot uw nederwerping*, zo zal ik niet beschaamd worden”. Het is er hem om te doen hun duidelijk te maken dat dit gezag niet ten doel heeft te slaan en hen neer te werpen. In het 10e vers van ons hoofdstuk zegt hij precies hetzelfde: “volgens het gezag, dat de Heer mij gegeven heeft tot opbouw en niet tot nederwerping”. Het karakter van het gezag dat de apostel van de Heer ontvangen had, was dus in de eerste plaats niet om “strengheid te gebruiken”, maar wel om op te bouwen, al had hij ook het “*recht*” om tucht uit te oefenen.

Hetzelfde zien we in Efeze 2:20. Daar wordt gesproken van apostelen en profeten die als zodanig gezag hebben ontvangen, maar voor de *bouw* van het huis Gods.

Nederwerping van tegenstanders

In hoofdstuk 10:4 wordt nog een tweede karaktertrek van dit gezag genoemd. Daar gaat het niet om tegenstanders of weerspannigen, maar om “*sterkten*” die door Satan waren opgeworpen. Het doel van de boze was de zielen te verhinderen hun voorrechten in Christus in bezit te nemen. Paulus kon zich er over verblijden dat hij macht en gezag bezat om de tegenstanders neer te werpen, om daardoor de zielen gevangen te kunnen nemen tot de gehoorzaamheid van Christus. Inderdaad had hij gedurende zijn ganse dienst onafgebroken gestreden met wat zich tegen deze kennis van God verzette, of het nu de Joodse godsdienst of de wijsheid der heidenen was.

In hoofdstuk 10: 6 lezen we ook nog: “(...) en gereed staan alle ongehoorzaamheid *te wreken*, wanneer uw gehoorzaamheid zal vervuld zijn”. Hun gehoorzaamheid was het eerste doel van de dienst. Maar wanneer dit bereikt was zouden de dienstknechten van Satan, die getracht

hadden het werk Gods onder de Korintiërs tegen te staan, met de roede van het gezag in de hand van de apostel geslagen worden, zoals eens de Egyptenaren door de staf van Mozes. Eerst aan het eind van zijn brief gaat hij nader op deze aangelegenheid in. Daarom schrijft hij dan ook in hoofdstuk 13:2: “zo ik wederkom, *zal ik hen niet sparen*” en in vers 10 spreekt hij over het gebruiken van strengheid. In zijn eerste brief had hij geschreven dat hij het wenselijk had geoordeeld de boze aan Satan over te geven, opdat hij behouden zou worden als door vuur. Hij had zijn vonnis echter uitgesteld en we zien in de tweede brief dat dit was om in hun harten een algehele veroordeling van het kwaad teweeg te brengen. In 1 Timoteüs 1:20 *heeft* hij daarentegen Hymeneüs en Alexander aan de satan overgegeven, opdat zij door tuchtiging zouden leren niet te lasteren. In 2 Korintiërs 13 is hij besloten om gebruik te maken van zijn gezag, maar hoe gaat dat tegen zijn gemoed in!

Bewijs van zijn goddelijke zending

Vers drie laat ons zien hoe de tegenstanders van de apostel probeerden de Korintiërs in twijfel te doen trekken, of Christus waarlijk door hem sprak. Zulk een vermetelheid is moeilijk te begrijpen. Maar wat durft Satan in zijn strijd tegen Christus niet te ondernemen? Daarop geeft de apostel het onomstotelijk bewijs van zijn goddelijke zending. “Onderzoekt uzelf, of gij in het geloof zijt”, roept hij hen toe, “beproeft uzelf. Of kent gij uzelf niet, dat Jezus Christus in u is?” Als Christus in hen was, hadden zij de Geest van God. Maar hoe was deze zegen hun deel geworden? Door de dienst van Paulus, die het middel geweest was om hen door het geloof in deze gezegende betrekking met God te brengen. Hij voegt er aan toe: “tenzij gij misschien verwerpelijk zijt”. Hij gebruikt het beeld van een smeltkroes waarin men slechts slakken in plaats van edel metaal vindt. Indien Christus, het edel metaal, in hen was, konden zij dan verwerpelijk zijn? En als Christus door de apostel in hen gewerkt had om hen tot God te leiden, kon Paulus dan verwerpelijk zijn? Onmogelijk. Maar welk een tederheid jegens hen ontdekt men in het hart van de apostel. Ik aanvaard als verwerpelijk te zijn, zodat gij in mij ook niet de minste waarde vindt, zegt hij, als gij maar doet wat goed is. Ik kan mij volkomen verblijden geheel ter zijde te worden gesteld als gij maar op de goede weg zijt en doet wat aangenaam is voor God.

Enkele vermaningen

Hij eindigt nu deze belangrijke brief met in vers 11 de Korintiërs als

gemeente te vermanen vijf dingen te doen.

1. *“Verblijdt u”*. De blijdschap van de gelovige is een beletsel voor de satan, bij zijn pogingen om onze harten ontevreden te maken.
2. *“Zijt volmaakt”*. Al in vers 9 had Paulus de wens uitgesproken dat zij volmaakt zouden zijn. Wat dit wil zeggen, willen we door een voorbeeld duidelijk maken. We denken daarbij aan een horloge dat heel goed in elkaar gezet kan zijn. Elk onderdeel van het uurwerk is aanwezig en toch kan het voornaamste er aan ontbreken: het loopt niet. Dan is het nodig dat het nog eens goed nagekeken wordt met het éne doel, dat het uurwerk gaat lopen en wel zo nauwkeurig mogelijk. Ook voor ons is het soms noodzakelijk dat we onszelf onderzoeken, zowel wat onze persoonlijke wandel betreft als ten opzichte van onze praktische openbaring in de gemeente Gods. Ieder van ons moet arbeiden volgens een orde die door God erkend kan worden. Het moet wat dit betreft net zo zijn als bij een uurwerk waarin elk onderdeel op zijn eigen plaats moet zijn. Spreekt dit woord: *“Zijt volmaakt!”* niet tot onze gewetens? Ieder van ons is geroepen zichzelf nauwkeurig te onderzoeken en zich af te vragen: Ben ik misschien een hinderpaal, waardoor het in de gemeente niet zó toegaat dat aan de eer van Christus wordt voldaan en het geheel gediend wordt?
3. *“Weest getroost”* (of bemoedigd). Een belangrijk ding in het leven van de gelovige. Niets schenkt ons meer troost of moed dan een goed geweten en het bewustzijn, dat God onze wandel goedkeurt.
4. *“Weest eensgezind”*. Dat er onder Gods kinderen toch geen onenigheid moge zijn. Dat zij toch allen dezelfde weg bewandelen mogen.
5. *“Houdt vrede”*. Blijdschap, vrede, eensgezindheid worden ook in de brief aan Filippenzen genoemd als een voorwaarde voor een goede toestand der gemeente. *“En de God der liefde en des vredes zal met u zijn”*. God verkeert gaarne in het midden van hen bij wie deze vijf dingen gevonden worden. Hij wordt hier genoemd de God *der liefde* en *des vredes*. In Filippenzen 4: 9 lezen we alleen: *“De God des vredes zal met u zijn”*. Hij wordt gevonden bij hen die vrede zoeken, want vrede is in overeenstemming met het wezen Gods. Maar hier wordt hij bovendien nog genoemd de God *der liefde*. Hoewel de toestand van de Korintiërs nauwelijks het kenmerk van liefde had, begeerde de apostel die toch voor hen.

Hoe is het met ons? Geven wij acht op deze vijf geboden die tot ons hart en

geweten spreken? Dan zal de God des vredes in ons midden woning komen maken (Joh. 14: 23) en dan zal de God der liefde ons steeds dieper doen indringen in de verborgenheden van zijn eigen hart.

Vader, Zoon en Heilige Geest

“Groet elkaar met een heilige kus”, het teken van *wederzijdse liefde* die Paulus bij de gelovigen wenst te zien. De brief eindigt met de woorden: “De genade des Heren Jezus Christus, en de liefde Gods, en de gemeenschap van de Heilige Geest zij met u allen!” De Heer Jezus Christus, God, de Heilige Geest, de volheid der Drie-eenheid! De Heer Jezus Christus staat voor ons in de openbaring van zijn genade. Het is zijn genade die Hem bewogen heeft neer te dalen op het toneel van de zonde, om de verloren en schuldige mens een middel tot redding en verlossing te bieden. God zien wij in de uitdrukking van zijn liefde die Hij in Christus heeft geopenbaard. Door de Heilige Geest hebben wij gemeenschap met de Vader en de Zoon, en ook met elkaar! Welk een belangrijk beeld van een gemeenschap naar Gods gedachten! De apostel wenste dat deze dingen met *ben allen* waren, niet slechts met een enkele van hen.

De apostel richt zich ook tot ons, hetzij wij met velen samen: komen, of dat er slechts twee of drie zijn die in deze wereld de gemeente plaatselijk tot uitdrukking brengen. Het is zijn wens dat ook bij ons de dingen, die wij in de laatste verzen van deze brief lezen, gevonden worden. Als dit in Korinte het geval was geweest, zouden ons van deze gemeente heel andere dingen meegedeeld kunnen zijn dan we nu in de brieven lezen. Laten wij daarom de hier genoemde vermaningen één voor één in gedachtenis houden! Laten wij daarover nadenken! Wij kunnen er zeker van zijn dat, wanneer wij deze dingen persoonlijk en gemeenschappelijk in praktijk trachten te brengen, bijzondere zegeningen ons deel zullen worden. In plaats van een weg te gaan van zwakheid en onenigheid, zorgeloosheid en slapheid, zal dan de gemeente zulk een goddelijk leven te zien geven, dat zelfs de wereld zal moeten getuigen: “God is waarlijk onder hen. De God der liefde en des vredes is met hen!”

Oude Sporen 2009

